BORIS VIAN

IARBA ROŞIE

Coperta de Vasile SOCOLIUC
Redactor: Diana ALEXANDRU
BORIS VIAN
L 'herbe rouge

*
BORIS VIAN
IARBA ROŞIE
Traducere de Gabriela Abăluţă
Prefaţă de Constantin Abăluţă
Editura UNIVERS Bucureşti 1997

VIAN, SEMIOTICIAN ONIRIC

BORIS VIAN (1920-1959), copil teribil al literelor franceze, poet, prozator, dramaturg, actor, interpret de jazz, critic muzical, publică în 1950 al treilea roman al său, *Iarba roşie* (L'herbe rouge), în care continuă să investigheze lumea miraculoasă, grotescă şi tragică pe care o cunoaştem din primele două romane, traduse şi la noi, *Spuma zilelor* şi *Toamnă la Pekin.*

Wolf, inventatorul unei ciudate maşini a timpului, mecanicul său, Saphir Lazuli, şi cele două tinere femei, Lil şi Folavril, sînt eroii acestei încercări de a descoperi secretul ce zace în fiecare dintre noi, acel ceva care te face să vrei să trăieşti. În ceea ce-l priveşte pe senatorul Duponl, el ştie că şi-a încheiat cu bine căutările, reuşind să facă rost de un uapiric, o fiinţă micuţă care-l va face fericit pentru tot restul vieţii. Că senatorul Dupont este un cîine, că el este singurul ce pare a fi atins starea de beatitudine, stare ce seamănă izbitor de mult cu prostraţia, este încă una dintre ironiile amare ale acestui autor la care invenţia verbală şi amestecul regnurilor nu sunt niciodată gratuite, iar farsa şi lirismul merg mînă în mînă în subminarea plicticoaselor mobiluri ale romanului realist.

Trebuie spus de la început că Boris Vian este un desăvîrşit constructor. Romanele sale au o structură puternică şi o intrigă cu valenţe dramatice. Personajele, aparent lăsate în libertate să se joace cum vor cu propria lor biografie, nu fac în realitate altceva decît să pirueteze, mai strîns ori mai liber, în jurul pilonilor de forţă ai întregului edificiu. Constructorii imperiului, titlul uneia dintre piesele sale de teatru, a devenit emblematic pentru întreaga sa operă. Căci Imperiul Vian se întinde azi cu nostalgică nonşalanţă în toată lumea şi utopiile sale negative, chiar dacă îndulcite de codul burlesc adoptat mai

întotdeauna, atrag deopotrivă cititorii de toate vîrstele. Swift, Twain ori Carrol par a-şi fi dat întîlnire într-un text cu puternice rezonanţe de teatru al absurdului. Zădărnicia orgolios-caraghioasă; răvăşitoarea pustietate a ticurilor de gîndire, vorbire şi vieţuire; incongruenţa, lipsa de înţelegere între fiinţe, privită ca mister şi predestinare - acestea par a fi temele de bază ale naratorului.

Nerealizării integrale, esenţiale, i se contrapun scurte pauze, momente de linişte, în care viaţa simţurilor şi a impulsurilor necontrolate se relevă ca singura posibilă. A mînca cireşe şi a scuipa sîmburii în timp ce mîngîi un pui de cîrtiţă care toarce blînd, ori a juca sîngerclul, adică a trage la ţintă cu nişte săgeţi fine în trupul unor oameni vii, constituie genul de acţiuni în care personajele vianiste se simt în largul lor. Se poate vorbi despre o inadecvare originară a eroilor, de neadaptarea lor la real. Inocenţa crudă a copiilor, gesturile bruşte şi catastrofale, acea descărcare oarbă a firilor timide şi singuratice descriu periplul acestor psihologii frustrate. Destinul lor pare aşezat ori sub semnul rimbaldianului *„Par dclicatesse j'ai perdu má vie",*ori sub acela al ucenicului vrăjitor care nu mai ştie cum să oprească forţele pe care singur le-a dezlănţuit. Saphir Lazuli, personajul cu nume de piatră preţioasă, cel care nu îndrăzneşte să trăiască decît în interiorul propriilor lui reflexe şi imagini virtuale, preferă să-şi înjunghie rînd pe rînd plăsmuirile (o dată cu acestea sinucigîndu-se la propriu) decît să accepte că-i e frică de iubire şi, respectiv, de actul sexual. Capitolul acesta halucinatoriu al căiţii reia tema tragică a autodizolvării cuplului prin incompatibilitatea funciară, atît de abil tratată şi în alte romane. Iar Wolf, inventatorul celebrei maşini ce-ar urma să-l debaraseze de trecut, expunîndu-l în întregime adevăratei lui vieţi din viitor, se vede de fapt aruncat pe-un mal al nimănui, dincolo de orice simţ şi gînd omenesc. A renunţa la amintiri înseamnă a pierde substanţa vitală, a deveni un gol fără nici o personalitate.

În ceea ce priveşte partenerele celor doi, Lil şi Folavril, sătule de a fi încercat să se înţeleagă cu bărbaţii, ele îşi proiectează un destin redus, acela de femele pornind în căutarea masculilor cu bani, pe care îşi imaginează că-i vor manevra, aduce la sapă de lemn şi umili.

Cinismul singurătăţii şi moartea rămîn singurele obiective pe care un om le poate atinge, singurele pe care le poate alege.

Viaţa trăită şi amintirea ei dispar pur şi simplu, se dezintegrează şi se prăbuşesc în gol precum o casă lovită de fulger.

Parabolă descurajant-tonifiantă, amalgam paradoxal de emoţii şi de întîmplări stranii, *Iarba roşie* rămîne un roman deschis în care cititorul poate descifra, ca într-un glob de cristal, oglindirea familiarelor lucruri din preajmă, cît şi a celor indefinite din depărtare.

Aspectul monadic, autosuficienţa secvenţelor ce se-ntreţes derivă din construcţia poetic-contrapunctică şi din claritatea semnelor pe care Vian, semiotician oniric, le amalgamează fără a încărca preajma ori satura întregul. Pierzător pe-acest pămînt, ca şi eroii romanelor sale, Vian este poate cel mai ne-moralist dintre scriitorii francezi, însă în acelaşi timp cel ce investeşte ludicul cu o forţă vizionară rar întîlnită. În fapt, romanele sale se văd mai mult decît se citesc, peripeţiile lor sunt gata film, proiecţie multispaţială. Însă fundalul acestor proiecţii este întotdeauna mişcător, aşa că finalitatea, cu meschinăria ei explicativă, e întotdeauna evitată.

CONSTANTIN ABĂLUŢĂ

I

Un vînt călduţ şi leneş zvîrli o mînă de frunze în fereastră. Fascinat, Wolf pîndea colţul luminos pe care-l descoperea periodic creanga, atunci cînd se balansa înapoi.

Fără nici un motiv se scutură brusc, îşi sprijini mîinile pe marginea biroului şi se sculă, în trecere făcu să scîrţîie lamela scîrţîitoare a parchetului şi drept compensaţie închise uşa în cea mai deplină tăcere. Coborî scara şi ieşi afară, iar picioarele lui luară contact cu aleea de cărămidă mărginită de urzici bifide; această alee, străbătînd iarba roşie a ţinutului, ducea la Careu.

Aflată doar la cîţiva zeci de metri, cu structura ei din oţel cenuşiu, maşina ciopîrţea cerul şi-l împresura cu triunghiuri inumane. Salopeta lui Saphir Lazuli, mecanicul, flutura împrejurul motorului ca un cărăbuş colorat în salopetă era chiar Saphir. Wolf îl strigă din depărtare şi cărăbuşul îşi îndreptă ţinuta şi strănută.

Se întîlni cu Wolf la zece metri de aparat şi terminară împreună lucrul.

– Vii să-l verifici? întrebă el.

– Ar cam fi timpul, spuse Wolf.

Privi aparatul. Despărţitura era ridicată, şi între cele patru picioare robuste se căsca un puţ adînc. Acesta conţinea, într-o ordine perfectă, elementele destructive ce se înlănţuiau automat unul după altul, pe măsură ce ieşeau din uz.

– De n-ar avea toane, spuse Wolf. La urma urmei, n-are cum să-l ţină mult. E calculat corect.

– Dacă o astfel de maşină are o singură toană, mormăi Saphir, învăţ brenuieza şi nu mai vorbesc altă limbă tot restul vieţii mele.

– O învăţ şi eu, spuse Wolf. Trebuie doar să vorbeşti şi tu cu cineva, nu-i aşa?

– Lasă bancurile, spuse Lazuli întărîtat Mai e pînă la brenuiează. Îi dăm drumul? Să le aducem şi pe femei încoace, nu? Trebuie să vadă şi ele.

– Trebuie să vadă şi ele, repetă Wolf fără convingere.

– Iau scuterul, spuse Saphir. În trei minute sînt înapoi.

Încălecă pe micuţul scuter şi plecă uruind şi săltînd pe drumul de cărămidă. Wolf rămase singur în mijlocul Careului, înaltele ziduri de piatră roşcată se profilau clare şi precise la cîteva sute de metri.

În picioare în faţa maşinii, în mijlocul ierbii roşii, Wolf aştepta. De mai multe zile încoace curioşii încetaseră să mai vină; aşteptau ziua inaugurării oficiale şi preferau, între timp, să vadă la Eldorami boxerii nebuni şi dresorul de şobolani otrăviţi.

Destul de jos, cerul strălucea fără zgomot. Deocamdată, urcîndu-te pe-un scaun, puteai să-l atingi cu degetul; dar era de ajuns o rafală, o răbufnire de vînt, ca să dea înapoi, să se înalţe la infinit...

Se apropie de tabloul de comandă şi cu mîinile lui laminate îi încercă soliditatea Ca întotdeauna îşi ţinea capul uşor înclinat, iar profilul său dur se decupa pe tabla, mai puţin rezistentă, a dulapului de control. Vîntul îi lipea de trup cămaşa de pînză albă şi pantalonii albaştri.

În picioare, puţin tulburat, aştepta reîntoarcerea lui Saphir.

Chiar în felul acesta începu totul. Ziua era la fel ca celelalte şi doar un observator bine antrenat ar fi putut remarca zebrura filiformă, ca o spărtură aurită, care stria azurul chiar deasupra maşinii. Dar ochii lui Wolf, gînditori, visau prin iarba roşie. Din cînd în cînd, din spatele zidului estic al Careului, dinspre şosea, răzbătea ecoul fugar al vreunei maşini. Sunetele spuneau că e zi de odihnă şi oamenii se plictisesc în tăcere.

Atunci micuţul motor al scuterului sughiţă pe drumul de cărămidă; trecură doar cîteva secunde şi, fără să se întoarcă, Wolf simţi alături parfumul blond al femeii sale.

Ridică braţul şi, cu un deget, apăsă butonul de contact.

Şuierînd nespus de blînd, motorul se puse în mişcare.

Maşina vibra. Carlinga cenuşie îşi reluă locul deasupra puţului. Rămaseră cu toţii neclintiţi. Saphir îi strîngea mîna lui Folavril. Ochii ei erau ascunşi după cîteva şuviţe de păr blond.

II

PRIVEAU maşina toţi patru, cînd se-auzi o pocnitură puternică şi elementul doi, apucat de dinţii elementului unu, îl înlocui la baza carlingii. Rigid, balansierul oscila fără nici o zguduitură. Motorul îşi intrase în formă şi eşapamentul săpa un şanţ lung în praf.

– Merge, spuse Wolf.

Lil se lipi de el, şi îi simţi prin pînza salopetei de lucru linia elastică a coapselor.

– Atunci, spuse ea, îţi iei cîteva zile de odihnă?

– Trebuie să vin în continuare, spuse Wolf.

– Dar ai îndeplinit tot ce ţi-au comandat, spuse Lil.

Şi cu asta s-a terminat

– Nu, spuse Wolf.

– Wolf... murmură Lil. Atunci... niciodată...

– După...spuse Wolf. Mai întîi...

Ezită un pic, apoi continuă.

– Imediat ce se va roda, spuse el, o voi încerca

– Ce vrei tu să uiţi? spuse Lil luînd o mină ursuză.

– Cînd nu-ţi aminteşti nimic, răspunse Wolf, nu-i acelaşi lucru.

Lil insistă.

– Dar trebuie să te odihneşti... Vreau doar două zile de la soţul meu... spuse ea cu o undă provocatoare în glas.

– Aş vrea să rămîn cu tine mîine, spuse Wolf. Dar poimîine va fi suficient de rodată şi va trebui s-o omologhez..

Alături de ei, Saphir şi Folavril, înlănţuiţi, nici nu clintea. Era prima oară cînd îndrăznise să-şi atingă buzele de cele ale prietenei lui şi le păstra gustul de zmeură închise ochii şi ascultînd torsul lin al maşinii se simţi transportat în altă parte. Pe urmă privi buzele lui Folavril şi ochii ei alungiţi ca de căprioară-panteră. Şi deodată simţi prezenţa altcuiva în încăpere. Nu Wolf sau Lil... Un străin. Se uită în jur. Alături de el stătea un tip care-l studia Nu făcu nici o mişcare. Aşteptă o clipă, apoi se decise şi-şi trecu mîna peste pleoape. Lil şi Wolf discutau. Le auzea murmurul cuvintelor... Îşi presă puternic pleoapele pînă cînd apărură pete fulgurante, apoi deschise ochii. Nimeni. Folavril nu observă nimic din toate astea şi rămase lîngă el, aproape indiferentă... el însuşi nu-şi dădea prea bine seama ce făcea

Wolf întinse braţul şi-o bătu pe umăr pe Folavril.

– În orice caz, spuse el, tu şi ştrengaru' ăsta al tău veţi veni astă-seară să cinaţi la noi.

– O, da... spuse Folavril. Măcar o dată să-l lăsaţi pe senatorul Dupont cu noi... Stă tot timpul la bucătărie, sărmanul bătrîn!

– Va crăpa de indigestie, spuse Wolf.

– Grozav, spuse Lazuli făcînd un efort să pară vesel.

Asta-nseamnă că vom trage o crăpelniţă pe cinste.

– Contaţi pe mine, spuse Lil.

Îi plăcea mult de Lazuli: părea atît de tînăr.

– Mîine, îi spuse Wolf lui Lazuli, tu vei supraveghea toate astea îmi iau o zi de odihnă.

– Nu odihnă, şopti Lil frecîndu-se de el. De vacanţă.

Cu mine.

– Aş putea să-l însoţesc pe Lazuli? întrebă Folavril.

Saphir îi strînse încet braţul, mulţumindu-i parcă.

– Ah! spuse Wolf, desigur. Dar nici un sabotaj, încă o pocnitură puternică şi colţul tronsonului doi îl smulse din rezervă pe al treilea

– Merge de la sine, spuse Lil. Să plecăm.

Se rotiră cu toţii, întorcînd spatele maşinii. Obosiţi ca după o mare încordare. Prin văzduhul înroşit de amurg zăriră silueta întunecată şi păroasă a senatorului Dupont căruia fata în casă tocmai îi dăduse drumul şi care alerga în întîmpinarea lor mieunînd de mama focului.

– Cine l-a învăţat să miaune? întrebă Folavril.

– Margueritte, răspunse Lil. Spune că preferă pisicile, şi senatorul nu poate să-i refuze nimic. Totuşi, asta îi face foarte rău la gît.

Pe drum, Saphir o luă de braţ pe Folavril, dar nu se putu reţine şi întoarse de două ori capul înapoi. A doua oară, avu impresia că un om îi urmărea, spionîndu-i. Fără îndoială, îl lăsaseră nervii, îşi frecă obrazul de pletele blonde ale fetei ce mergea în pas cu el. Departe, în urma lor, maşina murmura în cerul nestatornic şi Careul părea mort şi pustiu.

III

WOLF alese din propria farfurie un os mare şi-l depuse în mijlocul aceleia a senatorului Dupont, care trona acolo în faţa lui, cu un şervet înnodat elegant în jurul gîtului puchinos. Senatorul, în culmea încîntării, schiţă un lătrat jovial pe care-l schimbă pe dată într-un mieunat superb modulat, simţind aţintită asupră-i privirea mînioasă a fetei în casă La rîndul ei, aceasta îşi prezentă ofranda Un coşcogea cocoloş din miez de pîine, frămîntat între degetele negre, şi senatorul îl înghiţi cu un glup sonor.

Ceilalţi patru vorbeau, genul de conversaţie-la-masă, dă-mi pîinea, n-am cuţit, dă-mi peniţa, unde-mi sînt bilele, nu mi se-aprinde bujia, cine a învins la Waterloo, să fiu al dracului dacă mă gîndesc la ceva rău, şi o să-i punem noi pe ticăloşi la punct. Totul în puţine cuvinte căci, pe scurt, Saphir era îndrăgostit de Folavril, Lil de Wolf, şi viceversa pentru simetria poveştii. Şi Lil semăna cu Folavril, căci

aveau amîndouă plete lungi şi blonde, buze numai bune de sărutat şi talie fină. Folavril o purta ceva mai sus, datorită picioarelor sale desăvîrşite, dar Lil avea umeri mai frumoşi şi oricum Wolf o luase deja de soţie. Fără salopeta lui colorată, Saphir Lazuli era mult mai îndrăgostit; era prima fază, bea vin pur. În aşteptare, viaţa era vidă, dar nu tristă.

Pentru Wolf. Pentru Saphir, debordantă şi incalificabilă.

Pentru Lil, în consecinţă Folavril nu gîndea deloc. Ea trăia şi era dulce datorită ochilor săi prelungi de căprioară-panteră.

Erau tot timpul serviţi şi slujiţi, Wolf nu ştia de către cine. Nu-i putea privi pe servitori, îi era silă îi turnă vin lui Saphir care bău şi lui Folavril care rîse. Fata-n casă ieşi şi reveni în grădină cu o cutie de conserve plină cu un amestec de păinînt şi apă pe care încercă să i-l dea să bea senatorului Dupont ca să-l tachineze. Acesta începu să facă un tapaj monstru, păstrîndu-şi totuşi destul self-control ca să miaune din cînd în cînd ca o adevărată pisică de casă.

Asemeni majorităţii gesturilor ce se repetă zjlnic, masa nu avea o durată anume. Ea avea loc şi gata într-o încăpere drăguţă cu pereţi de lemn vernisat, mari ochiuri de geam bătînd în albastru şi tavan din grinzi drepte şi întunecate.

Podeaua, în carouri de-un oranj pai, era puţin în pantă spre centrul încăperii ca să creeze intimitate. Pe un şemineu de cărămizi la culoare trona portretul senatorului Dupont la vîrsta de trei ani, cu o frumoasă zgardă de piele încrustată cu argint. Flori de spirală din Asia Mică împodobeau un vas transparent, printre tijele lor bine reliefate zvîcneau peştişori de mare. Prin fereastră se zăreau dîrele de lacrimi ale amurgului pe obrajii negri ai norilor.

– Dă-mi pîinea, spuse Wolf.

Saphir, care stătea în faţa lui, întinse dreapta, luă coşuleţul şi i-l oferi cu stînga - de ce nu.

– N-am cuţit, spuse Folavril.

– Dă-mi peniţa, răspunse Lil.

– Unde-mi sînt bilele? întrebă Saphir.

Apoi se opriră cîteva clipe, căci asta era de-ajuns să întreţină conversaţia pentru friptură, în plus, nici nu aveau friptură astă seară, seară de gală; un coşcogea pui pe varză, bine rumenit, cloncănea în surdină în mijlocul platoului din porţelan de Australia.

– Unde-mi sînt bilele? repetă Saphir.

– Nu mi se-aprinde bujia, remarcă Wolf.

– Cine a învins la Waterloo? interveni pe neaşteptate senatorul Dupont, întrerupînd-o pe Lil.

Ceea ce cree o a doua tăcere, căci asta nu era prevăzut în program, în chip ostentativ, Lil şi Folavril îşi uniră vocile.

– Să fie-al dracului cine se gîndeşte la ceva rău... afirmară ele cu mare calm.

– Şi o să-i punem la punct pe ticăloşi, de două ori, răspunseră în cel mai desăvîrşit canon Saphir şi Wolf.

Totuşi, e clar că se gîndeau la altceva, căci perechile lor de ochi încetară pe dată să se mai asorteze.

Aşadar cina se prelungi, spre satisfacţia generală.

– Continuăm seara? propuse Lazuli la desert N-am chef să mă duc la culcare.

El ocupa o jumătate din etajul doi. Folavril pe cealaltă.

Aşa, la-ntîmplare.

Lil ar fi vrut să se culce cu Wolf, dar se gîndea că poate îl va amuza îl va distra îl va destinde, îl va măguri.

Să-şi vadă prietenii. Deci îi spuse:

– Telefonează-le prietenilor tăi.

– Care? întrebă Wolf ridicînd receptorul.

I-au spus care şi ei nu erau împotrivă, între timp, ca să creeze ambianţă, Lil şi Folavril surîdeau.

Wolf puse la loc receptorul. Crezuse că-i face plăcere lui Lil. Cum, din pudoare, ea nu spunea totul, el nu o prea înţelegea.

– Şi ce vom face? spuse el. Acelaşi lucru ca şi în alte daţi? Discuri, sticle, dans, perdele rupte, chiuvetă înfundată? În fine, dacă asta îţi face plăcere ţie, iubito.

Lui Lil îi venea să plîngă. Să-şi ascundă faţa într-o claie de puf albăstriu. Cu greu îşi înghiţi necazul şi-i spuse lui Lazuli să deschidă dulapul cu băuturi, ca să fie veselă cu orice preţ. Folavril aproape că ghicise despre ce era vorba, se ridică şi, în trecere, strînse încheietura mîinii lui Lil.

În loc de desert, fata-n casă, ajutîndu-se de-o linguriţă, umplea cu muştar Colman îmblînzit urechea dreaptă a senatorului Dupont, şi senatorul dădea din cap de teamă că o mişcare opusă, adică din coadă, să nu fie luată drept o aprobare.

Lil alese o sticlă verde din cele zece pe care Lazuli tocmai le extrăgea, şi îşi turnă unul ras, nelăsînd loc pentru apă.

– Şi pentru tine, Foile? propuse ea.

– Desigur, spuse Folavril prietenoasă.

Saphir dispăru către sala de baie ca să-şi aranjeze cîteva detalii ale ţinutei. Wolf privea pe fereastra dinspre răsărit.

Una cîte una, fîşiile roşii ale norilor se stingeau cu un murmur uşor, un sfîrîit de fier încins băgat în apă O clipă totul rămase nemişcat.

După un sfert de oră prietenii sosiră ca să mai dezmorţească seara Saphir ieşi din sala de baie, cu nasul roşu de cît şi-l storsese, şi puse primul disc. Avea destule, să-i ajungă pînă pe la ora trei sau patru. Iar jos, în mijlocul Careului, maşina mormăia întruna şi motorul străpungea noaptea cu luminiţa lui leneşă.

IV

DOUA perechi mai dansau încă, una fiind formată din Lil şi Lazuli. Lil era mulţumită: fusese invitată toată seara şi, cu cîteva pahare de susţinere, totul a mers foarte bine.

Wolf îi privi o clipă şi se strecură afară, îndreptîndu-se către biroul său. Acolo, într-un colţ, era o oglindă mare de argint, cu patru picioare. Wolf se apropie şi se întinse cît era de lung, cu chipul lipit de metal, ca să-şi vorbească de

la om la om. Un Wolf de argint aştepta în faţa lui. Îşi presă palmele pe suprafaţa rece ca să se asigure de propria-i prezenţă.
– Ce ai? spuse el.
Reflexul lui făcu un gest, arătînd că nu ştie.
_ De ce ai avea chef? adăugă Wolf. Lucrurile nu merg rău pe-aici.
Mîna lui se apropie de zid şi apăsă întrerupătorul.
Brusc încăperea se cufundă în întuneric. Doar imaginea lui Volf rămase luminată, primindu-şi lumina din altă parte.
– Cum faci ca să evadezi? continuă Wolf. Şi, de altfel, ca să evadezi de unde?
Reflexul oftă Un oftat de plictiseală Wolf prinse să rînjească.
– Aşa, plînge-te. Pe scurt, nimic nu merge. Vei vedea, omuleţule. Voi intra în această maşină.
Imaginea lui păru destul de plictisită.
– Aici, spuse Wolf, ce văd? Neguri, ochi, oameni... pulberi fără densitate... şi apoi cerul ăsta blestemat ca o diafragmă.
– Stai liniştit, spuse clar reflexul. Ca să spun aşa, ne plictiseşti.
– E-o amăgire, nu? îl zeflemisi Wolf. Ţi-e teamă să nu fiu decepţionat cînd voi fi uitat totul. E mai bine să fii decepţionat decît să speri ceva vag. Oricum, trebuie s-o ştii.
De cum se iveşte ocazia... Dar răspunde odată, ticălosule!...
Dar cel din faţa lui rămînea mut, dezaprobator.
– Şi maşina, n-am precupeţit nimic pentru ea, spuse Wolf. Îţi dai seama? E şansa mea Şansa vieţii mele. S-o las să-mi scape? Nici vorbă O soluţie demolatoare e mai preţioasă decît orice incertitudine. Nu eşti de acord, nu?
– De acord, nu - repetă reflexul.
– Bine, spuse Wolf ameninţător. Eu sînt cel ce-am vorbit. Tu nu contezi. Nu-mi foloseşti la nimic. Eu aleg.

Luciditatea O! O! Vorbesc cu majusculă.

Se ridică cu greutate, în faţă imaginea sa, parcă gravată în foaia de argint Făcu lumină şi ea se şterse cu încetul. Pe întrerupător mîna lui era albă şi ţeapănă ca metalul oglinzii.

V

WOLF îşi îndreptă ţinuta înainte de-a reveni în camera unde toţi beau şi dansau, îşi spălă mîinile, îşi lăsă mustaţa să crească, aprecie că nu-i venea bine, o rase pe loc şi îşi înnodă cravata cu un nod mai mare, căci moda tocmai se schimbase. Apoi, riscînd să-l şocheze, o apucă pe culoar în sens invers, în trecere, şfichiui siguranţa ce servea la primenirea aerului în lungile seri de iarnă, în urma acestui fapt, luminile fuseră înlocuite printr-o emisie de raze X ultra-line, îndulcite pentru mai multă precauţie, care proiectau pe pereţii luminescenţi imaginea mărită a inimilor dansatorilor. Citeai în ritmul respectiv dacă îşi iubeau partenerul.

Lazuli dansa cu Lil. Cu ei totul mergea bine, şi inimile lor nostime ca formă, însă suficient de diferite, palpitau distrat, liniştit Folavril era în picioare lîngă bufet, cu inima oprită Alte două cupluri erau formate prin schimbul reciproc al elementului feminin legal, şi felul în care băteau inimile lor proba fără discuţie că acest lucru se prelungea dincolo de dans.

Wolf o invită pe Folavril. Calină şi indiferentă, ea se lăsă condusă. Trecură prin apropierea ferestrei. Se făcuse tîrziu, sau devreme şi noaptea se prelingea pe acoperişul casei învîrtejindu-se, rostogolindu-se ca trîmbele de fum în lumina vie care le făcea să se evapore numaidecît. Incet-încet Wolf se opri. Ajunseseră la uşă.

– Vino, îi spuse lui Folavril. Să dam o raită pe-afară.

– Cu plăcere, răspunse Folavril.

În trecere, ea luă un pumn de cireşe de pe-o farfurie şi Wolf se lipi de perete ca s-o lase să iasă Atingeau noaptea cu întregul lor trup. Cerul era scăldat în umbră, mişcător, instabil ca peritoneul unei pisici negre în plină digestie.

Wolf o ţinea de braţ pe Folavril; mergeau pe aleea cu pietriş. Tălpile lor scîrţîiau scoţînd note scurte şi ascuţite de forma clopoţeilor de silex, împiedicîndu-se de marginea peluzei, Wolf se prinse de Folavril. Ea cedă, căzură amîndoi pe iarbă şi găsind-o călduţă, se întinseră alături unul de altul, fără să se atingă. O tresărire a nopţii demască brusc cîteva stele. Folavril ronţăia cireşe, sucul viu şi parfumat se-auzea ţîşnindu-i în gură. Wolf era lipit de sol, mîinile lui striveau fire plăcut mirositoare. Ar fi adormit acolo.

– Te distrezi, Foile? întrebă el.

– Da... spuse Folavril nehotărîtă Ştii, Saphir... e caraghios astăzi. Nu îndrăzneşte să mă sărute. Se întoarce tot timpul să se uite înapoi, de parcă l-ar urmări cineva.

– Ei, lasă, de-acum înainte totul se va rezolva, spuse Wolf. A muncit prea mult.

– Sper că-i aşa, spuse Folavril. Doar a terminat,

– Principalul a fost înfăptuit, spuse Wolf. Mîine chiar, vreau s-o încerc.

– O, aş vrea să vin şi eu, spuse Folavril. Ai vrea să mă iei cu tine?

– Nu pot, spuse Wolf. Teoretic, nu-i făcută pentru asta Şi cine ştie ce voi găsi dincolo? Tu nu eşti niciodată curioasă, Foile?

– Nu, spuse ea Sînt prea leneşă Şi apoi sînt aproape întotdeauna mulţumită şi deci, nu-s curioasă.

– Eşti blîndeţea personificată, spuse Wolf.

– De ce-mi spui asta, Wolf? întrebă Folavril cu un ton schimbat.

– N-am spus nimic, şopti Wolf. Dă-mi şi mie cireşe.

Simţi degetele proaspete mîngîindu-i obrazul, căutîndu-i gura şi strecurîndu-i o cireaşă între buze. O lăsă să se-ncăl-

zească puţin înainte s-o ronţăie şi să-i sugă sîmburele lunecos. Folavril era foarte aproape de el şi aroma trupului ei se amesteca în mireasma pămîntului şi-a ierbii.

– Miroşi grozav, Foile, spuse, îmi place parfumul tău.

– Nu-mi dau cu parfum, răspunse Folavril.

Privea stelele fugărindu-se pe cer şi întîlnindu-se în scăpărări vii. Trei dintre ele, acolo sus, în dreapta, mimau un dans oriental. Volute de noapte le mascau o clipă.

Wolf se întoarse lin ca să-şi schimbe poziţia Nu voia să întrerupă nici o secundă contactul cu iarba. Căutînd cu dreapta un reazem, întîlni pielea unei fiinţe mici şi nemişcate. Holbă ochii, căutînd s-o zărească în beznă.

– Am o bestie blîndă lîngă mine, spuse el.

– Mersi!... răspunse Folavril, rîzînd pe înfundate.

– Nu eşti tu, spuse Wolf. Mi-am dat seama de asta. E o cîrtiţă... sau un pui de cîrtiţă Nu mişcă, însă e viu... uite, ascultă cînd îl mîngîi.

Puiul de cîrtiţă începu să toarcă. Ochişorii lui roşii scăpărau ca safirele albe. Wolf se ridică, îl culese şi-l aşeză pe pieptul lui Folavril, în locul unde începea rochia, chiar între sîni.

– E dulce, spuse Folavril. Rîse.

– Ce bine e.

Wolf se trînti din nou pe iarba. Se obişnuise cu obscuritatea şi începea să vadă La cîţiva centimetri de el braţul lui Folavril se odihnea, neted şi alb. Îşi deplasă puţin capul şi buzele lui îi atinseră în treacăt încheietura umbrită.

– Foile... eşti frumoasă

– Nu ştiu... şopti ea E bine. Dacă am dormi aici?

– Ar fi o idee, spuse Wolf. La asta mă gîndeam şi eu cu o clipă mai înainte, îşi rezemă obrazul de umărul lui Folavril, colţuros încă de atîta tinereţe.

– Ne vom trezi acoperiţi de cîrtiţe, adăugă ea.

Rîse apoi, rîsul ei grav şi puţin înfundat.

– Iarba miroase grozav, spuse Wolf. Iarba şi tu. E-un belşug de flori. Ce miroase a mărgăritar? Nu mai există mărgăritar acum.

– Îmi amintesc mărgăritarul, spuse Folavril. Altă data era peste tot mărgăritar, cîmpuri întregi, stufoase ca peria.

Te aşezai în mijlocul lor şi culegeai fără să te ridici. Un cîmp plin de mărgăritar. Dar aici e o altă plantă, cu flori portocalii, ca nişte rondeluri minuscule. Nu ştiu cum se numeşte. Sub capul meu sînt violete ale morţii şi acolo, lîngă cealaltă mînă a mea, sînt asfodele.

– Eşti sigură? întrebă Wolf cu glas uşor îndepărtat.

– Nu, spuse Folavril. Dar cum nu le-am văzut niciodată, şi cum îmi plac numele, ca şi florile, cine mă împiedică să le aşez laolaltă?

– Aşa se face de obicei, spuse Wolf. Ceea ce îţi place aşezi laolaltă Dacă nu te-ai iubi într-atît pe tine însuţi, ai fi întotdeauna singur.

– Astă seară sîntem absolut singuri, spuse Folavril.

Absolut singuri amîndoi.

Scoase un suspin de încîntare.

– Cît e de bine, murmură.

– E ajunul, spuse Wolf.

Tăcură. Folavril mîngîia tandru puiul de cîrtiţă care mugea de plăcere... un muget slab de pui de cîrtiţă. Găuri de vid se deschideau deasupra lor, hărţuite de-o obscuritate mişcătoare ce, cîteodată, dezvelea privirii stelele. Adormiră fără să mai vorbească, cu trupurile lipite de pămîntul cald, în aroma florilor însîngerate. Se crăpa de ziuă. Din casă venea o rumoare incertă, complicată ca o ţesătură de serj albastră Un fir de iarbă se curba sub respiraţia imperceptibilă a lui Folavril.

VI

SĂTUL să tot aştepte să se trezească Lil, lucru ce se putea-ntîmpla abia către seară, Wolf mîzgăli cîteva cuvinte pe un bilet pe care-l lăsă lîngă ea şi plecă de-acasă în costumul lui verde, special conceput pentru jocul de buffk.

Senatorul Dupont, cu harnaşamentul pus de fata în casă, îl urma trăgînd căruciorul în care stăteau bilele şi postăvarele, săpăliga şi dalta de picior, fără a uita numărătoarea de ghionturi şi sifonul cu bile în caz că gaura ar fi prea adîncă Wolf purta în bandulieră crosele buffk în tocurile lor de pînză: cea în unghi obtuz, cea în unghi mort, şi cea de care nu te slujeşti niciodată, dar care străluceşte cel mai tare.

Era ora unsprezece. Wolf era odihnit, dar Lil dansase fără oprire pînă către dimineaţă Saphir probabil că lucra la maşină. Probabil că şi Folavril dormea încă.

Senatorul puțea ca un drac în toată puterea cuvîntului.

Nu-i plăcea deloc buffk-ul şi era revoltat în primul rînd pe cărucior. Wolf ținea morţiş să-l oblige să-l care cînd şi cînd, pentru ca în urma acestui exerciţiu stomacul să i se mai destindă puţin. Senatorul Dupont avea sufletul blînd şi liniştit; în schimb niciodată pîntecele nu i se destindea, rămînînd mereu mult prea încordat. La fiecare trei metri, senatorul se oprea şi înghiţea un smoc de pir.

Terenul de buffk se întindea la limita Careului, în spatele zidului meridional. Aici iarba nu era cîtuşi de puţin roşie, ci de un splendid verde artificial ornat din cînd în cînd cu cîte-o pădurice şi cu terenuri de iepuri zbanghii.

Aici puteai să joci buffk ore întregi fără să fii obligat să te întorci; asta constituia unul dintre principalele agremente.

Wolf mergea cu pas întins, savurînd aerul dimineţii chiar atunci zămislit. În răstimpuri, îl interpela pe senatorul Dupont şi-şi bătea joc de el.

– Tot mai ţi-e foame? îl întreba, atunci cînd senatorul se năpustea către o tufă mai înaltă de pir. Mărturiseşte-o! O să-ţi mai dăm din cînd în cînd.

– Aşa-i, aşa-i, mormăia senatorul. Nu-i cazul să-ţi baţi joc de-un biet bătrîn care de-abia are puterea să se tîrască pe sine însuşi şi care-i obligat, pe deasupra, să mai şi tragă vehicule grele.

– Ai nevoie de asta, spuse Wolf. O să faci burtă îţi va cădea tot părul şi te vei congestiona şi vei deveni absolut dezgustător.

– M-am săturat să fac pe vita de povară, spuse senatorul. Cît despre păr, ce să zic, oricum fata în casă mă piaptănă sălbatic, şi mi-l va smulge şi pe cel din urmă.

Wolf mergea înainte şi vorbea fără să se întoarcă; îşi ţinea mîinile în buzunare.

– Totuşi, spuse, închipuieste-ţi că un om oarecare ar veni să se stabilească pe aici prin preajmă, şi să spunem că... ar avea o căţea...

– De ce-mi spui una ca asta, spuse senatorul, tocmai îmi revenisem.

– Numai în ce priveşte pirul nu prea-ţi reveniseşi, spuse Wolf. Ce gusturi, în ce mă priveşte aş prefera o micuţa căţeluşă.

– Nu vreau să te privez de-aşa ceva, spuse senatorul.

Nu-s gelos. Doar că mă dor puţin măruntaiele.

– Dar cînd înghiţeai de zor, spuse Wolf, atunci în clipa cînd hăpăiai, ţi-a plăcut, nu?

– Îhîî... spuse senatorul, în afară de supa de ţărînă şi muştarul în ureche.

– N-aveai decît să te aperi, spuse Wolf. Puteai foarte bine s-o înveţi să te respecte.

– Nu sînt respectabil, spuse senatorul. Sînt un cîine bătrîn care miroase urît şi care-nfulecă toată ziua Eh!... adăugă şi-şi ridică o labă flască înspre bot... Scuză-mă, te rog, o secundă... Pirul era de cea mai bună calitate... Şi-a făcut

efectul... Desprinde-mi căruciorul, dacă nu-ţi e cu supărare, căci s-ar putea să mă jeneze.

Aplecîndu-se, Wolf îl eliberă pe senator de harnaşamentul din piele care-l lega de hulube. Senatorul o şterse, cu nasul în pămînt, în căutarea unui tufiş cu mireasmă adecvată susceptibilă să disimuleze în ochii lui Wolf dezonoranta activitate care urma să se desfăşoare. Wolf se opri să-l aştepte.

– Ai timp destul, îi spuse. Nimeni nu ne zoreşte.

Preocupat să sughiţă în cadenţă, senatorul Dupont nu răspunse. Wolf se aşeză pe pămînt, ghemuit, cu călcîiele ajungîndu-i la fese, şi-ncepu să se legene înainte şi-napoi strîngîndu-şi genunchii cu braţele. Pentru a mări interesul acţiunii, fredona o arie sentimentală.

Acolo îl găsi Lil cinci minute mai tîrziu. Senatorul nu terminase şi Wolf urma să se ducă să-i dea cîteva palme pe spinare. Paşii grăbiţi ai lui Lil îl opriră; ştia, fără să privească, cine venise. Purta o rochie de pînză fină şi pletele-i lăsate libere îi săltau pe umeri. Se agăţă de gîtul lui Wolf, îngenunchind alături şi-i şopti la ureche:

– De ce nu m-ai aşteptat? Asta-i ziua mea de vacanţă?

– Nu voiam să te trezesc, spuse Wolf. Păreai obosită.

– Sînt foarte obosită, spuse. Vrei cu-adevărat să joci buffk în dimineaţa asta?

– Voiam întîi de toate să mă plimb puţin, spuse Wolf.

Şi senatorul tot aşa, dar el şi-a schimbat părerea dintr-o dată. Astea spuse, sînt gata să fac ceea ce-mi propui.

– Eşti foarte gentil. Dar am uitat să-ţi spun: am de făcut un drum foarte important şi poţi să joci buffk fără nici o remuşcare.

– Mai ai la dispoziţie zece minute? întrebă Wolf.

– Am de făcut acel drum, explică Lil. Sînt obligată, am întîlnire.

– Mai ai la dispoziţie zece minute? întrebă Wolf.

– Desigur, răspunse Lil. Sărmanul senator. Ştiam că va cădea bolnav.

– Nu bolnav, reuşi să articuleze senatorul din spatele boschetului. Intoxicat, e cu totul altceva.

– Asta-i! protestă Lil. Zi că mîncarea era proastă.

– Ţărîna era mizerabilă, mormăi senatorul, şi începu să schelălăie.

– Înainte să plec hai să ne plimbăm puţin împreună, spuse Lil. Unde mergem?

– Unde vrem, spuse Wolf.

Se ridică o dată cu Lil şi lăsă crosele să cadă în cărucior.

– Revin, spuse senatorului. Ai timp cît vrei, nu-i cazul să te surmenezi.

– Nici un pericol, spuse senatorul. Slavă Domnului!

Labele îmi tremură îngrozitor.

Mergeau în plin soare. Cîmpuri imense pătrundeau ca nişte golfuri în codri de un verde-ntunecat. Din depărtare, arborii păreau că se strîng unii în alţii de parcă ar fi vrut să fie unul. Pămîntul era uscat şi plin de crengi căzute. Lăsaseră în stînga terenul de buffk, ceva mai jos, căci drumul lor urca. Două sau trei persoane jucau buffk cu multă conştiinciozitate şi folosind toate accesoriile posibile.

– Să vorbim puţin, spuse Wolf, te-ai distrat bine ieri?

– Foarte bine, spuse Lil făcînd o săritură, am dansat tot timpul.

– Am văzut, spuse Wolf, cu Lazuli. Sînt foarte gelos.

O luară la dreapta ca să intre în pădure. Se auzeau culmiverzitoarele perforînd mici bucăţi de hîrtie în morse.

– Dar tu ce-ai făcut cu Folavril? spuse Lil contraatacînd.

– Am dormit pe iarba, spuse Wolf.

– Sărută bine? întrebă Lil.

– Ai înnebunit, spuse Wolf, nici nu mi-a trecut prin cap aşa ceva.

Lil rîse şi se strînse lîngă el potrivindu-se-n acelaşi pas, ceea ce echivala cu un supliciu deloc de neglijat.

– Aş vrea să fie tot timpul vacanţă, spuse ea Aş vrea să mă plimb tot timpul cu tine.

– Te-ai plictisi numaidecît, spuse Wolf. Iată Ai deja nu ştiu ce drum de făcut.

– Nu-i adevărat, spuse Lil. E o întîmplare. În timp ce tu nu poţi să stai fără să munceşti. Asta te-nnebuneşte de-a binelea.

– Nu lipsa de lucru mă înnebuneşte, spuse Wolf. Sînt nebun de la natură Nu propriu-zis nebun, ci doar că nu mă simt în apele mele.

– Nu şi cînd dormi cu Folavril, spuse Lil.

- Nici cînd dorm cu tine, spuse Wolf. Dar azi-dimineaţă tu erai cea adormită şi de aceea am preferat s-o şterg.

– De ce? spuse Lil.

– Dacă nu aş fi făcut aşa, spuse Wolf, te-aş fi trezit.

– De ce? repetă inocent Lil.

– De asta, spuse Wolf făcînd ceea ce spunea şi iată-i alungiţi în iarba din pădure.

– Nu aici, spuse Lil, ne vede lumea.

Nici ea nu părea a crede acest motiv.

– Nu vei mai putea juca buffk după aceea, spuse.

– Îmi place jocul ăsta tot atît de mult, îi murmură Wolf la ureche, de altfel o ureche comestibilă.

– Aş vrea să fii mereu în vacanţă, suspină Lil aproape fericită.

Apoi fericită de-a binelea, cu diverse suspine şi puţină agitaţie.

Deschise ochii din nou.

– Îmi place mult, mult… trase ea concluzia Wolf o sărută lin pe gene ca să atenueze neplăcerea unei desprinderi într-alt punct.

– Şi ce-i cu acest drum? întrebă el.

– E-un drum, spuse Lil. Hai repede… O să întîrzii.

Se ridică şi-l prinse de mînă Fugiră pînă în dreptul căruciorului. Senatorul Dupont, prăbuşit, cu picioarele răşchirate, lăsa să-i curgă balele peste pietre.

– Ridică-te, senatorule, spuse Wolf. Hai să jucăm buffk.

– La revedere, spuse Lil. Vino devreme.

– Şi tu? spuse Wolf.
– Voi fi acolo! ţipă Lil în timp ce se îndepărta.

VII

– MMMM... frumoasă lovitură! aprecie senatorul.
Bila zburase foarte înalt şi dîra roşie de fum pe care-o trasase persista pe cer. Wolf lăsă crosa să-i alunece din mînă şi îşi reluară marşul.
– Da, spuse Wolf indiferent, am progresat mult.
De-aş putea să mă antrenez...
– Nimeni nu te împiedică, spuse senatorul Dupont.
– Oricum ai da-o, răspunse Wolf, vor fi întotdeauna unii care vor juca mai bine ca mine. Atunci? La ce bun?
– N-are nici o importanţă, spuse senatorul. E un joc.
– Tocmai, spuse Wolf, pentru că-i un joc, trebuie să fii primul. Dacă nu-i aşa, totu-i o mare idioţenie. Oh! şi-unde mai pui că-mplinesc cincisprezece ani de cînd joc buffk... Îţi dai seama că asta mă stîrneşte...
Căruciorul se bălăngănea în spatele senatorului şi brusc profită de o uşoară pantă ca să-l izbească, perfid, drept în fund. Senatorul se lamenta îndelung.
– Ce supliciu! gemu. N-o să treacă o oră şi-o să am fundul julit!...
– Nu te mai răsfăţa atît, spuse Wolf.
– În sfirşit, spuse senatorul, la vîrsta mea! E umilitor!
– Îţi face bine să te plimbi un pic, spuse Wolf, te asigur.
– Ce bine poate să-mi facă un lucru care mă doboară, spuse senatorul.
– La urma urmei orice te doboară, spus Wolf, totuşi asta nu te-mpiedică să faci diverse lucruri...
– Oh, te ştiu eu, spuse senatorul, sub pretextul că nimic nu te amuză, crezi că lumea-ntreagă e dezgustată de toate.
– Bine, spuse Wolf, în clipa asta de ce ai tu chef?

– Şi dacă ţi-aş pune aceeaşi întrebare, mîrîi senatorul, ai cam intra la mare-ncurcătură, nu?

Şi într-adevăr Wolf nu răspunse numaidecît îşi azvîrlea încoace şi-ncolo crosa amuzîndu-se să decapiteze tulpinele de băşinuci creţi care creşteau ici şi colo pe terenul de buffk. Din fiecare tulpină tăiată sărea un jet gîlgîitor de sevă neagră care se umfla apoi într-un balonaş negru cu monogramă aurie.

– N-aş intra la nici o-ncurcătură, spuse Wolf. Ţi-aş spune pur şi simplu că nu mai am chef de nimic.

– Ceva nou va să zică, ricana senatorul, şi maşina?

– E mai degrabă o soluţie disperată, bagateliza Wolf la rîndul său.

– Haide, spuse senatorul, n-ai încercat totul.

– Asta-i adevărat, spuse Wolf. Nu încă Dar se va-ntîmpla. Trebuie mai întîi să vezi clar lucrurile, însă toate astea nu-mi spun de ce ai tu chef.

Senatorul deveni grav.

– Nu cumva mă iei peste picior? Întrebă.

Botul îi era umed şi fremătător.

– Nici vorbă, spuse Wolf. De-aş şti că cineva are într-adevăr chef de ceva anume, asta mi-ar ridica moralul.

– Încă de cînd aveam trei ani, spuse senatorul, pe-un ton confidenţial, îmi doream un uapiric.

– Un uapiric, repetă absent Wolf.

Şi reluă numaidecît:

– Un uapiric!...

Senatorul prinse curaj. Glasul îi deveni ferm.

– Asta cel puţin, explică el, e o dorinţă precisă şi bine definită. Un uapiric e verde, are rotunjimi înţepătoare şi face pleosc atunci cînd îl zvîrli în apă. În sfîrşit... pentru mine... un uapiric arată aşa.

– Deci asta vrei tu?

– Da, spuse mîndru senatorul. Am un ţel în viaţă şi sînt fericit Vreau să spun că aş fi fericit fără această porcărie de cărucior.

Wolf făcu cîţiva paşi mirosind primprejur şi încetă să mai decapiteze băşinucii. Se opri.

– Bine, spuse. Te voi scuti de cărucior şi-o să pornim în căutarea uapiricului. Te vei convinge singur dacă a dobîndi ceea ce doreşti schimbă cu ceva lucrurile.

Senatorul se opri şi necheză de-nfiorare.

– Chiar o sa faci asta? spuse.

– Dacă ţi-o spun…

– Nu glumi, gîfîi senatorul. Nu trebuie să dai o asemenea speranţă unui cîine bătrîn şi obosit…

– Ai tăria să doreşti ceva, spuse Wolf, te voi ajuta, e absolut normal…

– Ei, drăcia dracului! spuse senatorul, în catehism asta se numeşte metafizica distractivă.

Wolf se apleca pentru a doua oară şi-l eliberă pe senator. Păstrîndu-şi o crosă de buffk, le lăsă pe celelalte în cărucior. Nimeni nu se va atinge de ele, căci codul moral al jucătorului de buffk este deosebit de sever.

– La drum, spuse el. Ca să găsim uapiricul trebuie să mergem aplecaţi şi în direcţia est.

– Chiar aplecîndu-te, spuse Dupont, eşti mai înalt decît mine. Deci, eu rămîn în picioare.

Plecară adulmecînd în jur cu mare precauţie. Un vînt uşor învolbura cerul care, ca un pîntece argintat şi pîlpîitor, se scobora uneori să mîngîie umbelele albastre ale scovăzului de mai încă în floare şi a cărui mireasmă pipărată tremura în aerul călduţ.

VIII

PĂRĂSINDU-L pe Wolf, Lil se grăbea O broscuţă albastră îi apăru în cale şi-ncepu să-i ţopăie-nainte. Un brotac fără pigment complementar. Mergea pe partea caselor şi-o întrecu pe Lil din două salturi. Brotacul îşi continuă drumul, dar Lil urcă iute scara ca să se machieze iar în faţa

măsuţei de toaletă. O periuţă de sprîncene, cîte-o pensulă de gene, elixirul pentru obraji, cîte-un pămătuf pe puf, cutiuţele cu zbunghii şi gata Nu mai mult de-o oră. Alergînd, spuse la revedere fetei în casă şi iat-o afară. Străbătu Careul şi, printr-o portiţă, ieşi în stradă.

Strada crăpa de plictiseală în lungi fante originale, ca să încerce o diversiune.

În adîncul talazurilor de umbră unduioasă luceau pietre în culori vii, reflexe nesigure, pete de lumină care se stingeau la-ntîmplătoarele mişcări ale pămîntului. Lucirea unui opal şi pe urmă un cristal de munte din cele ce azvîrle o pudră aurită în calea celui ce vrea să le privească, precum sepia, scăpărarea scrîşnită a unui smarald brut şi deodată, dîrele line ale unei colonii de berili degradaţi. Cu paşi micuţi, Lil se gîndea la întrebările pe care le va pune.

Şi rochia îi urmărea pulpele, amabilă şi evident flatată.

Apărură şi case, mai întîi de-abia răsărite, apoi mari, şi iată că era o stradă adevărată cu imobile şi circulaţie cu tot Depăşeşti trei perpendiculare, o iei la dreapta; adulmecătoarea locuia într-o cabană înălţată pe stîlpi de lemn plini de coarne, şi avea o scară răsucită pe balustrada căreia atîrnau zdrenţe respingătoare ce înviorau pe-alocuri peisajul cît puteau mai bine. Un miros de carry, de usturoi şi de pumpernicayle se împrăştia în aer, nuanţat, de la a cincea treaptă în sus, de cel de varză şi de peşte de vîrstă respectabilă. Din înaltul scării, un corb cu ţeasta prematur albită cu ajutorul apei oxigenate ultratari întîmpina vizitatorii întinzîndu-le un şobolan mort pe care-l ţinea delicat de codiţă. Şobolanul folosea vreme îndelungată, căci iniţiaţii declinau oferta şi alţii nu mai veneau.

Lil surise graţios corbului şi bătu de trei ori la uşă cu ciocănelul de recepţie care atîrna de-un şnur, vă rog.

– Intraţi! spuse adulmecătoarea care tocmai urca scara în spatele ei.

Lil intră urmată de specialistă în cabană era apă de un metru şi călcâi de-a dreptul pe nişte saltele plutitoare ca să

nu se prăpădească ceara de parchet Prudentă, Lil se întinse pînă la fotoliul de rips uzat pregătit pentru vizitatori, în timp ce adulmecătoarea, nervoasă, zvîrlea apa pe fereastră cu o cratiţă de fier ruginit Cînd totul fu cît de cît uscat, ea se aşeză la rîndul ei la masa de adulmecat pe care odihnea un inhalator de cristal sintetic. Sub inhalator se afla un fluture mare de culoare bej, leşinat. Pe masă se afla un covor decolorat, iar fluturele era ţintuit de aceasta prin însăşi greutatea inhalatorului.

Adulmecătoarea ridică instrumentul şi, din vîrful buzelor, suflă deasupra fluturelui. Apoi, punînd aparatul în stînga sa. scoase din corsaj un joc de cărţi leoarcă de sudoare fumegoasă.

– Vă fac toată lira? întrebă.

– N-am prea mult timp, spuse Lil.

– Atunci, semi-lira şi rămăşiţele? propuse adulmecătoarea.

– Da, şi rămăşiţele, spuse Lil.

Fluturele începu să palpite uşor. Şi scoase un suspin lin. Pachetul de cărţi de tarot răspîndea un miros de menajerie. Adulmecătoarea etala rapid pe masă primele şase cărţi. Mirosi cu violenţă.

– Ce mizerie, spuse. Nu amuşinez mare lucru în cărţile-astea Scuipă pe jos, uită-te, şi acoperă-l cu talpa!

Lil făcu întocmai.

– Destul! Retrage-ţi piciorul!

Lil îşi retrase piciorul şi adulmecătoarea aprinse un mic foc bengal, încăperea se umplu de un fum luminescent şi de miros de pulbere proaspătă.

– Merge, merge, spuse adulmecătoarea Acum poţi adulmeca mai degajat Iată, amuşinez pentru tine. Veşti de la cineva pe care-l iubeşti. Şi bani. Nu o sumă prea mare.

Dar oricum, ceva bani. Evident, nimic ieşit din comun.

Considerînd obiectiv lucrurile s-ar putea chiar spune că, din punct de vedere financiar, situaţia ta nu se va schimba.

Aşteaptă.

Etala apoi, peste primele cărţi, încă şase cărţi noi.

– Ah! spuse. Exact ce-ţl spuneam. Vei fi silită să plăteşti o mică sumă de bani. Însă, în schimb, scrisoarea te priveşte îndeaproape. Poate că soţul tău. Ceea ce-i totuna cu a spune că-ţi va vorbi, fiindcă, desigur, ar fi ridicol ca soţul tău să-ţi fi scris o scrisoare. Să continuăm. Alege-ţi o carte.

Lil o luă pe cea dintîi venită, adică pe a cincea.

– Ia te uită! spuse adulmecătoarea Confirmarea exactă a tot ce-ţi prevestisem! O reuşită pentru cineva din casă Va găsi ceea ce caută de multă vreme, dar mai întîi va fi bolnav un timp.

Lil gîndi că Wolf avusese dreptate atunci cînd construise maşina şi că în sfîrşit eforturile lui îi vor fi recompensate, însă atenţie la ficat.

– Adevărat? întrebă ea.

– Tot ce poate fi mai veridic şi mai oficial, spuse adulmecătoarea, mirosurile nu mint niciodată.

– Aşa e, consimţi Lil.

În acel moment corbul oxigenat bătu cu ciocul în uşă imitînd un străbun cîntec de despărţire.

– Trebuie să mă grăbesc, spuse adulmecătoarea. Ţii într-adevăr la rămăşiţe?

– Nu, spuse Lil. Îmi e de ajuns să ştiu că soţul meu va găsi în sfîrşit ceea ce caută Cît vă datorez, doamnă?

– Douăsprezece pelucii, spuse adulmecătoarea.

Fluturele bej se zvîrcolea tot mai disperat. Brusc se ridică în aer, bătînd din aripi greoi, nesigur, ca un liliac infirm. Lil se dădu înapoi, îi era teamă

– Nu-i nimic, spuse adulmecătoarea.

Deschise sertarul şi îşi scoase dinăuntru revolverul.

Fără să se ridice, ţinti gîngania de velur şi trase. Se auzi o pocnitură scîrboasă. Fluturele, atins chiar în cap, îşi strînse aripile pe piept şi căzu, inert Se-auzi un zgomot înfundat.

O pulbere de solzi mătăsoşi se răspîndi în aer. Lil împinse uşa şi ieşi. Politicos, corbul îi zise la revedere. O altă per-

soană aştepta O fată mică şi slăbuţă, cu ochi negri neliniştiţi, care strîngea în mîna-i murdară o monedă de argint.

Lil coborî scara. Nehotărîtă, fata o urmă.

– Scuzaţi-mă, doamnă, spuse. Prezice adevărul?

– Nu, spuse Lil. Prezice viitorul. Ştii, nu-i acelaşi lucru.

– Asta-ţi dă încredere? întrebă fata.

– Uneori îţi dă încredere, spuse Lil.

– Mi-e teamă de corb, spuse fata. Şobolanul mort miroase îngrozitor. Nu-mi plac şobolanii.

– Nici mie, spuse Lil. Dar e o adulmecătoare destul de ieftină. N-are, e drept, șopîrle moarte, ca adulmecătoarele de rang înalt.

– Atunci, mă duc la ea, spuse micuţa Mulţumesc, doamna.

– La revedere, spuse Lil.

Fata urcă iute treptele răsucite. Lil se grăbea să se întoarcă acasă, şi tot timpul cît ţinu drumul carbunculi creţi aruncară reflexe luminoase pe picioarele ei nostime în timp ce ziua începea să se împodobească cu dîre de ambră şi cu sfîrîitul ascuţit al amurgului.

IX

SENATORUL Dupont lungea pasul, căci Wolf mergea iute; şi dacă senatorul avea patru labe, cele ale lui Wolf erau cu două mai puţine, dar fiecare de trei ori mai lunga; de unde faptul că senatorul era obligat să scoată limba din cînd în cînd şi să facă uuuf! uuuf! ca să-şi manifeste oboseala.

Acum pămîntul era stîncos şi acoperit de-un muşchi tare, împestriţat cu flori ca nişte bulgăraşi de ceară parfumată, între tulpini zburau insecte ce spintecau florile cu mandibulele lor ca să bea lichidul dinăuntru. Senatorul înghiţea de zor gîngăniile crocante şi tresărea de fiecare dată. Wolf mergea cu paşi mari, în mînă cu crosa de buffk, scrutînd împrejurimile cu grija pe care-ar fi pus-o ca să descifreze Kalevala în original. Şi amesteca ceea ce vedea

cu lucruri pe care le-avea în cap, căutînd în ce loc drăgălaşul chip al lui Lil s-ar suprapune cel mai bine. O dată sau de două ori, încercă să înglobeze în peisaj efigia lui Folavril, dar o ruşine abia formulată îl făcu să renunţe la acest montaj. Cu un mare efort reuşi să se concentreze pe ideea de uapiric.

După anumite indicii, ca baligi spiralate şi panglici de maşină de scris nedigerate complet, recunoştea proximitatea iminentă a animalului şi-i porunci senatorului, teribil de emoţionat, să-şi ţină firea.

– Vom găsi vreunul? gîfîi Dupont.

– Desigur, răspunse Wolf încetişor. Şi acum, gata cu gluma Pe burtă amîndoi!

Se lipi de pămînt şi se tîrî încetişor. Senatorul mîrîia:

„Mă zgîrîie între picioare", însă Wolf îi porunci să tacă. La trei metri depărtare, observă dintr-o dată ceea ce căuta: un bolovan pe trei sferturi îngropat în pămînt şi care-avea în vîrf o mică gaură perfect pătrată care se deschidea înspre partea lui. Îşi luă crosa şi izbi cu ea de trei ori în piatră.

La al patrulea toc, va îi ora exactă... spuse imitînd vocea domnului.

Dădu al patrulea toc. În aceeaşi secundă, uapiricul ieşi înnebunit din gaură, răsucindu-se cu mare greutate.

– Iertare, domnule! gemu el. Voi înapoia diamantele.

Pe cuvîntul meu de gentilom!... Nu sînt vinovat!... Vă asigur...

Ochii scăpărînd de poftă ai senatorului Dupont îl priveau în timp ce-şi lingea buzele, dacă se poate spune aşa Wolf se aşeză şi-l privi fix pe uapiric.

– Te-am păcălit, spuse. E doar ora cinci şi jumătate.

Vei merge cu noi.

– Zît, zît şi zît, protestă uapiricul. Nu-i în ordine.

Ăsta nu-i un joc.

– De-ar fi fost opt şi douăsprezece minute, spuse Wolf, şi dacă am fi fost găsiţi acolo, te-ai fi dus pe copcă.

– Profitaţi de faptul că un strămoş ne-a trădat, spuse uapiricul. E o laşitate. Ştiţi bine că sîntem de o groaznică susceptibilitate orară.

– Nu-i un motiv pe care-l poţi invoca, spuse Wolf ca să-l impresioneze cu un limbaj adecvat.

– Bine, vin, spuse uapiricul. Dar ţineţi-o la distanţai pe bruta asta cu ochi chiondorîşi ce pare că vrea să mă stîlcească dintr-un moment într-altul.

Mustaţa hirsută a senatorului se pleoşti.

– Dar, bîigui el. Am venit cu cele mai bune intenţii din lume...

– Ce-mi pasă de lume! spuse uapiricul.

– O să faci tartine? întrebă Wolf.

– Sînt prizonierul vostru, domnule, spuse uapiricul, şi mă pun la dispoziţia dumneavoastră.

– În regulă, spuse Wolf. Strînge mîna senatorului şi la drum.

Foarte emoţionat, senatorul Dupont îi întinse smiorcăind laba.

– Pot să mă urc în spinarea domnului? propuse uapiricul arătîndu-l pe senator.

Acesta din urmă acceptă şi uapiricul, extrem de mulţumit, i se instala pe spinare. Wolf se puse în mişcare în sens invers. Bulversat, încîntat, senatorul îl urma. În sfîrşit idealul lui se materializa... se realizase... O linişte dulceagă îi învălui sufletul şi iată că nu-şi mai simţea picioarele.

Wolf mergea înainte abătut

X

VĂZUTĂ de departe, maşina avea aerul filiform al unei pînze de păianjen, în picioare, Lazuli îi supraveghea funcţionarea care decursese normal încă de aseară. Cerceta rotiţele delicate ale motorului. Lîngă el, întinsă în iarba măruntă, Folavril visa cu ochii deschişi, cu o garoafă

între buze. În preajma maşinii pămîntul vibra puţin, dar asta nu era deloc neplăcut.

Lazuli se ridică şi-şi privi mîinile pline de ulei. Nu se putea apropia de Folavril cu astfel de mîini. Deschise dulapul de metal, luă un ghemotoc de cîlţi şi se şterse îndelung. Apoi îşi unse degetele cu săpun mineral şi-ncepu să frece. Grăunţele de piatră ponce îi zgîriau pielea Se clăti într-un hîrb de găleată. Îi mai rămăsese, sub fiecare unghie, cîte-o dungă albastră de grăsime; în afară de asta era perfect curat, închise dulapul şi se întoarse. Folavril se lăsa privită, înaltă şi mlădioasă, cu lungi plete blonde atîrnîndu-i pe frunte, cu bărbia rotundă, voluntară şi cu urechile fine ca scoicile lagunelor. Gura cu buze cărnoase, aproape asemănătoare; sînii împungîndu-i pulovărul prea scurt care se oprea mai sus de şolduri, dezvelindu-i pielea aurie. Lazuli îi urmărea linia tulburătoare a trupului. Se duse să se aşeze lîngă ea şi se aplecă să o sărute. Brusc sări înapoi, ridicîndu-se în picioare. Alături de el sta un om care-l privea.

Lazuli se retrase cu spatele pînă atinse şarpanta metalică, strîngînd cu degetele metalul rece. La rîndul lui, privi fix omul; simţea motorul cum vibrează în trup dîndu-i putere.

Omul nu se mişca deloc, devenea tot mai cenuşiu, se topea, iar în curînd păru că se dizolvă în aer pînă cînd dispăru complet.

Lazuli îşi şterse fruntea Folavril nu spusese nimic, ea aştepta, nici măcar mirată.

– Ce vrea de la mine? bombăni Lazuli de parcă ar fi vorbit cu el însuşi. De fiecare dată cînd sîntem împreună, vine şi el.

– Ai lucrat prea mult, spuse Folavril, şi-n plus eşti obosit şi de noaptea trecută. Ai dansat tot timpul.

– În vreme ce tu erai plecată, spuse Lazuli.

– Nu eram departe, spuse Folavril. Discutam cu Wolf.

Vino lîngă mine. Linişteşte-te. Trebuie să te odihneşti.

– Să nu crezi că nu vreau, spuse Lazuli.

Îşi trecu mîna peste frunte.
– Numai că omul ăsta este aici tot timpul.
– Te asigur că nu e nimeni aici, spuse Folavril. De ce, dacă ar fi, nu l-aş vedea?
– Tu nu priveşti niciodată nimic... spuse Lazuli.
– Niciodată ceea ce mă plictiseşte, spuse Folavril.
Lazuli se-apropie de ea şi se aşeză din nou alături, dar fără s-o atingă.
– Eşti frumoasă, murmură el, ca... ca o lanternă japoneză... aprinsă.
– Nu spune tîmpenii, protestă Folavril.
– Nu pot spune că eşti frumoasă ca lumina zilei, spuse Lazuli, căci asta depinde de zi. Dar o lanternă japoneză întotdeauna drăguţă.
– Îmi e totuna dacă-s frumoasă sau urîtă, spuse Folavril. Trebuie doar să plac bărbaţilor care mă interesează.
– Tu placi la toată lumea, spuse Lazuli. Aşa că cei care te interesează sînt incluşi.
Văzută de aproape, Folavril avea pistrui micuţi, şi la tîmple, firişoare de sticlă aurie.
– Nu te mai gîndi la toate astea, spuse Folavril, gîndeşte-te la mine cît sînt aici şi spune-mi poveşti.
– Ce poveşti? întrebă Lazuli.
– Oh! dacă nu vrei poveşti, preferi să-mi cînţi ceva?
– De ce toate astea? spuse Lazuli. Vreau să te strîng în braţe şi să simt gustul de zmeură al rujului tău.
– Da, şopti Folavril, ce bine, ar fi, mai bine decît să-mi spui poveşti...
Folavril se lăsa sărutată şi răspunse la rîndul ei.
– Folavril... spuse Lazuli.
– Saphir... spuse Folavril.
Şi apoi începură să se sărute de zor. Se lăsa seara Şi seara îi văzu şi se opri în preajma lor ca să nu-i tulbure. Ea îl va însoţi mai degrabă pe Wolf care în acest moment e pe drumul de întoarcere. O oră mai tîrziu se-ntunecase peste tot, rămînînd doar un cerc de soare acolo unde fuseseră

ochii închişi ai lui Folavril şi săruturile lui Lazuli, un cerc de soare prin aburii lăsaţi de trupurile lor.

XI

DOAR PE JUMĂTATE CONŞTIENT, Wolf făcu un ultim efort, încercînd să oprească soneria deşteptătorului, dar acesta, vîscos îi scăpă şi se răsuci într-un colţ al noptierei de unde continuă să sune, gîfîind mînios, pînă la totala epuizare. Atunci trupul lui Wolf se destinse în depresiunea pătrată umplută cu bucăţi de blană albă, unde se afla întredeschise ochii şi pereţii camerei se-mpleticiră, se prăvăliră pe podea, stîrnind în cădere valuri înalte de pastă moale. Şi mai erau membrane suprapuse care aduceau cu marea... În mijloc, pe-o insulă neclintită, Wolf pătrundea încet în beznă, înconjurat de larma vîntului măturînd marile spaţii goale, o larmă niciodată sătulă. Membranele palpitau ca nişte aripioare transparente; din tavanul invizibil se prăvăleau pînze de eter ce i se-nfăşurau în jurul capului. Legat de văzduh, Wolf se simţea pătruns, impregnat de tot ce-l înconjura; şi dintr-o dată se născu o mireasmă crudă, amară, mireasma inimii cuprinse de flăcări a margaretei-regine, în timp ce vîntul contenea.

Wolf deschise ochii. Peste tot tăcere. Făcu un efort şi iată-l în picioare, numai în şosete. Lumina soarelui şiroia prin cameră. Dar Wolf nu era în apele lui; ca să se simtă mai bine, luă o bucată de pergament şi cîteva crete colorate şi făcu un desen pe care-l privi; dar creta se spulberă sub ochii lui: nu rămăseseră pe pergament decît cîteva unghiuri opace, cîteva goluri sumbre, iar aspectul general îl făcu să se gîndească la un cap de mort demult trecut în lumea drepţilor. Descurajat, lăsă desenul să-i scape din mînă şi se-apropie de scaunul pe care se găseau întinşi pantalonii.

Se clătina de parcă pămîntul îi fugea de sub paşi. Mireasma margaretelor-regine era mai puţin pregnantă; se insinua acum o aromă dulceagă, parfumul iasomiei vara, asaltată de albine. Un amestec puţin dezgustător. Trebuia să se grăbească. Era ziua inaugurării şi Municipalităţile aşteptau.

Rapid se aşeză în faţa oglinzii.

XII

AJUNSE cu cîteva minute înaintea lor şi profită ca să treacă în revistă maşina în fosă mai erau zeci de elemente şi motorul, verificat cu grijă de Lazuli, se rotea neîntrerupt.

Nimic altceva decît să aştepţi. Ceea ce şi făcu.

Amabil, pămîntul păstra încă amprenta trupului graţios al lui Folavril şi garoafa pe care-o ţinuse între dinţi era acolo, spumoasă şi dantelată, ancorată din nou de pămînt cu miile de fire invizibile ale păianjenilor albi. Wolf se plecă s-o culeagă, dar izul ei îl buimăci într-atît, încît o scăpă. Garoafa se stinse şi culoarea ei deveni pămîntie.

Wolf surîse. Dacă o va lăsa acolo, municipalităţile o vor strivi. Mîna lui pipăi solul şi întîlni tulpina firavă. Simţindu-se prinsă, garoafa îşi regăsi culoarea naturala. Delicat, Wojf rupse unul dintre bulbii noduroşi, punîndu-şi-l la rever, îl mirosea fără să-şi lase în jos capul.

De dincolo de zidul Careului răzbătea o vagă larmă muzicală, rafalele cimpoiului arămit, bubuiturile înfundate ale tobei de piele; apoi o grămadă de cărămizi se prăvăli sub presiunea buldozerului municipal, condus de un aprod bărbos în costum negru şi cu lanţ de aur. Prin spărtură intrară primii reprezentanţi ai mulţimii, care se aliniară, respectuoşi, de-o parte şi de alta.

Fanfara îşi făcu apariţia, înfoiată şi răsunătoare, Tuff, Tuff şi Tzinng. Coriştii vor începe să chelălăie îndată ce vor fi-n

bătaia vocii. Primul se ivi un tambur major în verde, fluturînd un spurcaci micuţ cu care ţinea fără speranţă soarele. Făcu o acoladă mare, urmată de-un dublu salt periculos, şi coriştii atacară imnul:

Domnul Primar al,
Tuff, Tuff şi Tzinng!
Acestui brav oraş
Tuff, Tuff şi Tzinng!
A venit aici
Tuff, Tuff şi Tzinng!
Să vă-mbărbăteze
Tuff, Tuff şi Tzinng!
Să vă sugereze
Tuff, Tuff şi Tzinng!
Cu sporite speze
Tuff, Tuff şi Tzinng!
Să onoraţi pe loc
Tuff, Tuff şi Tzinng!
Impozitele voastre ancestrale.
Tuff, Tuff şi Tzinng şi Tzinng şi Ticoticotale.

Ticoticotale a fost produs prin lovirea pieselor metalice tăiate în formă de coco de un ticotale care le şfichiuia în trecere, întregul alcătuia un străvechi marş folosit puţin cam într-o doară, căci nimeni nu-şi mai plătea impozitele de mult timp; dar nici nu puteai împiedica fanfara să cînte singura arie pe care-o cunoştea.

Primarul apăru din spatele fanfarei, îşi luase cu el cornetul acustic pe care se străduia să-l înfunde cu o şosetă ca să nu mai audă acest vacarm monstruos. Soţia lui, o persoană grasă, congestionată şi în pielea goală, se urcă numaidecît într-un car cu un panou de reclamă pentru principalul negustor de brînză din oraş, cel ce ştia atîtea despre municipalităţi şi le obliga să-i satisfacă toate capriciile.

Sînii ei mari o plesneau peste pîntec din cauza proastei suspensii a trăsurii şi bineînţeles şi pentru că fiul negustorulului de brînză punea pietre de pavaj sub roţi.

După carul negustorului de brînză venea cel al negustorului de articole de fierărie, care nu dispunea de sprijinul

politic al rivalului său şi trebuia să se mulţumească doar cu o litieră de paradă în care o vergină era pusă la grea încercare de un urangutan. Chiria urangutanului era foarte mare şi nu dădea rezultate grozave, căci vergina leşinase după primele zece minute şi nu mai ţipa; în timp ce soţia Primarului era pe cale să se-nvineţească, şi oricum avea o claie de păr nepieptănat.

Carul negustorului de bebeluşi venea mai la urmă, propulsat de o baterie de tetine cu reacţie; un cor de sugari scanda un străvechi cîntec de beţie.

Cortegiul se oprea aici, căci cortegiile nu amuză pe nimeni; şi al patrulea car, în care se instalaseră vînzătorii de sicrie, era de cîteva minute în pană pentru că acela care-l conducea murise fără să se spovedească.

Wolf, pe jumătate asurzit de fanfară, îi văzu pe oficiali venindu-i în întîmpinare, încadraţi de oamenii de pază, înarmaţi cu gogeamite puşti false, îi primi şi el cu onorurile cuvenite şi specialiştii înalţară între timp, adică la repezeală, o mică estradă din lemn cu cîteva gradene, unde luară loc Primarul şi subprimarul, în vreme ce Primăriţa se tot foia în carul ei. Negustorul de brînzeturi îşi ocupă locul său oficial.

Se auzi un imens răpăit de tobe în urma căruia cel ce cînta la fluier înnebuni şi erupse în văzduh ca o rachetă ţinîndu-se de urechi cu amîndouă mîinile; toţi ochii mulţimii îi urmăriră traiectoria şi fiecare îşi retrase gîtul între umeri cînd acesta căzu, cu capul înainte, făcînd un zgomot de limax care se sinucide. După care toată lumea oftă uşurată şi Primarul se ridică în picioare.

Fanfara se oprise. O pulbere groasă urca în aerul albăstrit de fumul ţigărilor proaste de duminică şi simţeai mulţimea, cu toate picioarele pe care aceasta le implică.

Cîţiva părinţi, năuciţi de insistenţele copiilor, îi luară în cîrcă, dar îi ţineau cu capul în jos pentru a nu-i încuraja la nebunii.

Primarul tuşi în cornetul acustic şi luă cuvîntul de gît ca să-l stranguleze, dar acesta rezistă.

– Domnilor, spuse, şi dragi congrămădeni, nu-i cazul să insist asupra însemnătăţii acestei zile, cu atît mai mult cu cît în adîncul inimii mele, căci voi ştiţi ca şi mine că, pentru întîia dată de la venirea la putere a unei democraţii stabile şi independente, dubioasele combinaţii politice de esenţă demagogică şi care au umplut de neîncredere deceniile trecute, hei, ticălosul, greu e să citeşti, a dracu' hîrtie, textu-i şters. Adaug că dacă v-aş spune tot ce ştiu, şi întîi de toate în ce-l priveşte pe mincinosul şi animalul ăsta ce se pretinde negustor de brînzeturi…

Mulţimea aplaudă zgomotos şi negustorul se ridică la rîndul lui. Începu să citească minuta unei afaceri ilegale între Consiliul municipal şi cel mai mare traficant de sclavi din oraş. Fanfara începu să cînte ca să-i acopere vocea şi soţia Primarului, urmărind ca printr-o diversiune să-şi salveze soţul, îşi înzeci eforturile. Wolf schiţa un zîmbet vag.

Nu asculta nici un cuvînt. Era în altă parte.

– Cu o insuportabilă bucurie, continuă Primarul, sîntem azi mîndri de a saluta remarcabila soluţie imaginată de marele nostru congrămădean aici de faţă, Wolf, pentru a elimina întrutotul dificultăţile care rezultă din superproducţia de metal, şi anume, aceea de a face din el maşini. Şi cum nu pot să vă spun nimic mai mult căci, personal, conform obiceiului, nu ştiu absolut deloc cam despre ce ar putea fi vorba, şi avînd în vedere că sînt un oficial, dau cuvîntul fanfarei care va executa o bucată din repertoriul ei.

Mlădios, tamburul major reuşi să dea un şut lunii, cu o semitonă mai jos şi, în secunda precisă cînd atinse solul, tuba scăpă o notă gravă de deschidere care se apucă să zburătăcească graţios. Iar apoi muzicienii se fofilară în intervale şi aerul tradiţional nu mai putu fi ascuns. Cum mulţimea se apropiase mult prea mult, oamenii de pază

traseră o salvă generală care-i descurajă pe cei mai mulţi, în timp ce trupurile celorlalţi se împrăştiau în bucăţi.

În cîteva secunde Careul se goli. Nu rămase decît Wolf, cadavrul fluieraşului, cîteva hîrtii pătate de grăsime, o mică bucată din estradă Spinările oamenilor de pază se îndepărtau în monom, la pas, şi-n curînd dispărură.

Wolf respiră uşurat. Serbarea se terminase. De după zidul Careului se mai auzea încă rumoarea fanfarei care se îndepărta în răstimpuri, apoi revenea Motorul acompania muzica cu torsul său neostenit îl văzu în depărtare pe Lazuli care venea la întîlnire.

Folavril îl însoţea Ea îl părăsi înainte ca el să ajungă lîngă Wolf. Îşi aplecase capul şi, aşa cum mergea, în rochia ei cu desene galbene şi negre, părea o salamandră blondă.

XIII

WOLF şi Lazuli erau acum singuri ca în seara cînd motorul pornise pentru prima oară. Wolf avea mănuşi roşii de piele şi ghete dublate de-o piele de behăitoare. Îmbrăcase o salopetă matlasată şi-şi trecuse împrejurul capului o banderolă care-i degaja întreaga frunte. Era gata. Palid, Lazuli îl privea Wolf se uita în jos.

– Totul e pus la punct? întrebă el fără să ridice privirea.

– Totul, spuse Lazuli. Coşul e gol. Elemenţii la locul lor.

– A venit ora? întrebă Wolf.

– În cinci sau şase minute, spuse Lazuli. Te ţii bine, hei?

Tonul lui oarecum morocănos îl necăji pe Wolf.

– Nu-ţi fie frică, spuse. Voi fi la înălţime.

– Eşti plin de speranţă? întrebă Lazuli.

– Dintotdeauna, şi totală, spuse Wolf. Doar că nu mai cred în ea deloc. Va fi ca şi în alte daţi.

– Ce s-a întîmplat în alte daţi? spuse Lazuli.

– Nimic, răspunse Wolf. Cînd ai terminat, nu-ţi mai rămîne nimic. Decît decepţia în sfîrşit... nu poţi rămîne tot timpul la nivelul solului.

Lazuli înghiţi stînjenit.

– Toată lumea are mici probleme, spuse. Şi-i reveni în minte omul care-l privea în timp ce-o săruta pe Folavril.

– Desigur, spuse Wolf.

Îşi ridică privirea.

– De data asta, spuse, as vrea să ies. De-acolo dinlăuntru. Aş vrea să fie totul altfel.

– Nu găseşti că-i totuşi un pic cam riscant? şopti Lazuli. Fii atent, curenţii sînt periculoşi.

– Va merge, spuse Wolf.

Şi, fără nici o logică, adăugă:

– Tu o iubeşti pe Folavril, şi ea te iubeşte. Nimic nu vă poate împiedica.

– Aproape nimic... răspunse Lazuli ca un fals ecou.

– Atunci? spuse Wolf.

Ar fi vrut o pasiune. Mai întîi să vadă, asta îi va clarifica ideile. Deschise uşa cabinei, puse un picior înăuntru şi mîinile-i înmănuşate se crispară pe bare. În degete simţea vibraţiile motorului Se închipui un păianjen într-o plasă ce nu era a lui.

– E momentul, spuse Lazuli.

Wolf făcu un semn din cap şi, automat, luă poziţia.

Uşa cenuşie de oţel pocni în urma lui. În carlingă începu să sufle vîntul. Blînd mai întîi, apoi se întări ca uleiul care-ngheaţă la frig. Schimbă brusc direcţia şi, cînd aerul îl izbi în faţă, Wolf trebui să se agate cu toată puterea de perete şi simţi pe chip frigul oţelului mat Ca să nu se epuizeze, respira lent. Sîngele îi bătea regulat în vine.

Wolf nu îndrăznise încă să privească în jos. Aştepta să se desprindă şi se străduia să-şi ţină ochii închişi de fiecare dată cînd capul îi cădea de oboseală. De lîngă coapsele lui porneau două curele de piele lucioase ce aveau la cap

cîrlige de fier care se fixau de două inele apropiate - acest sistem era făcut ca să-şi poată odihni mîinile.

Gîfîia şi genunchii începuseră să-l doară. Aerul se împuţina, pulsul lui Wolf se accelera şi simţea o apăsare în adîncul plămînilor.

Pe cadrul din dreapta observă deodată o dîră întunecată, lucitoare, ca o scurgere de gresie topită pe pereţii bulbucaţi ai unui ulcior de lut Se opri, îşi desprinse curelele şi pipăi prudent cu degetul. Era lipicios. Ridicînd mîna în lumină, constată că o picătură de-un roşu închis rămăsese agăţată de vîrful degetului său arătător. Picătura se alungi şi, brusc, alunecă de pe deget asemeni unei picături de ulei.

Era dezagreabil, fără îndoială. Trecînd peste această jenă, se pregătea să mai reziste încă un minut înainte ca picioarele lui obosite şi tremurătoare sa-i impună să se oprească de tot încetişor, cu mult efort, ajunse la capătul răgazului şi-şi agăţă cele două curele. De data asta, se lăsă moale, afundîndu-se în panglica de piele. Simţea cum propria lui greutate îi striveşte mijlocul, în colţul carlingii, drept sub nasul său, lichidul roşu se scurgea mereu, lent, lenevos, schiţînd pe metal un traseu sinuos. Doar din cînd în cînd cîte-o îngroşare locală trăda mişcarea; şi de asemeni, în diferite puncte, cîte-un reflex, cîte-o umbră, altfel ai fi crezut că-i o linie imobilă.

Wolf aşteptă. Bătăile dezordonate ale inimii i se liniştiră. Muşchii începură să i se obişnuiască cu ritmul accelerat al propriei sale respiraţii. Era singur în carlingă şi, în lipsa unui reper, nu-şi mai dădea seama de propria mişcare.

Numără încă o sută de secunde, în ciuda mănuşilor, degetele lui luară contact cu chiciura pîrîitoare ce se forma.

Acum claritatea era maximă. Avea dureri atunci cînd privea, ochii îi lăcrimau. Relaxînd o mînă, îşi trase cu cealaltă ochelarii de protecţie care fuseseră pînă acum ridicaţi pe

banderola ce-i înfăşură capul. Pleoapele nu mai clipiră şi nu îl mai durură. Totul deveni clar ca într-un acvariu.

Aruncă o privire timidă către picioare, în mod vădit fuga vertiginoasă a solului îi tăia respiraţia. Se găsea în centrul unui fus care avea un vîrf ce se pierdea în cer şi altul care ţîşnea din groapă.

Pe bîjbîite, cu ochii închişi ca să nu vomite, sfidîndu-şi cîrligele, se întoarse ca să se reazeme de perete. Se legă din nou în această poziţie şi, cu călcîiele îndepărtate, se hotărî să deschidă iar pleoapele, îşi închise pumnii strîns ca nişte pietre.

Cădeau din regiunile superioare vagi dîre de pulbere scînteietoare, insesizabile, şi cerul fictiv palpita la infinit, perforat de luciri. Chipul lui Wolf era jilav şi îngheţat.

Picioarele îi tremurau acum şi nu vibraţia motorului era aceea care-l făcea să tremure, încet-încet, metodic, ajunse totuşi să se controleze.

În, acest moment, observă că îşi amintea Nu se împotrivi amintirilor şi se stăpîni mai profund, scăldat în trecut. Bruma pîrîitoare îi acoperise veşmintele de piele cu o crustă lucioasă, crăpată la încheietura mîinilor şi la genunchi.

Fîşii din timpul de odinioară se îngrămădeau în juru-i, cînd blînde precum şoarecii cenuşii, zglobii şi jucăuşi, cînd fulgerătoare, pline de viaţă şi de soare - altele curgeau tandre şi lente, fluide, fără moliciune şi uşoare, asemănîndu-se cu spuma valurilor.

Multe aveau precizia, fixitatea falselor imagini din copilărie pe care ţi le formezi mai tîrziu din fotografii sau din spusele celor care-şi mai amintesc, imposibil să le mai simţi iarăşi, căci substanţa lor s-a volatilizat de multă vreme.

Şi altele trăiau din nou, absolut noi, aşa cum le dorea el, imagini ale grădinilor, ale ierbii şi aerului, şi mii de nuanţe de verde şi de galben se topeau în smaraldul peluzei, bătînd în negru în umbra proaspătă a copacilor.

Wolf tremura în aerul livid şi-şi amintea Viaţa i se lumina înainte-i cu pulsaţiile unduitoare ale memoriei.
În dreapta şi în stînga lui, masa greoaie ungea montanţii carlingii.

XIV

ÎNTÎI şi întîi imaginile alergau în hoarde, în neorînduială, ca un imens incendiu de miresme, lumini şi murmure.
Erau acolo platanii, ale căror fructe zgrunţuroase le pui la uscat ca să obţii firele aspre pe care le tragi în piept.
Unii îi zic mahorcă. Acest cuvînt nu le schimbă cîtuşi de puţin proprietăţile.
Erau acolo frunze tropicale zimţate, cu mici cîrlige cornoase în culori întunecate aidoma cu cele ale insectelor luptătoare.
Mai erau şuviţele scurte ale fetiţei de nouă ani, şi şorţul cenuşiu al băiatului pe care Wolf era gelos.
Marile glastre roşii de pe cele două laturi ale peronului, transformate de noaptea ce se lăsa în indieni plini de sălbăticie, şi ortografia nesigură
Vînătoarea de viermi, scurmînd prin pămînt cu mînerul unei mături.
Acea cameră imensă căreia-i zăreai bolta sferică dincolo de marginea plapumei bombate ca pîntecul enorm al căpcăunului care mînca oile.
Melancolia castanelor lucioase pe care le vedeai cum cad în fiecare an, castane de India ascunse printre frunzele galbene, cu coaja lor ţepoasă şi moale ce înţepa fără să te rănească, castanele despicate în două sau în trei, cu care te jucai, crestate ca pe nişte măşti, mici gnomi, înşirate în salbe pe trei sau patru rînduri, castane putrezite ce crăpau mustind un suc dezgustător, castane zvîrlite în geamuri.
Imaginea ce urmă fu localizată în anul cînd, de-abia întors din vacanţă, văzuse că în sertarul de jos şoarecii roseseră

de zor lumînărelele ce ornaseră tortul aniversar - şi iată, încearcă şi acum bucuria de-a descoperi, deschizînd sertarul învecinat, ca lăsaseră intact pachetul cu mici paste făinoase în formă de litere; o, seara, pe cînd îşi sorbea supa, cum se mai amuza scriindu-şi cu ele, pe marginea farfuriilor, numele.

Unde erau amintirile pure? Şi parcă peste fiecare dintre ele se suprapun impresiile altor epoci şi asta le da o alta realitate. Nu există amintiri, e o alta viaţă retrăită cu o altă personalitate care rezultă, parţial, din chiar aceste amintiri. Nu poţi inversa sensul timpului, doar dacă nu trăieşti cu ochii închişi, cu urechile înfundate.

Wolf închise ochii în tăcere. Pătrundea mereu mai departe, în faţa lui se derula harta sonoră în patru dimensiuni a trecutului său fictiv.

Fără îndoială că gonise cu mare viteză, căci în clipa aceea văzu cum dispare peretele din faţă al carlingii.

Îndepărtînd cîrligele care îl mai reţineau, puse piciorul de partea cealaltă.

XV

UN SOARE uşor de toamnă strălucea între frunzişurile galbene ale castanilor.

În faţa lui Wolf, o alee cobora într-o pantă dulce. Pe mijloc pămîntul era uscat şi chiar un pic prăfos, ceva mai închis înspre margini, unde rămăseseră cîteva scînteieri de noroi fin, grămezi lăsate de bălţile unei ploi recente.

Printre frunzele foşnitoare lucea coaja roşcată a castanelor de India, înfăşurate uneori în învelişul lor ţepos cu dungi nesigure, de la bej ruginit la verde-migdală.

De o parte şi de alta a aleii, peluze neîngrijite îşi ofereau soarelui suprafaţa neregulată. Iarba îngălbenită îşi zbîrlea bălăriile obraznice şi ciulinii rari.

Aleea părea că se îndreaptă către nişte ruine înconjurate de tufe de mure nu prea înalte. Pe o bancă albă de piatră, în faţa ruinelor, Wolf distinse silueta unui bătrîn îmbrăcat cu veşminte de in. Cînd se apropie mai mult, descoperi că ceea ce luase drept veşminte era de fapt barba bătrînului, o imensă barbă argintie care înconjura de cinci sau şase ori trupul omului.

Alături de el, pe bancă, era o plăcuţă de aramă bine lustruită care avea în centru, scris cu negru, un nume:

Domnul Perle.

Wolf se apropie de el. De foarte aproape, văzu că figura bătrînului era ridată ca un balon roşu pe jumătate dezumflat. Avea un nas mare filetat de nări considerabile din care ieşeau peri deşi, sprîncene proeminente deasupra celor doi ochi scînteietori şi pometi lucioşi ca două merişoare sau pomişoare. Părul lui alb tuns ca o perie amintea un darac de lînă. Mîinile deformate de vîrstă, cu mari unghii pătrate, i se odihneau pe genunchi. Nu avea alt costum decît un slip antic cu dungi verzi şi albe şi sandale mult prea mari pentru picioarele lui cornoase.

– Mă numesc Wolf, spuse Wolf.

Arătă cu mîna placa de aramă gravată:

– E numele dumneavoastră?

Bătrînul aprobă.

– Eu sînt domnul Perle, spuse. Chiar aşa Leon-Abel.

Perle. Acum, domnule Wolf, e rîndul dumitale. Să vedem să vedem despre ce îmi poţi vorbi?

– Nu ştiu, spuse Wolf.

Bătrînul făcu o mutră mirată şi oarecum condescendentă, ca unul care-şi pune singur întrebări şi n-aşteaptă nici cel mai mic ajutor din afară.

– Desigur, desigur, nu ştii, spuse el.

Bombănind în barbă, scoase nu se ştie de unde un teanc de fişe pe care începu să le consulte.

– Aşa… aşa…, spuse el. Domnul Wolf… da… născut în… la… foarte bine, aşa… inginer… da…, da, totul e foarte

bine. Deci, domnule Wolf, îmi poţi vorbi în amănunt despre primele dumitale manifestări de nonconformism?

Wolf găsi că bătrînul domn e cam bizar.

– Şi... de ce v-ar interesa pe dumneavoastră? întrebă el în cele din urmă.

– Ţţţ... ţţţ... făcu bătrînul lovindu-şi dinţii cu limba.

– Ei, hai, bănuiesc că te-au învăţat să răspunzi şi altfel? spuse el pe acel ton pe care îl iei de obicei în faţa unui interlocutor marcat de inferioritate.

Wolf ridică din umeri. j

– Nu văd de ce v-ar putea interesa, răspunse el. Din moment ce nu am protestat niciodată. Am învins cînd am crezut c-o pot face şi, în caz contrar, am ignorat în totdeauna lucrurile care ştiam că-mi vor rezista

– Deci nu le-ai ignorat într-atît încît să nu ştii măcar atîta lucru, spuse bătrînul. Le cunoşteai destul de bine ca să te prefaci că nu le bagi în seamă Hai, încearcă să răspunzi cinstit şi nu te pierde în generalităţi. Şi oare totul în jurul dumitale îţi opunea rezistenţă?

– Domnule, spuse Wolf, nu ştiu nici cine sînteţi, nici cu ce drept îmi puneţi toate aceste întrebări. Dar cum mă străduiesc cît de cît să fiu politicos cu oamenii în vîrstă, vă voi răspunde în două cuvinte. Deci, întotdeauna am pretins că mă pot pune, în mod obiectiv, în situaţia celui potrivnic mie; şi de aceea, nu am putut niciodată să lupt împotriva celui ce mi se opunea, căci îmi dădeam seama că o concepţie corespunzătoare nu făcea decît s-o cumpănească pe-a mea pentru cel ce nu avea nici un motiv subiectiv s-o prefere pe una sau pe cealaltă. Asta-i tot

– E cam mult, nu crezi, spuse bătrînul. Conform fişelor mele, ţi s-a întîmplat totuşi să ai motive subiective, cum le numeşti dumneata, şi să alegi. Ei... uite... văd o ocazie...

– Am dat cu banul, spuse Wolf.

– Ah! spuse bătrînul. Mă dezguşti. În sfîrşit, vrei să-mi spui de ce ai venit aici?

Wolf privi în stînga, în dreapta, adulmecă şi se hotărî:

– Ca să-mi determin poziţia

– Ei bine, spuse domnul Perle, exact asta îţi propun şi eu, iar dumneata îmi pui beţe-n roate.

– Sînteţi prea dezordonat, spuse Wolf. Nu pot să povestesc alandala şi oricui se-ntîmplă. N-aveţi nici plan, nici metodă. Au trecut deja zece minute de cînd mă iscodiţi şi n-aţi înaintat nici un pic. Vreau întrebări precise.

Domnul Perle îşi mîngîie barba bogată, îşi clătină bărbia în sus, în jos şi uşor în diagonală, privindu-l pe Wolf cu un aer sever.

– Of! spuse el, văd eu, cu dumneata n-o să meargă ca pe roate. Aşa deci, ţi-ai închipuit că te-am interogat la întîmplare, fără un plan prealabil.

– Este evident, spuse Wolf.

– Ştii ce-i acela un disc abraziv, spuse domnul Perle.

Ştii cum e alcătuit?

– N-am studiat în mod special discurile abrazive, spuse Wolf.

– Un disc abraziv, spuse domnul Perle, conţine granulele abrazive active şi liantul care le ţine la un loc şi care trebuie să se uzeze mai repede decît granulele, ca să le elibereze. Desigur, cristalele au influenţă, dar nici liantul nu-i mai puţin indispensabil; fără el, n-ar fi decît o grămadă de bucăţi lipsite de strălucire şi duritate, în schimb dezorganizate şi inutile, ca o culegere de maxime.

– Da, spuse Wolf, şi ce dacă?

– Păi, spuse domnul Perle, am un plan, bineînţeles, şi o să-ţi pun întrebări foarte precise, dure şi tăioase; dar pentru mine, sosul în care vei îmbrăca faptele e tot atît de necesar ca şi faptele în sine.

– Înţeleg, spuse Wolf. Vorbiţi-mi un pic despre acest plan.

XVI

– PLANUL, spuse domnul Perle, e evident. Avem la bază doi factori determinanţi: eşti occidental şi catolic, dde aceea vom adopta, cronologic, următoarea ordine:

1. Raporturile cu familia;
2. Comportamentul în scoală şi studiile ulterioare;
3. Primele experienţe în domeniul religios;
4. Pubertatea, viaţa sexuală în adolescenţă, eventual, căsătoria;
5. Activitatea în calitate de celulă a unui corp social;
6. Dacă au existat, nelinişti metafizice ulterioare, născute dintr-un contact mai direct cu lumea şi care ar putea să se alăture punctului 2 în cazul în care, contrar majorităţii celor de teapa dumitale, n-ai rupt total legăturile cu religia în anii ce au urmat primei comuniuni.

Wolf se gîndi, chibzui, cîntări şi spuse: '

– E un plan posibil. Desigur...

– Sigur, îl întrerupse domnul Perle. Ne-am putea plasa dintr-un cu totul alt punct de vedere decît cel cronologic, şi chiar să inversăm ordinea unor puncte. Cît despre mine, sînt însărcinat să-ţi pun întrebări asupra primului punct şi atît. Raporturile cu familia

– E o problemă cunoscută, spuse Wolf. Toţi părinţii sînt la fel.

Domnul Perle se ridică şi începu să patruleze în lung şi-n lat. Turul vechiului său slip îi atîrna pe coapsele slabe ca o velă dezumflată.

– Pentru ultima oară, spuse el, îţi cer să nu te mai copilăreşti. Acum serios. Toţi părinţii sînt la fel! Chiar aşa!

Deci, pentru că nu ai fost în nici un fel stînjenit de ai dumitale, nici nu mai ţii cont de ei.

– Ai mei au fost buni, de acord, spuse Wolf, dar cu cei răi reacţionezi mai violent şi, la urma urmei, e mai profitabil.

– Nu, spuse domnul Perle. Se cheltuie mai multă energie, dar la sfîrşit, cum ai plecat de mult mai jos, ajungi în

acelaşi punct; e-o mare-ncurcătură. Evident, cînd învingi mai multe obstacole eşti tentat să-ţi închipui că ai ajuns mai departe. Fals. Dacă lupţi nu înseamnă că înaintezi.

– Toate astea ţin de trecut, spuse Wolf. Pot să mă aşez?

– Ei, spuse domnul Perle, văd că vrei să fii insolent cu mine. În orice caz, dacă te face să rîzi costumul meu de baie, gîndeşte-te că aş putea foarte bine să nu am nimic pe mine.

Wolf se întunecă.

– Nu rîd, spuse el prudent.

– Te poţi aşeza, completă domnul Perle.

– Mulţumesc.

– Deşi nu voia, Wolf se lăsă influenţat de tonul serios al domnului Perle. Văzu în faţa ochilor cum figura blajină a bătrînului se detaşează pe frunzele oxidate de toamnă ca nişte foi subţiri de aramă. Cu zgomotul unei păsări ce-şi ia zborul, o castană căzu perforînd frunzişurile. Coaja şi fructul aterizară cu un pocnet uşor.

Wolf îşi adună amintirile, înţelegea acum că domnul Perle avusese dreptate să nu se sinchisească de planul său.

Imaginile reveniră grămadă, la întîmplare, ca numerele de loterie trase din săculeţ. I-o spuse.

– Totul o să se amestece.

– Mă voi descurca, spuse domnul Perle. Hai, spune totul. Abrazivul şi liantul. Şi nu uita că liantul dă forma abrazivului.

Wolf se aşeză şi-şi prinse faţa în mîini. Începu să vorbească cu glas neutru, fără nuanţe, nepăsător.

– Era o casă mare, spuse el. O casă albă. Nu-mi amintesc prea bine începutul, revăd chipurile servitorilor.

Dimineaţa mă duceam adesea în patul părinţilor mei, iar mama şi tata se sărutau din cînd în cînd pe gură în faţa mea şi acest lucru îmi era tare neplăcut.

– Cum se purtau cu dumneata? întrebă domnul Perle.

– Nu m-au bătut niciodată, spuse Wolf. Nu reuşeai să-i superi. Ar fi trebuit s-o faci intenţionat. Să trişezi. Ori de

cîte ori aveam chef să mă-nfurii, trebuia să mă prefac, şi-mi găseam de fiecare dată motive atît de vane şi lipsite de importanţă încît nu reuşeam să-mi amintesc nici unul.

Îşi trase sufletul. Domnul Perle nu spunea nimic, iar chipul său bătrîn era ridat de atenţie.

– Le era întotdeauna teamă pentru mine, spuse Wolf.

Nu mă puteam apleca pe fereastră, nu traversam niciodată strada singur, era de-ajuns o adiere de vînt ca să-mi pună pe mine blana, şi, fie iarnă, fie vară, nu-mi scoteam niciodată vesta îngălbenită şi lăbărţată pe care mi-o tricotaseră din lînă ţărănească. Sănătatea mea, lucru înspăimîntător.

Pînă la cincisprezece ani nu am avut voie să beau altceva decît apă fiartă Dar laşitatea părinţilor mei consta în faptul că nu se menajau pe ei înşişi şi prin purtarea lor faţă de mine erau nedrepţi de fapt tot cu ei înşişi, în cele din urmă am ajuns a mă teme şi eu, zicîndu-mi că-s extrem de fragil, şi aproape eram mulţumit să mă plimb iarna transpirînd înfofolit cu douăsprezece fulare de lînă. În întreaga mea copilărie, mama şi tata şi-au asumat răspunderea de-a mă feri de orice m-ar fi putut vătăma. Din punct de vedere moral, simţeam o vagă stînjeneală, dar trupul meu nevolnic se bucura de-atîta ipocrizie.

Zîmbi.

– Într-o zi cînd m-am întîlnit pe stradă cu cîţiva tineri ce se plimbau cu impermeabilele pe braţ, în timp ce eu asudam într-un palton gros, mi s-a făcut ruşine. Privindu-mă în oglindă am zărit un individ greoi şi urît îmbrăcat, cu capul acoperit şi fără gît, ca o larvă de cărăbuş. Două zile mai tîrziu, cum ploua, mi-am scos haina şi am ieşit Nu m-am grăbit, dînd mamei timp să încerce să mă oprească. Dar spusesem „O să ies" şi-a trebuit s-o fac. Cu toate că mă temeam să nu răcesc, teamă ce-mi strica bucuria de a-mi fi învins ruşinea, am plecat fiindcă-mi era ruşine că-mi e frică să nu răcesc.

Domnul Perle tuşi.

– Hîm, hîm, spuse el. E foarte bine.
– Asta mi-aţi cerut? spuse Wolf recăpătîndu-şi brutal cunoştinţa.
– Aproape, spuse domnul Perle. Vezi, e foarte uşor cînd începi. Şi ce s-a întîmplat după ce ai plecat?
– A fost o scenă teribilă, spuse Wolf. Păstrînd proporţiile.
Se gîndi, privind în gol;
– Sînt mai multe lucruri distincte, spuse el. Dorinţa de a-mi învinge nevolnicia şi sentimentul că le datoram părinţilor această nevolnicie, ca şi tendinţa trupului meu de-a se lăsa în voia acesteia Vedeţi, e nostim, lupta mea împotriva ordinii stabilite a început din vanitate. Dacă nu m-aş fi văzut ridicol în acea oglindă... Grotescul aspectului meu fizic mi-a deschis ochii. Şi grotescul evident al unor serbări de familie a ajuns să mă scîrbească. Ştiţi, picnicurile la care-ţi aduci singur iarba ca să te poţi aşeza pe marginea drumului fără să te mai temi de gîngănii. Într-un deşert mi-ar fi plăcut... salata rusească, spărgătorul de melci, tija pentru macaroane... dar iată că trecea cineva şi toate aceste forme umilitoare ale civilizaţiei familiale, furculiţele, paharele din aluminiu, toate mi se urcau la cap – vedeam roşu în faţa ochilor - atunci îmi lăsam farfuria şi mă îndepărtam ca să mi se pară ca-s în altă parte - sau mă instalam la volanul automobilului gol, care-mi dădea o virilitate mecanică. Şi în acest timp, eul meu nevolnic îmi şoptea la ureche... „De-ar mai rămîne salată şi jambon"... atunci mi se făcea ruşine de mine însumi, ruşine de părinţii mei, şi îi uram.
– Dar i-ai iubit mult! spuse Perle.
– Desigur, spuse Wolf. Şi cu toate acestea, doar la vederea unui paner cu toarta ruptă din care ies pîinea şi un termos, mi se face greaţă şi astăzi şi-mi vine chef să ucid.
– Asta te făcea să te simţi stînjenit în faţa posibililor observatori, spuse domnul Perle.

– Din acel moment, spuse Wolf, viaţa mea exterioară a fost dirijată în funcţie de aceşti observatori. Ceea ce m-a salvat

– Te consideri salvat? spuse domnul Perle. Ca să ne limităm, într-o primă etapă a existenţei dumitale, le reproşai că ţi-au încurajat o tendinţă spre nevolnicie pe care, din lipsă de vlagă fizică, erai înclinat s-o satisfaci şi căreia, moralmente, erai dezgustat că i te supui. Şi asta te-a făcut să încerci să-i dai vieţii dumitale o strălucire care-i lipsea şi, din acest motiv, să ţii cont, mai mult decît era cazul, de atitudinea celorlalţi faţă de dumneata. Cum erai într-o situaţie dominată de imperative contradictorii, a urmat obligatoriu decepţia.

– Şi sentimentul, spuse Wolf. Eram înecat în sentiment Eram prea iubit; şi cum eu nu mă iubeam, am conchis că-i logic să cred în stupiditatea celor ce mă iubeau... ba chiar în răutatea lor - şi încetul cu încetul mi-am făurit o lume pe măsura mea... fără fular, fără părinţi. Pustie şi luminoasă ca un peisaj boreal prin care rătăceam, neobosit şi dur, cu nasul în vînt şi privirea ageră... fără să clipesc niciodată. Mă antrenam ore întregi în spatele unei uşi pînă îmi dădeau lacrimi dureroase pe care nu ezitam să le vărs pe altarul eroismului: inflexibil, dominator, dispreţuitor, trăiam cu intensitate...

Rîse vesel.

– Fără să-mi dau nici o clipă seama, încheie el. ca nu eram decît un băiat destul de gras, iar cuta dispreţuitoare a gurii, încadrată de obrajii mei rotofei, îmi dădea pur şi simplu aerul că mă abţin să nu fac pipi.

– Ei, hai, spuse domnul Perle, visele de eroism sînt frecvente la copii. De altfel, acestea îmi sînt suficiente ca să te notez.

– Ciudat... spuse Wolf. Această reacţie împotriva tandreţii, această nelinişte în faţa judecăţii altora era un pas spre singurătate. Pentru că-mi era frică, pentru că-mi

era ruşine, pentru că eram decepţionat, voiam să fac pe eroul nepăsător. Ce poate fi mai singur decît un erou?

– Ce poate fi mai singur decît un mort? spuse domnul Perle cu un aer detaşat.

Poate că Wolf nu auzise. Nu răspunse nimic.

– Deci, încheie domnul Perle, îţi mulţumesc. Pe acolo.

Şi arătă cu degetul cotitura pe care o făcea aleea.

– La revedere? spuse Wolf.

– Nu prea cred, spuse domnul Perle. Mult noroc.

– Mulţumesc, spuse Wolf.

Îl văzu pe domnul Perle înfăşurîndu-se în barbă şi întinzîndu-se confortabil pe banca lui de piatră albă. Apoi se îndreptă spre cotitură. Întrebările puse de domnul Perle treziseră în el amintirea a mii de chipuri, a mii de zile, care-i jucau în minte ca flăcările unui caleidoscop nebun.

Şi apoi, dintr-o dată, se făcu beznă.

XVII

LAZULI dîrdîia. Seara se lăsase, dintr-o dată densă, învîrtejită de vînt; cerul profitase ca să se-apropie de pămînt şi să-l acopere cu ameninţarea-i flască. Wolf nu coborîse încă şi Lazuli se întreba dacă nu-i cazul să se ducă să-l caute. Poate că Wolf s-ar supăra. Se apropie de motor ca să se încălzească puţin, dar motorul de-abia radia.

De cîteva ore zidurile Careului se topiseră în masa pufoasă a umbrei, şi vedea clipind, dar nu foarte departe, ochii roşii ai casei. Wolf ar fi trebuit s-o prevină pe Lil că se va întoarce tîrziu; în ciuda acestei scăpări, Lazuli se aştepta în orice clipă să zărească apropiindu-se o mică lanternă de ceaţă.

Dar, luat pe nepusă masă, fu surprins de sosirea lui Folavril, care era singură în bezna ce se lăsase. O recunoscu de-abia cînd ajunse lîngă el, şi simţi căldură în mîini.

Binevoitoare şi pisicoasă, se lăsă sărutată, îi mîngîie gîtul graţios, o strînse lîngă el şi murmură, cu ochii pe jumătate închişi, cuvinte semănînd cu o litanie; deodată însă, ea îl simţi cum se contractă şi devine stană de piatră.

Fascinat, Lazuli vedea lîngă el un ins cu tenul pal, îmbrăcat în haine negre. Acesta îl privea ţintă; pe chip gura îi desena o linie neagră, iar ochii îi veneau de departe.

Lazuli gîfîia. Nu putea suporta să-i asculte cineva cuvintele pe care i le spunea lui Folavril. Se îndepărtă de ea şi încheieturile se albiră.

– Ce vreţi? spuse.

Lazuli simţi mirarea fetei blonde şi întoarse capul pentru scurt timp. Era surprinsă, schiţa un surîs de surpriza.

Nu încă nelinişte. Pînă să se uite din nou la insul în negru, nu mai era nimeni. Lazuli începu să dîrdîie, frigul acestei vieţi îi îngheţa inima. Rămase lîngă Folavril, copleşit, bătrîn. Nu spunea nimic. De pe buzele lui Folavril surîsul se ştersese, îşi petrecu braţul subţire în jurul gîtului său, alintîndu-l ca pe-un copil, mîngîindu-i părul ras de după ureche.

Atunci auziră izbitura surdă a tocurilor lui Wolf atingînd pamîntul şi acesta căzu greoi lîngă ei. Rămase în genunchi, încovoiat, fără vlagă, ţinîndu-şi capul între mîini.

Pe obraz i se zărea o mare dîră neasră, «roasă şi năclăită, ca un zbenghi de cerneală pe-o temă şcolară; dureroase, degetele lui de-abia suportau strîngerea.

Dîndu-şi uitării propriul coşmar, Saphir descoperi pe trupul lui Wolf alte urme care îl neliniştiră. Stofa veşmîntului protector era acoperită de picături microscopice sclipitoare ca nişte perle. Wolf rămînea gîrbovit ca un cadavru la poalele maşinii.

Folavril se dezlipi de Saphir şi se apropie de Wolf. Îi prinse încheieturile mîinilor cu degetele ei calde şi, fără a încerca să le dezlipească, le apăsă uşor, prieteneşte, în acelaşi timp începu să vorbească; vocea ei învăluitoare şi

puţin cîntată îi spunea să intre în casă, la căldură, să se aşeze în jurul mesei, sub cercul de lumină, acolo unde îl aştepta Lil; şi Saphir se aplecă spre Wolf şi îl ajută să se ridice în picioare, încet-încet, pas după pas, îl ghidară prin întuneric.

Wolf mergea cu greutate, îşi tîra puţin piciorul drept, sprijinindu-se cu un braţ pe umărul lui Folavril. Saphir îl ajuta din cealaltă parte. Au făcut tot drumul fără să rostească un cuvînt. Ochii lui Wolf îşi tîrau pe iarba sîngerie lumina ostilă şi rece, îşi azvîrleau înainte, uşoară, urma dublului fascicol, mereu mai atenuată. Cînd ajunseră la uşa casei opacitatea masivă a nopţii se închisese deasupră-le.

XVIII

ÎMBRĂCATĂ într-un capot uşor, Lil, aşezată în faţa oglinzii, îşi îngrijea unghiile. Şi le înmuiase dinainte, vreme de trei minute, în suc de volbură decalcifiat, ca să-şi catifeleze pieliţa şi să dezvelească lunula după cum se cuvenea. Pregătea cu grijă minuscula colivie cu fund mobil, în care două coleoptere specializate îşi ascuţeau mandibulele în aşteptarea clipei în care, aşezate la locul cuvenit, ar fi avut ca sarcină să facă să dispară pieliţele. Încurajîndu-le cu cîteva cuvinte alese pe potrivă, Lil aşeză colivia pe unghia degetului mare şi trase zăvorul. Cu un tors satisfăcut, insectele se puseră pe lucru, însufleţite de-o emulaţie maladivă. Pieliţele se transformară în pulbere fină sub loviturile rapide ale celei dintîi, în timp ce cealaltă finisa lucrarea, curăţind şi lustruind marginile retezate de surioara ei.

Se auzi o bătaie în uşă şi Wolf intră. Era proaspăt ras şi julit, cu o mină bună, dar puţin palid.

– Pot să vorbesc cu tine, Lil? întrebă.

– Vino, spuse ea făcîndu-i loc pe bancheta de satin cu bumbi.

– Nu ştiu despre ce, spuse el.

– Nu-i nimic, spuse Lil. Oricum nu vorbim cine ştie cît... Şi nu-ţi va fi greu să găseşti un subiect la spune-mi, ce-ai văzut din maşină?

– N-am venit aici ca să-ţi vorbesc despre asta, protestă Wolf.

– Bineînţeles, spuse Lil. Dar la urma urmei, preferi să ţi-o cer.

– Nu-ţi pot răspunde, spuse Wolf, n-ar fi un lucru prea plăcut

Lil îşi mută colivia de pe unghia degetului mare pe unghia arătătorului.

– Nu mai lua în tragic maşina asta, spuse ea Oricum e o iniţiativă care nu-ţi aparţine.

– În general, spuse Wolf, cînd o viaţă ajunge la o cotitură hotărîtoare, poţi fi sigur că nu ea a premeditat-o.

– Maşina asta-i primejdioasă, spuse Lil.

– Trebuie să-ţi asumi o situaţie primejdioasă, ori chiar un pic deznădăjduită, spuse Wolf. E minunat, cu condiţia să n-o faci cu totul intenţionat, ceea ce nu-i chiar cazul meu.

– Deci doar puţin intenţionat, spuse Lil. De ce?

– Puţinul care-i necesar, ca să-ţi poţi răspunde, dacă ţi-e teamă, spuse Wolf, „am căutat-o cu lumînarea".

– E-o copilărie, spuse Lil.

Colivia făcu un salt de pe arătător pe degetul mijlociu.

Wolf privea coleopterele.

– Tot ceea ce nu-i nici o culoare, nici un parfum anume, nici o bucată muzicală, spuse el numărînd pe degete, este o copilărie.

– Dar o femeie? protestă Lil. Femeia ta?

– O femeie, nu, după cum rezultă, spuse Wolf, căci este cel puţin cele trei laolaltă.

Tăcură o clipă.

– Văd că te-ai hotărît să-mi spui lucruri îngrozitor de superioare, spuse Lil; ştiu eu un mijloc să te opresc, dar nu vreau să-mi stric unghiile pe care le-am făcut atît de greu.

De aceea, vei ieşi cu Lazuli. Vei lua bani şi vă veţi duce să vă distraţi amîndoi, o să vă priască.

– Să vezi lucrurile dinlăuntru, spuse Wolf, asta restrînge considerabil domeniul atracţiei.

– Eşti veşnic descurajat, spuse Lil. Ceea ce-i caraghios e că tu continui să acţionezi chiar păstrîndu-ţi această mentalitate. Totuşi, n-ai încercat totul...

– Lil, iubito! spuse Wolf.

În halatul albastru, pielea ei era călduţă. Mirosea a săpun şi a parfumuri amestecate. O sărută pe gît.

– Am încercat totul cu tine, nu-i aşa? o tachina el.

– Absolut de acord, spuse Lil, şi sper că vei încerca în continuare, dar mă gîdili şi-mi vei nenoroci unghiile; aş prefera să te duci să faci pe prostul cu amicul tău. Să nu te mai văd pînă diseară, e clar... şi să nu-mi povesteşti tot ce veţi face. Şi pentru azi gata, să nu mai aud de maşină.

Trăieşte un pic, în loc să toci mereu aceleaşi lucruri.

– Azi n-am nevoie de maşină, spuse Wolf. Cel puţin trei zile o să uit de ea. De ce vrei să ies fără tine?

– Nu-ţi place atît de mult să ieşi cu mine, spuse Lil; şi astăzi nu-s prost dispusă, aşa că aş prefera s-o ştergi. Du-te, caută-l pe Lazuli. Şi lasă-mi-o pe Folavril, ce zici?

Ai fi teribil de-ncîntat să ai un pretext ca ăsta de-a ieşi cu ea şi de a-l lăsa pe Lazuli să-ţi moşmondească la împuţitul ăla de motor.

– Eşti proastă... şi machiavelică, spuse Wolf.

Se ridică şi apoi se aplecă să sărute unul dintre sînii lui Lil, parcă tocmai bun de sărutat, o dată ce tot se afla în picioare ei, Wolf.

– Şterge-o! spuse Lil, dîndu-i un bobîrnac cu cealaltă mînă. Wolf ieşi, închise uşa şi urcă la etaj. Bătu la uşa lui Lazuli. Care spuse intră şi care era încă în pat, morocănos.

– Da, spuse Wolf. E trist, aşa-i?

– O! da, suspină Lazuli.
– Vino, spuse Wolf. O să schimbăm puţin placa. O să facem ca băieţii.
– Cum adică?
– Ca băieţii neserioşi, spuse Wolf.
– Atunci, să n-o iau cu mine pe Folavril? spuse Lazuli.
– Nici nu se discută, spuse Wolf. De fapt, unde-i?
– La ea în cameră, spuse Lazuli. Îşi face unghiile.
Puah!
Coborîră scara în clipa cînd treceau pe palierul unde locuia Wolf. acesta se opri.

XIX

– NU prea eşti în apele tale, constată el.
– Nici tu, spuse Lazuli.
– Lasă, vom prinde noi putere, spuse Wolf. Am un reginglot 1924, tocmai bun pentru asta. Ne va consola.
Îl conduse pe Lazuli în sufragerie şi deschise dulapul, înăuntru se afla o sticlă plină de reginglot pe jumătate goală.
– O să ne-ajungă, spuse Wolf. Direct din sticlă?
– Ihîî, spuse Lazuli. Ca bărbaţii.
– Ce sîntem, adăugă Wolf ca să-şi întărească decizia.
– Limba-n vînt, spuse Lazuli, în timp ce Wolf bea. Limba-n vînt şi cu atît mai rău pentru clopote. Vom pune baza: trăiască societarii. Pasează-mi-o şi mie, nu bea totul.
Cu dosul palmei, Wolf se şterse pe bot.
– Domnul pare enervat, spuse el.
– Zîtt! făcu Lazuli.
Şi adăugă:
– Sînt un simulant grozav.
Sticla goală, avînd conştiinţa propriei sale inutilităţi, se ghemui şi se tasă, se ţanţă şi dispăru.
– Să mergem! spuse Wolf.

Plecară, însemnîndu-şi paşii cu ajutorul unui creion mare. Asta-i amuza.

La dreapta lor, maşina dispăru.

Traversară Careul.

Săriră prin spărtură.

Iată drumul.

– Unde vom merge? spuse Lazuli.

– La fete, spuse Wolf.

– Grozav! spuse Lazuli.

– Cum grozav? protestă Wolf. Eu trebuie să zic asta. Tu eşti celibatar.

– Corect, spuse Lazuli. Am dreptul să mă bucur fără remuşcări.

– Da, spuse Wolf. Dar nu-i spune asta lui Folavril.

– Mai des! bombăni Lazuli.

– Ea nu te va mai dori.

– Nu ştiu, spuse ipocrit Lazuli.

– Vrei să i-o spun eu în locul tău? propuse ipocrit Wolf.

– Mi-ar plăcea, mărturisi Lazuli. Totuşi, am dreptul, pentru Dumnezeu!

– Da, spuse Wolf.

– Cu ea, spuse Lazuli, sînt stînjenit. Nu sînt niciodată singur, întotdeauna cînd mă apropii de ea cu intenţii sexuale, adică din tot sufletul, apare un tip...

Se întrerupse.

– Sînt într-o ureche. Ce lucruri absolut idioate. Să spunem că n-am zis nimic.

– Apare un tip? repetă Wolf.

– Asta-i, spuse Lazuli. Apare un tip şi nu mai pot face nimic.

– Şi el ce face?

– Priveşte, spuse Lazuli.

– Ce?

– Tot ceea ce fac.

– Dar... murmură Wolf, în cazul ăsta el ar trebui să fie jenat.

– Nu... spuse Lazuli. Pentru că, din cauza lui, eu nu pot face nimic jenant.

– Bună glumă, spuse Wolf. Cînd ţi-a venit ideea?

N-ar fi mai simplu să-i spui lui Folavril că n-o mai doreşti?

– Dar o doresc!... gemu Lazuli. O doresc nebuneşte!...

Oraşul se apropia Căsuţe ca nişte boboci, case cuplate destul de mari cu o fereastră pe jumătate îngropată şi toate celelalte debordînd de culori şi mirosuri. Apucară pe strada principală şi cotiră spre cartierul iubăreţelor. Treceai printr-un portal aurit şi totul devenea luxos. Faţadele caselor erau placate cu turcoază sau lac roz, şi pe pămînt era întinsă o blană groasă, onctuoasă, de culoarea lămîii. Plutind în aer, deasupra străzilor zăreai peste tot cupole de cristal subţire şi de sticlă gravată în mov apos. Felinare cu gaz parfumat luminau numerele caselor în faţa cărora, pe un miniecran de televizor în culori, puteai controla activitatea gazdelor din aceste budoaruri tapisate cu velur negru şi luminate stins. Dulce şi sulfuroasă, muzica îţi înnoda ultimile şase vertebre. Cele ce nu aveau de lucru stăteau în faţa uşilor, în nişe de cristal unde susurau jeturi de apă de trandafiri ca să le destindă şi să le îndulcească.

Pe deasupra capetelor lor un văl de ceaţă roşie acoperea şi descoperea cînd şi cînd desenele capricioase de pe sticla cupolelor.

Pe stradă erau cîţiva bărbaţi, puţin cam năuci, care mergeau cu paşi nesiguri. Alţii, lungiţi în faţa caselor, visau în timp ce aşteptau să-şi recapete forţele. La marginea trotuarului, sub blana citron, era un muşchi elastic, dulce la pipăit, şi rîuleţe de aburi roşii curgeau de-a lungul caselor, urmînd panta tuburilor de scurgere din sticlă groasă prin care puteai uşor verifica activitatea din sălile de baie.

Peste tot se plimbau vînzătoare de piper şi de cantaridă, cu ghirlande de flori în păr, purtînd laviţe de metal mat pline cu sandvişuri gata preparate.

Wolf şi Lazuli se aşezară pe trotuar. Trecu pe lîngă ei o vînzătoare înaltă, brunetă şi subţire, care fredona un vals lent; coapsa ei fină şterse o clipă obrazul lui Wolf. Femeia mirosea a nisip insular. Wolf o opri întinzînd mîna Şi-i mîngîie pielea urmărindu-i conturul muşchilor puternici. Ea se aşeză între ei. Şi începură să mănînce toţi trei sandvişuri cu piper.

La a patra muşcătură aerul începu să vibreze împrejurul capetelor lor şi Wolf se lungi în rîuleţul confortabil.

Vînzătoarea se aşeză alături de el. Wolf stătea pe spate şi ea pe burtă, sprijinită în coate, strecurîndu-i din cînd în cînd un alt sandviş între dinţi. Lazuli se sculă în picioare şi căută din priviri o vînzătoare de băuturi. Aceasta sosi pe dată şi băură o băutură clocotindă: alcool de ananas ardeiat.

– Şi-acum ce mai facem? murmură Wolf cu nespusă voluptate.

– E bine aici, spuse Lazuli, dar va fi cu mult mai bine într-una din aceste nostime căsuţe.

– Nu vă mai este foame? îi întrebă vînzătoarea de piper.

– Nici sete? completă colega ei.

– Ei, spuse Wolf, nu veniţi cu noi înăuntru?

– Nu, spuseră cele două vînzătoare. Noi sîntem mai mult sau mai puţin vestale.

– Dar puteţi fi atinse, nu? spuse Wolf.

– Sigur că da, spuseră cele două fete. Atinse, prelinse, ninse, dar nimic mai mult.

– Zîtt! spuse Wolf. Să ţi se deschidă apetitul şi apoi să fii obligat să te opreşti chiar în momentul propice!...

– Fiecare cu funcţiile lui, explică vînzătoarea de băuturi. Trebuie să ne ţinem de meseria noastră. Cele dinlăuntru se pricep ele să...

Mlădioase din mijloc, vînzătoarele se ridicară Wolf se aşeză şi-şi trecu nehotărît o mînă prin păr. Rămînînd acolo unde se afla, înlănţui picioarele vînzătoarei de sandvişuri

şi-şi puse buzele pe carnea doritoare. Apoi se ridică şi-l trase şi pe Lazuli după el.

– Vino, spuse el. Să le lăsăm să lucreze.

Ele se şi îndepărtaseră în timp ce făceau gesturi de adio.

– Să numărăm cinci case, spuse Lazuli, şi-apoi să intrăm.

– De acord, spuse Wolf. De ce cinci?

– Pentru că sîntem doi, spuse Lazuli.

Numără:

.,,;-... patru... cinci. Treci înainte.

Era o uşă mică de agată încadrată cu bronz lucitor. Pe ecran se vedea că ele dormeau. Wolf împinse uşa. În încăpere era o lumină de culoarea nisipului şi trei fete întinse pe-un pat de piele.

– E-n regulă, spuse Wolf. Să ne dezbrăcăm fără să le trezim. Cea din mijloc ne va servi de paravan.

– Asta o să ne pună gîndurile la loc, spuse Lazuli încîntat

Wolf îşi lăsă veşmintele să-i cadă la picioare. Lazuli se lupta cu un şiret de la pantof şi-l smulse cu totul. Erau goi amîndoi.

– Şi dacă cea din mijloc se va deştepta? spuse Wolf.

– Nu-ţi face griji, spuse Lazuli. Se va găsi şi atunci o soluţie. Ele trebuie să ştie cel mai bine să se descurce în astfel de cazuri.

– Îmi plac, spuse Wolf. Miros fain a femeie.

Se întinse lîngă roşcată, care era mai aproape. Era aburită de somn şi nu deschise ochii. Picioarele i se deşteptară pînă la pîntec. Partea superioară continua să doarmă în timp ce Wolf, legănat, redevenea uimitor de tînăr. Şi nimeni nu-l mai privea pe Lazuli.

XX

REVENiNDU-ŞI în fire, Wolf se trase, degajîndu-se de trupul iubăreţei care de data asta adormise în întregime. Se ridică, îşi încălzi muşchii şi se aplecă spre ea s-o ridice.

Se agăţă de gîtul lui şi o duse pînă la baie unde curgea o apă opacă şi parfumată. O potrivi confortabil în cadă şi reveni să se îmbrace. Lazuli era de-acum gata, în aşteptarea lui le mîngîia pe celelalte două fete care îl lăsau s-o facă mai degrabă bucuroase. Cînd plecară, ele îi sărutară şi se grăbiră să se ducă la prietena lor.

Cu mîinile înfundate în buzunare, călcau pămîntul galben trăgînd adînc în piept aerul lăptos. Se încrucişau cu alţi bărbaţi tot atît de împăcaţi. Din cînd în cînd, unii dintre ei se aşezau pe jos, îşi scoteau încălţările şi se instalau comod pe trotuar sa tragă un pui de somn înainte de-a merge mai departe. Alţii îşi petreceau întreaga viaţă în cartierul iubăreţelor şi se lăsau hrăniţi cu piper şi alcool de ananas. Erau slabi şi ciolănoşi, cu ochi scînteietori, gesturi calme şi spiritul împăcat.

La colţul unei străzi, Wolf şi Lazuli se ciocniră de doi marinari care tocmai ieşeau dintr-o casă albastră.

– Sînteţi de pe-aici? întrebă cel mai solid.

Era solid, negricios, cu părul creţ; avea un trup musculos şi un profil roman.

– Da, spuse Lazuli.

– Vreţi să ne spuneţi unde-i cartierul jocurilor? întrebă celălalt marinar, cel de statură mijlocie.

– Ce vreţi să jucaţi? spuse Wolf.

– Sîngerelul sau suflecăţica, răspunse primul marinar.

– Pentru cartierul jocurilor trebuie s-o luaţi pe-acolo... spuse Lazuli arătînd undeva în faţa lui. Mergem într-acolo.

– Vă urmăm, spuseră la unison cei doi marinari.

Continuară să converseze.

– Cînd aţi debarcat? întrebă Lazuli.

– Acum doi ani, răspunse marinarul cel solid.

– Putem şti cum vă numiţi? întrebă Wolf.

– Eu mă numesc Nisetre, spuse marinarul cel solid, şi prietenul meu se numeşte Canastre.

– Deci sînteţi în acest cartier de doi ani încheiaţi? întrebă Lazuli.

– Da. spuse Nisetre. Ne place aici. Îndrăgim mult jocurile.

– Sîngerelul? preciza Wolf care citise multe poveşti marinăreşti.

– Sîngerelul şi suflecăţica, spuse Canastre care părea puţin vorbăreţ.

– Veniţi să jucaţi cu noi, propuse Nisetre.

– De-a sîngerelul? spuse Lazuli.

– Da, spuse Sandre.

– Dar se vede cale de-o poştă că sînteţi prea puternici pentru noi, spuse Wolf.

– E-un joc fain, spuse Nisetre. La el nimeni nu pierde. Nu există decît cîştigători mai mari sau mai mici, şi profiţi de ceea ce cîştigă alţii tot atît cît de propriul cîştig.

– Mai că m-aş lăsa tentat, spuse Wolf. Merită să pierzi o oră Trebuie să încercăm totul.

– Nu-i vorba de-o oră, spuse Canastre. Mi-e sete.

Strigă după o vînzătoare de băuturi care apăru numaidecît. Pe tava ei alcoolul de ananas clocotea în cupe de argint. Bău împreună cu ei, apoi se lăsă sărutată pe buze pînă la sînge.

Păşeau în continuare pe covorul gros de lînă galbenă, cînd şi cînd învăluiţi în ceaţă, cum nu se poate mai des-tinşi, vii pînă-n vîrful degetelor de la picioare.

– Înainte să ajungeţi aici, spuse Lazuli, aţi navigat prin multe locuri?

– Ni, ni, niciodată, spuseră cei doi marinari.

Apoi Canastre adăugă.

– Minţim.

– Da, spuse Nisetre. În realitate nu ne-am oprit niciodată. Spuneam ni, ni, niciodată fiindcă după părerea noastră, cam tretrebuia să-i tratragem un cîntecărăţel.

– Dar asta nu ne lămureşte defel pe unde aţi fost, spuse Lazuli.

– Am văzut insulele Găunoase, spuse Nisetre şi am rămas acolo trei zile.

Wolf şi Lazuli îi priviră cu mult respect.

– Şi cum e pe-acolo? spuse Wolf.
– Totul e văioagă, spuse Canastre.
– Drăcia ciracului! spuse Lazuli.
Devenise extrem de palid.
– Nu trebuie să te gîndesti la asta, spuse Nisetre.
Ce-a fost a trecut. Şi apoi, în clipa asta, nici măcar nu ne-am dat seama.
Se opri.
– Aici e, spuse. Ăsta-i locul. Aţi avut dreptate, în direcţia asta trebuia s-o apucăm. De doi ani de cînd sîntern aici, n-am reuşit să ne descurcăm.
– Dar atunci pe mare cum vă descurcaţi? Întrebă Wolf.
– Marea, spuse Nisetre, e spaţiul varietăţii. Nu găseşti două valuri care sa se asemene. Aici tot aşa. Case şi iar case. Îţi vine să-ţi iei cîmpii.
Împinse uşa şi ea admise acest argument în interior, o încăpere mare şi carelată, cu mozaic lavabil. În partea rezervată jucătorilor te puteai aşeza în fotolii de piele; în cealaltă parte se aflau în picioare o serie de oameni, goi şi răstigniţi, femei sau bărbaţi, pe toate gusturile. Nisetre şi Canastre îşi luaseră deja pipele pentru sîngerel, cu iniţialele lor şi Lazuli luă şi el două de pe un platou, pentru Wolf şi pentru el însuşi; mai luă şi o cutie cu ace.
Nisetre se aşeză, îşi duse pipa la gură şi suflă, în faţa lui se afla o fată de cincisprezece sau şaisprezece ani. Acul se înfipse în sînul stîng şi o picătură mare de sînge ţîşni, se scurse şi coborî de-a lungul trupului.
– Nisetre este un vicios, spuse Canastre. Ţinteşte întotdeauna sînii.
– Şi dumneata? întrebă Lazuli.
– Eu, mai întîi şi-ntîi, spuse Canastre, ţintesc în bărbaţi. Mie-mi plac femeile.
Nisetre ajunsese deja la al treilea ac. Acesta nimeri foarte aproape de primele două şi-i auzirăm micul zbîrnîit metalic.
– Vrei să încerci şi tu? îl întrebă Wolf pe Lazuli.

– De ce nu? spuse Lazuli.

– Eu, spuse Wolf, nu mai am nici un chef.

– O bătrînă? propuse Lazuli. N-o să simţi nici o durere, o bătrînă... sub ochi.

– Nu, spuse Wolf. Nu-mi place. Cîtuşi de puţin nostim.

Canastre îşi alesese ca ţintă un băiat ciuruit de ace,şi care, cu un aer indiferent, îşi privea propriile picioare, îşi ţinu o clipa respiraţia şi suflă din toate puterile. Acul nimeri într-o regiune cărnoasă, se scufundă în vintrele băiatului şi dispăru; acesta tresări. Un paznic se apropie.

– Jucaţi prea violent, îi spuse lui Canastre. Cum vreţi să-i scoatem acul dacă dumneavoastră jucaţi atît de violent?

Se aplecă înspre punctul însîngerat şi scoţînd din buzunar o pensetă de oţel cromat, răscoli delicat carnea.

Lăsă să cadă pe mozaic acul lucitor şi roşu.

Lazuli ezita.

– Aş avea chef să încerc şi eu, îi spuse el lui Wolf.

Dar nu-s atît de sigur că mi-ar plăcea atît de mult ca lor.

Nisetre îşi trimisese cele zece ace pe care le avea.

Mîinile îi tremurau şi gura mesteca încet. Nu i se vedea decît albul ochilor. Brusc avu un fel de spasm şi se lasă sa cadă pe spate în fotoliul pe piele.

Lazuli acţiona manivela care schimba ţinta din faţa lui.

Dintr-o dată rămase împietrit.

Avea în faţa lui un tip îmbrăcat într-un costum închis care, cu un aer trist, îl privea îşi trecu mîna peste pleoape.

– Wolf! şopti el. Îl vezi?

– Pe cine? spuse Wolf.

– Pe tipul din faţa mea.

Wolf privi. Se plictisise de toate, voia să plece.

– Te-ai ţăcănit, îi spuse el lui Lazuli.

În apropierea lor se auzi un zgomot. Canastre suflase iarăşi prea tare şi primise, drept represalii, cincizeci de ace în plină figură. Chipul lui nu mai era decît o mare pată roşie şi gemea de zor în timp ce paznicii îl scoteau afară din sală.

Lazuli, tulburat de-acest spectacol, întorsese ochii în altă parte. Cînd privi din nou în faţă, ţinta era goală. Nu mai era nimeni în cadrul ei. Se ridică şi el.

– Te urmez, spuse adresîndu-se lui Wolf.

Ieşiră amîndoi. Toată buna lor dispoziţie se dusese pe apa sîmbetei.

– De ce oare i-am întîlnit pe marinarii ăştia? Spuse Lazuli.

Wolf suspină.

– Este atîta apă peste tot, spuse el. Şi atît de puţine insule.

Se îndepărtară cu paşi mari, ieşiră din cartierul jocurilor. Înaintea lor se înălţa grilajul negru al oraşului. Depăşiră obstacolul şi se regăsiră în obscuritatea ţesută din fire întunecate. Aveau încă o oră bună de mers pînă să ajungă acasă.

XXI

MERGEAU pe unde se nimerea, fără să le pese de drum, unul lîngă altul, coastă lîngă coastă, ca pentru a o naşte pe Eva. Lazuli îşi tîra un pic piciorul şi salopeta lui de mătase groasă făcea cute. Wolf mergea cu capul în jos, numărîndu-şi paşii. La un moment dat spuse cu o undă de speranţă în glas:

– Dacă am trece prin peşteri?

– Da, spuse Lazuli. Aici e prea multă lume.

Într-adevăr, pentru a treia oară în zece minute, se întîlniră cu un bătrînel nu prea curat. Wolf întinse braţul la dreapta ca să semnalizeze că va coti, şi apoi intrară în prima casă ce le ieşi în cale. Era o casă nu prea răsărită, să fi avut un etaj, căci se apropiau de periferii. Coborîră scara înverzită de muşchi ce ducea la pivniţă şi ajunseră pe coridorul principal care lega tot şirul. De aici aveai acces, fără nici o greutate, la peşteri. Era de-ajuns să-l dobori pe

gardian, lucru ce-a fost o joacă de copil, căci nu-i mai rămăsese decît un dinte.

În spatele gardianului se deschidea o poartă strimtă cu un arc în plin cintru şi de-aici cobora o nouă scară acoperită cu minuscule cristale sclipitoare. Din loc în loc lampadare ghidau paşii lui Wolf şi-ai lui Lazuli; sub tălpile lor scrîşneau excrescenţele orbitoare, în partea de jos a scării subterana se lărgea şi aerul devenea cald şi pulsa regulat de parcă te-ai fi aflat într-o arteră.

Parcurseră două sau trei sute de metri înainte să-şi vorbească. Din loc în loc zidul se întrerupea şi se zăreau deschizături mai joase, ramificaţii ale traseului central, şi de fiecare dată culorile cristalelor se schimbau. Existau ramificaţii mov, verde ţipător, unele erau ca opalele, cu reflexe în acelaşi timp albăstrii-lăptoase şi portocalii; văzduhul coridoarelor era tapetat cu ochi de pisică, în altele, lumina tremura blînd şi centrul cristalelor palpita ca o minusculă inimă minerală. Wolf şi Lazuli nu riscau să se rătăcească, n-aveau decît să urmeze traseul principal şi aveau să ajungă în afara oraşului. Se opreau uneori doar ca să urmărească din priviri lumina ce se îndepărta pe cîte-o ramificaţie. La răspîntii erau bănci albe de piatră, să te poţi odihni.

Wolf se gîndea că maşina continua să-l aştepte acolo în întuneric şi se întreba cînd oare se va-ntoarce la ea.

– E un lichid care picură pe montanţii carlingii, spuse Wolf.

– A, de-aia erai mînjit pe faţă atunci cînd ai coborît! spuse Lazuli. E vorba de chestia aia neagră şi lipicioasă?

– S-a făcut neagră doar atunci cînd am coborît, spuse Wolf. Înăuntru, era roşie. Roşie şi vîscoasă, aşa cum este sîngele închegat.

– Nici nu te gîndi la sînge, spuse Lazuli, e probabil o condensaţie...

– Nu faci decît să înlocuieşti un mister cu un cuvînt, spuse Wolf. Dar creezi un alt mister, nimic altceva Aşa se începe întotdeauna, şi se sfîrşeşte făcînd magie.

– Şi ce? spuse Lazuli. Povestea asta cu carlinga nu-i magie? E o rămăşiţă a unei vechi superstiţii galice.

– Care? spuse Wolf.

– Eşti ca toţi ceilalţi gali, spuse Lazuli. Te temi sa nu-ţi cadă cerul în cap, şi-atunci o iei înainte. Te închizi.

– Dumnezeule mare, spuse Wolf, e tocmai pe dos.

Vreau să văd ceea ce se află în spate.

– Chestia aia cum se face de curge roşie? Doar nu vine de nicăieri... Trebuie să fie o condensaţie. Dar lucrul ăsta nu trebuie să te preocupe cîtuşi de puţin. Cînd erai acolo înlăuntru, ce-ai văzut? Nici măcar n-ai catadicsit să-mi spui, protestă Lazuli, cu toate că lucrez cu tine încă de la început. Ştii prea bine, dar nu-ţi pasă cîtuşi de puţin de ceea ce...

Wolf nu răspunse nici un cuvînt. Lazuli ezită o clipă.

Apoi se decise.

– Într-o cădere de apă, spuse, ceea ce contează este căderea, nu apa

Wolf ridică în sus capul.

– De acolo dinlăuntru, spuse el, poţi vedea lucrurile aşa cum au fost Asta-i totul.

– Şi asta îţi creează dorinţa să te reîntorci acolo? spuse Lazuli, schiţînd un rînjet sarcastiflator.

– E altceva decît o dorinţă, spuse Wolf. E absolut inevitabil.

– Fleoşc!... pufni Lazuli. Mă faci să mor de rîs.

– Ia spune-mi, de ce ai aerul-ăla de cretin atunci cînd eşti cu Folavril? spuse Wolf contracarînd. Poţi să-mi spui, ce zici?

– Nici nu mă gîndese, spuse Lazuli. N-am ce să-ţi spun, căci nu se-ntîmplă nimic nefiresc.

– Te-ai pus pe picioare, ai? spuse Wolf. Ai făcut-o cu o iubăreaţă din cartier şi crezi că-ţi va merge şi cu Folavril?

În regulă, culcă-te pe-o ureche. Cum vei fi din nou cu ea, va apărea şi tipul în haine negre şi-o să fii iar stînjenit.

– Nu, spuse Lazuli. Nu după ceea ce-am făcut.

– Şi adineauri, cînd jucam sîngerelul, nu l-ai văzut pe tip? spuse Wolf.

– Nu, spuse Lazuli care minţea cu neruşinare.

– Minţi, spuse Wolf.

Şi adăugă:

– Cu neruşinare.

– Vom ajunge în curînd? spuse Lazuli schimbînd discuţia, fiindcă devenise penibilă.

– Nu, spuse Wolf. Mai avem o jumătate de oră încheiată.

– Vreau să-l văd pe negrul care dansează, spuse Lazuli.

– La următoarea bifurcaţie, spuse Wolf. Ajungem în două minute. N-are ce să ne strice, ai dreptate. Sîngerelul ăsta e un joc idiot.

– Data viitoare, spuse Lazuli, vom juca mai degrabă suflecăţica.

XXII

ŞI imediat după ce rostiră aceste cuvinte ajunseră în locul de unde se vedea negrul dansînd. Negrii nu dansează niciodată afară. Există întotdeauna o grămadă de nătărăi care vin să-i privească, şi negrii cred că fac asta ca să-i ridiculizeze. Căci negrii sînt foarte susceptibili şi au toată dreptatea. La urma urmelor, a fi alb înseamnă absenţa pigmenţilor, şi nu o calitate specială, şi nu vedem de ce nişte indivizi care-au inventat pudra s-ar pretinde superiori întregii lumi şi ar trebui să fie-ndreptăţiţi să tulbure activităţile în alt fel atrăgătoare ale dansului şi ale muzicii.

Asta ca să explicăm de ce negrul nu găsise decît acest colţ unde putea fi liniştit; peştera era păzită de un gardian; aşa că pentru a-l vedea pe negru trebuia să te descotoroseşti de gardian, şi lucrul ăsta apărea în ochii

negrului ca un fel de certificat: dacă cineva avea într-adevăr o dorinţă atît de vie să-l vadă încît era în stare să-l doboare pe gardian, cîştiga automat dreptul s-o facă, căci dovedea totala lui lipsă de prejudecăţi.

De altfel, negrul se instalase confortabil acolo, şi un ş tub special îi aducea soarele şi aerul de afară. Galeria pe care o alesese, cu frumoase cristale de crom portocaliu, avea un tavan destul de înalt; creşteau acolo plante tropicale şi zburau colibri şi, în general, se găseau toate mirodeniile indispensabile. Negrul făcea muzică slujindu-se de-o maşină perfecţionată care cînta multă vreme. Repeta dimineţile anumite secvenţe din dansurile pe care le executa seara, complete şi în toate detaliile.

Cînd apărură Wolf şi Lazuli, tocmai urma să înceapă dansul şarpelui, cel care solicită toate părţile trupului de la coapse pînă la degetele de la picioare, în schimb ce restul rămîne în nemişcare. Aşteptă politicos ca ei să se apropie şi începu. Maşina lui muzicală îl acompania într-un mod fericit şi recunoşteai timbrul grav al unei sirene de vapor cu aburi luînd pe nepregătite saxofonul bariton al orchestrei, atunci cînd discul fusese înregistrat.

Wolf şi Lazuli tăceau şi priveau. Negrul era deosebit de mlădios, avea cincisprezece feluri de a-şi roti rotulele, ceea ce înseamnă deosebit de mult, chiar pentru un negru, încet-încet cei doi dădură uitării grijile lor, maşina, Consiliul municipal, pe Folavril şi sîngerelul.

– Nu-mi pare rău că ne-am întors prin peşteră, spuse Lazuli.

– Fără îndoială, răspunse Wolf. Mai ales atunci cînd afară e noapte, cum se-ntîmplă acum. În timp ce el încă se bucură de soare.

– Ar trebui să venim să locuim împreună cu el, sugeră Lazuli.

– Şi lucrul? spuse Wolf prea puţin convins.

– A, lucrul! da! ei! spuse Lazuli. Dar cum, cum să nu te-ntorci la afurisita ta de carlingă. Lucrul, e cel mai bun pretext Şi eu vreau să văd dacă tipul ăla mai apare.

– Zîtt! spuse Wolf. Priveşte-l şi lasă-mă-n pace.

Negrul ăsta te-mpiedică să mai gîndeşti aşa.

– Bineînţeles, spuse Lazuli, dar îmi mai rămăsese un pic de conştiinţă profesională.

– Du-te-nvîrtindu-te cu conştiinţa ta profesională cu tot, spuse Wolf.

Negrul le trimise un zîmbet larg şi se opri. Dansul şarpelui luase sfîrşit. Pe chip i se zăreau mari broboane de sudoare pe care şi le ştergea cu o imensă batistă în carouri.

Apoi, fără să aştepte cîtuşi de puţin, începu să execute dansul struţului. Nu greşea niciodată şi în fiecare moment inventa ritmuri noi plescăind cu tălpile picioarelor.

După ce termină şi acest nou dans, le adresă încă un zîmbet larg.

– S-au făcut două ore de cînd sînteţi aici, spuse el cu cea mai mare obiectivitate posibilă.

Wolf se uită la ceas. Era exact atîta.

– N-am făcut-o dinadins, spuse. Eram atît de fascinaţi...

– Asta-i menirea dansului, constată negrul.

Însă Wolf simţi după nu ştiu ce - îţi dai seama numaidecît atunci cînd un negru devine susceptibil - că întîrziaseră prea mult acolo. Bolborosind cîteva cuvinte de regret, îşi luă rămas bun.

– La revedere, spuse negrul.

Şi din nou imită pasul leului şchiop, înainte de a ieşi în subterana principală, Wolf şi Lazuli se mai întoarseră o singură dată, exact în clipa cînd negrul imita asaltul gazelei pe marile cîmpii. Apoi îşi văzură de drum şi nu-l mai zăriră.

– La naiba! spuse Wolf. Ce păcat că nu mai putem rămîne acolo!

– O să întîrziem ca nişte caraghioşi ce sîntem, spuse Lazuli, fără însă a se grăbi cîtuşi de puţin.

- Decepţiile, toate astea, spuse Wolf. Ştim bine că nu durează.

– Ne simţim frustraţi, spuse Lazuli.

– Dar şi dacă ar dura, spuse Wolf, tot la acelaşi sfîrşit s-ar ajunge.

– Dar nu durează niciodată, spuse Lazuli.

– Ba da, spuse Wolf.

– Ba nu, spuse Lazuli.

Era greu să dezlegi iţele şi atunci Wolf schimbă cursul discuţiei.

– Avem o zi întreagă de lucru înaintea noastră, spuse el...

Apoi cugeta şi adăugă:

– Lucrul durează.

– Ba nu, spuse Lazuli.

– Ba da, spuse Wolf.

De data asta se văzură obligaţi să tacă. Grăbiră jasul şi terenul începea să urce. Dintr-o dată apăru o scară. Într-o gheretă, la dreapta, stătea un bătrîn gardian cu atenţia tot atît de bătrînă.

– Ce mama dracului cătaţi pe-aici? îi întrebă el. I-aţi făcut de petrecanie camaradului meu de la celălalt capăt?

– Nu cine ştie ce, îl asigură Lazuli. Mîine va putea să meargă iarăşi.

– Cu atît mai rău, spuse bătrînul gardian. Mărturisesc că nu mi-e silă să văd oameni. Noroc, băieţi.

– Dacă va fi să revenim, spuse Lazuli, ne veţi lăsa să coborîm în peşteră?

– Nici nu-ncape vorbă, spuse bătrînul gardian. Ăsta-i consemnul. Va trebui să treceţi peste trupul meu.

– S-a-nţeles, promise Lazuli. La revedere.

Afară i-au întîmpinat cearcăne cenuşii şi livide. Bătea vîntul. Sta să se crape de ziuă. În timp ce trecea pe lîngă maşină, Wolf se opri.

– Du-te singur acasă, îi spuse el lui Lazuli. Eu o să mă întorc acolo.

Lazuli se îndepărtă fără să scoată un cuvînt. Wolf deschise dulapul şi începu să se echipeze. Buzele i se mişcau întruna, rostind ceva neînţeles. Trase levierul care deschidea uşa şi pătrunse în carlingă. Uşa cenuşie se închise în urma lui cu un clinchet clar.

XXIII

DE data asta pusese arătătorul pe viteza maximă şi nici nu simţi timpul care se scurgea. Cînd i se limpezi mintea, se şi afla în capătul aleii celei mari, în acelaşi loc unde îl părăsise pe domnul Perle.

Era acelaşi pămînt cenuşiu gălbejit, cu castane, frunze moarte şi peluze. Dar ruinele şi mărăcinişul erau goale.

Zări cotitura pe care-ar fi trebuit s-o depăşească înainta fără a mai sta pe gînduri.

Aproape numaidecît luă cunoştinţă de-o neaşteptată schimbare de decor; dar în ciuda ei, nu rămase cu impresia unei întreruperi, a unei soluţii de continuitate oarecare.

Acum în faţa lui se găsea o stradă pavată, destul de povîrnită, tristă, mărginită pe partea dreaptă de tei cu coroana rotundă orînduiţi de-a lungul unei clădiri cenuşii, pe partea stîngă de un zid auster încoronat cu cioburi de sticlă. Peste tot domnea o tăcere absolută. Cu paşi lenţi, Wolf mergea de-a lungul zidului; după cîteva zeci de metri se găsi în faţa unei uşi cu ghişeu, întredeschisă. Fără să stea pe gînduri, o împinse şi intră înăuntru, în clipa aceea o sonerie răsună scurt, apoi se opri. Era într-o curte mare, pătrată, care-i amintea curtea liceului. Locurile i se păreau cunoscute.

Lumina începea să scadă Acolo, în încăperea în care fusese biroul supraveghetorului principal, sclipea o lumină gălbuie. Pe jos era curat, destul de bine întreţinut. O giruetă scîrţîia sus, pe acoperişul cel mare de ardezie.

Wolf înainta spre lumină. Atunci cînd ajunse destul de aproape, zări prin uşa cu geam un om aşezat la o măsuţă şi care părea că aşteaptă ceva. Ciocăni şi intră.

Omul se uită la ceas, un ceas rotund pe care-l scoase din buzunarul vestei sale cenuşii.

– Ai întîrziat cu cinci minute, spuse el.

– Îmi cer scuze, spuse Wolf.

Biroul era unul clasic, plin de tristeţe, mirosea a cerneală şi a dezinfectant. Alături de bărbat, pe o plăcuţă dreptunghiulară, se putea citi, gravat cu negru, un nume:

domnul Brul.

– Asază-te, spuse bărbatul.

Wolf luă loc şi îl privi. Domnul Brul avea deschisă în faţa lui o mapă de carton gălbejit care conţinea diverse hîrtii. Avea vîrsta de aproximativ patruzeci şi cinci de ani, era slab, osul maxilarului se contura pe obrajii îngălbeniţi şi nasul lui ascuţit era trist. Doi ochi bănuitori te priveau de sub sprîncenele parcă roase de molii şi pe părul lui cărunt un cerc indica locul pălăriei purtate cea mai mare parte a timpului.

– Ai trecut examenul cu colegul meu Perle, spuse domnul Brul.

– Da, domnule, spuse Wolf. Leon Abel Perle.

– Pentru a urma planul stabilit, spuse domnul Brul, ar trebui acum să te chestionez în legătură cu lucrările şcolare şi cu studiile dumitale.

– Da, domnule, spuse Wolf.

– Asta mă irită, spuse domnul Brul, căci colegul meu, abatele Grille, va fi obligat să se întoarcă în trecut, într-adevăr, relaţiile dumitale cu religia au fost de o durată foarte scurtă, pe cînd studiile te-au acaparat pînă mult dincolo de douăzeci de ani.

Wolf aprobă.

– Vei ieşi de aici, spuse domnul Brul, vei merge pe coridorul interior pînă la a treia răspîntie. O dată ajuns

acolo, îl vei găsi uşor pe abatele Grille şi îi vei înmîna acest bilet. După aceea vei reveni la mine.

– Da, domnule, spuse Wolf.

Domnul Brul scrise ceva pe-un bileţel şi i-l întinse lui Wolf.

– Aşa, spuse el, după ce ajungem acolo, vom avea tot timpul să ne recunoaştem. Mergi înainte pe coridor. A treia întretăiere.

Wolf se ridică în picioare, salută şi ieşi.

Simţea o greutate pe piept Lungul coridor sonor, boltit, primea lumină dintr-o curte interioară, o grădină tristă cu alei de pietriş mărginite de boschete de merişor. Tufe ofilite de trandafiri ţîşneau din movilele de pămînt uscat pe care se căţărau ierburi mărunte, vrednice de milă. Paşii lui Wolf răsunau pe coridor şi-i veni chef să alerge cum alerga odinioară atunci cînd întîrzia şi trecea prin ghereta portăresei după ce se închidea poarta de fier acoperită cu tablă opacă. Planşeul de ciment granulat era traversat, în dreptul coloanelor care susţineau bolta, de fîşii de piatră albă ceva mai uzate decît restul, şi aici puteai să distingi urme de cochilii fosile.

De cealaltă parte a curţii, uşi căscate dădeau în clase goale cu bănci dispuse în amfiteatru; din cînd în cînd Wolf zărea cîte-un colţ de tablă neagră şi, neclintit şi auster, vreun scaun înălţat pe cîte o estradă putrezită.

La a treia răspîntie, Wolf descoperi numaidecît o plăcuţă de email alb: Catehism. Ciocăni timid şi intră Era o încăpere ca o sală de clasă fără tablă, cu bănci tari, scrijelite şi grave, şi lămpi cu abajur emailat atîrnînd la capătul unor fire lungi; pereţii, maronii pînă la un metru şi cincizeci înălţime, deveneau de-un gri murdar în partea de sus. Un strat gros de praf acoperea toate lucrurile. La măsuţa lui, subţirel şi distins, abatele Grille părea neliniştit.

Avea o barbă mică şi ascuţită şi o sutană cu linie impecabilă; o servietă de piele neagră se odihnea alături de ei pe

masă. În mîinile lui, Wolf văzu, şi nici măcar nu-l mai miră, dosarul pe care-l ţinea domnul Brul acum cîteva clipe, îi întinse biletul.

– Buna ziua, băiatule, zise abatele Grille.

– Bună ziua, domnule abate, spuse Wolf. Ştiţi, domnul Brul m-a...

– Ştiu, ştiu, spuse abatele Grille.

– Sînteţi ocupat? întrebă Wolf. Pot să plec...

– Nicidecum, nicidecum, spuse abatele Grille. Am destul timp.

Vocea lui şlefuită şi foarte distinsă l-a izbit pe Wolf; era ca un obiect de sticlă care nu se potrivea locului.

– Să vedem... şopti abatele Grille. În ce mă priveşte... deh... nu mai crezi în aproape nimic, nu-i aşa? Aşadar... să vedem... spune-mi cînd ai încetat să mai crezi.

Este un lucru uşor, nu-i aşa?

– Daa... spuse Wolf.

– Ia loc, ia loc. spuse abatele. Uite, ai un scaun acolo... Nu te grăbi, nu te pierde cu firea...

– N-am de ce să mă pierd cu firea... spuse Wolf oarecum plictisit

– Te plictisesc toate astea? întrebă abatele Grille.

– O! nu, spuse Wolf... doar că este mult prea simplu, asta-i.

– Nu-i atît de simplu cum... gîndeşte-te bine...

– Problema e că-i iau pe puşti prea de timpuriu, spuse Wolf. Îi iau la o vîrstă cînd cred în miracole; doresc să vadă unul; şi cum nu au nici unul la îndemînă, pentru ei totul a luat sfîrşit.

– Dumneata nu erai aşa, spuse abatele Grille. Răspunsul dumitale poate fi valabil pentru un copil oarecare... mi l-ai dat ca să nu te complici prea mult, şi te înţeleg... te înţeleg, dar, nu-i aşa, în cazul acesta, e vorba de altceva, de altceva.

– O! spuse Wolf mînios, dacă sînteţi atît de bine informat în ce mă priveşte, cunoaşteţi deja toată povestea.

– Într-adevăr, spuse abatele Grille, însă nu eu am nevoie să fiu lămurit în ceea ce te priveşte. Dumneata eşti cel care trebuie... dumneata însuţi...

Wolf trase lîngă el scaunul şi se aşeză.

– La catehism aveam un abate ca dumneavoastră, spuse el. Doar că se numea Vulpian de Naulaincourt de la Roche-Bizon.

– Grille nu-i numele meu întreg, spuse abatele zîmbind de complezenţă. Şi eu am un nume cu particulă nobiliară...

– Şi-n ochii lui nu toţi puştii erau la fel, spuse Wolf.

Cei ce purtau haine frumoase îl interesau mai mult, ca şi mamele lor.

– Nimic din toate astea nu poate fi un motiv determinant ca să nu crezi, spuse conciliant abatele Grille.

– Eram plin de credinţă în ziua primei mele comuniuni, spuse Wolf. Eram gata să leşin în biserică. Am pus asta pe seama lui Iisus. În realitate, se împliniseră trei ore de cînd aşteptam într-o atmosferă înăbuşitoare şi crăpăm de foame.

Abatele Grille începu să rîdă.

– Eşti un băieţel ranchiunos şi te-ai supărat pe religie, spuse el.

– Dumneavoastră aveţi o religie de băieţel, spuse Wolf.

– Nu ai calificarea necesară să poţi judeca aceste lucruri, reluă abatele Grille.

– Nu cred în Dumnezeu, spuse Wolf.

Rămase tăcut cîteva clipe.

– Dumnezeu este inamicul randamentului, spuse apoi.

– Randamentul este inamicul omului, spuse abatele Grille.

– Al trupului omenesc... ripostă Wolf.

Abatele Grille zîmbi.

– Nu merge bine, spuse el. Ne îndepărtăm, nu răspunzi la întrebarea mea... nu răspunzi...

– Am fost decepţionat de formele religiei dumneavoastră, spuse Wolf. Totul e prea gratuit. Prefăcătorii, cîntecele,

costume drăguţe... catolicismul şi music-hall-ul, totul merge de la asemănător la identic.

– Reîntoarce-te în starea de spirit de acum douăzeci de ani, spuse abatele Grille. Haide, sînt aici ca să te ajut... preot sau ne-preot... music-hall-ul e şi el foarte important.

– Nu există argument pentru sau contra, şopti Wolf.

Crezi sau nu crezi. Am fost întotdeauna stînjenit cînd intram într-o biserică. Am fost întotdeauna stînjenit să văd oameni de vîrsta tatălui meu punînd un genunchi în pămînt şi trecînd prin faţa unui dulăpior. Îmi era ruşine pentru tatăl meu. Nu fusesem niciodată în contact cu preoţii cei răi, cei ale căror turpitudini sînt trecute în cărţile pederaştilor, nu asistasem la nici o nedreptate - de-abia aş fi ştiut s-o desluşesc, dar mă simţeam stînjenit lîngă un preot. Poate că sutana.

– Cînd ai spus „Mă lepăd de Satana, de deşertăciunile şi lucrările sale?" spuse abatele Grille.

Încerca să-l ajute pe Wolf.

– M-am gîndit la deşertăciunea din grădina vecinului, spuse Wolf... lucra degeaba, totul se usca... aspersorul vopsit în verde, cel cu paletă, era mai tot timpul stricat.

Ştiţi, catehismul a cam trecut pe lîngă mine... nu-mi venea să cred c-am fost educat aşa cum am fost educat. A fost mai mult o formalitate, ca să pot avea un ceas de aur şi să n-am necazuri cînd o să mă căsătoresc.

– Cine te silea să te căsătoreşti la biserică? spuse abatele Grille.

– Asta-i amuza pe prieteni, spuse Wolf. Femeia poartă o rochie specială şi... Ah, ce mă enervează toate astea... şi nu mă interesează cîtuşi de puţin. Nu m-a interesat de altfel niciodată.

– Vrei să vezi o fotografie a Bunului Dumnezeu? propuse abatele Grille. O fotografie?

Wolf îl privi. Celălalt nu glumea deloc. Stătea acolo atent, plin de zel, neliniştit.

– Nu-mi vine să cred că posedaţi vreuna, spuse Wolf.

Abatele Grille îşi vîrî mîna într-un buzunar interior al sutanei şi scoase de acolo un nostim portvizit din piele de crocodil maronie.
– Am aici o serie de poze excelente… spuse.
Alese trei dintre ele şi le întinse lui Wolf. Acesta se uită la ele într-o doară.
– Este exact ce credeam, spuse el. E amicul meu Ganard. La şcoală, cînd jucam într-o piesă sau cînd ne dădeau drumul în recreaţie el era cel care făcea pe Bunul Dumnezeu.
– Chiar aşa-i, spuse abatele Grille. Ganard, cine ar fi crezut, nu-i aşa? Era coada clasei. Coada clasei. Ganard Bunul Dumnezeu. Cine ar fi crezut? Uite, priveşte-o pe asta, îl arată din profil. E mai clară, îţi aminteşti?
– Da, spuse Wolf. Avea o aluniţă lîngă nas. Cîteodată, în clasă, îi punea aripi şi picioruşe ca să ne păcălească, să credem că este o muscă. Ganard… sărmanul.
– Nu trebuie să-i plîngi de milă, spuse abatele Grille.
Are o situaţie dintre cele mai frumoase. Dintre cele mai frumoase.
– Da, spuse Wolf. Nostimă situaţie.
Abatele Grille îşi puse la loc fotografiile în portvizit într-o altă despărţitură a lui găsi un mic dreptunghi de carton pe care i-l întinse lui Wolf.
– Ia-l, micuţule, spuse, în general n-ai răspuns deloc rău. Iată un punct cîştigat. Cînd vei avea zece, îţi voi dărui o poză. O poză drăguţă.
Wolf îl privi cu stupoare şi scutură din cap.
– Nu-i adevărat, spuse el. Nu sînteţi aşa. Nu sînteţi atît de îngăduitor. Ăsta-i camuflaj. Praf în ochi. Propagandă Mascaradă.
– Ba da, ba da, aşa-i, spuse abatele, chiar asta vă induce în eroare. Sîntem foarte îngăduitori.
– Haida-de, spuse Wolf, ce-i mai tolerant decît un ateu?

– Un mort, spuse într-o doară abatele Grille şi îşi băgă iarăşi portvizitul în buzunar. Haide, vă mulţumesc, vă mulţumesc. La bună vedere.
– La revedere, spuse Wolf.
– O să găseşti drumul? întrebă abatele Grille fără să mai aştepte răspuns.

XXIV

WOLF ieşise de-acum. Se gîndea la toate cele întîmplate. Tot ceea ce, prin chiar persoana sa, abatele Grille i-a interzis să-şi amintească... cum stătea el în genunchi în capela întunecată, şi suferea în tăcere, lucru de care-şi amintea fără încrîncenare. Şi iarăşi capela, răcoroasă, învăluită în taină. La dreapta, cum intrai, era confesionalul; îşi aminteşte de prima lui confesiune, vagă, înceţoşată - ca şi cele care urmaseră - şi din spatele micului grilaj, glasul preotului îi apărea mult schimbat faţă de cel obişnuit - neclar, voalat cumva, mai senin, ca şi cum într-adevăr funcţia de confesor îl ridica deasupra condiţiei sale - sau mai curînd îl răpea din condiţia lui ca să-i dăruiască subtila facultate a iertării, o nesfîrşită înţelegere şi aptitudinea de-a distinge binele de rău cu cea mai mare siguranţă Mai amuzantă era repetiţia de dinaintea primei comuniuni; înarmat cu o huruitoare de lemn, preotul îi învăţa cum să procedeze, ca pe nişte soldăţei, ca totul să meargă strună în ziua ceremoniei; şi-n felul acesta capela îşi pierdea ceva din puterea ei, devenind un loc mai familiar; se stabilea un fel de complicitate între bătrînele pietre şi şcolarii care, adunaţi în dreapta şi în stînga culoarului central, se exersau să formeze două şiruri ce se scindau într-o coloană mai groasă, mergeau pe culoar pînă la trepte şi se divizau iar în două şiruri simetrice primind ostia din mîinile abatelui şi din cele ale unui vicar ce l-ar asista în ziua hotărîtă. Fi-va el sau vicarul cel ce-mi va întinde ostia? se

întreba Wolf, şi-şi pregătea tot felul de manevre, să-l înlocuiască, la nevoie, pe-un camarad de-al său pentru ca în clipa crucială să primească ostia de la cel îndreptăţit căci, dacă ar fi fost celălalt, risca să cadă fulgerat sau să fie înhăţat de Satana pentru totdeauna. Şi în afară de asta fuseseră învăţaţi să cînte o mulţime de cîntece bisericeşti. Capela întreagă răsuna de blînzii Mieluşei, de măreţie, de speranţă şi de sprijinul acordat celor drepţi!..., şi cum Wolf era uimit să vadă pînă la ce punct aceste cuvinte de iubire şi adoraţie puteau să fie golite de semnificaţie, limitîndu-se la simpla funcţie sonoră în gura copiilor ce-l înconjurau ca şi în propria lui gură. Era amuzant ca prima lui comuniune să se petreacă în acest moment; faţă de cei mici - de cei mai mici - aveai impresia că eşti măcar cu o treaptă mai sus pe scara socială, că ai un galon în plus, şi faţă de cei mari, aceea că ai acces la condiţia lor, că poţi trata cu ei de la egal la egal. Şi pe urmă brasarda, costumul albastru, gulerul scrobit, pantofii de lac - şi oricum, orice-ar fi fost, emoţia de zile mari, capela împodobită, plină de lume, mirosul de tămîie şi miile de pîlpîiri ale luminărilor, sentimentul confuz de a fi într-o alegorie şi de a te apropia de-o mare taină, dorinţa de-a construi întru cucernicia ei, teama de a nu „O" face pe jumătate - acel „măcar de-ar fi adevărat" - acel „dar e adevărat"... şi, o dată ajuns acasă, stomacul încărcat, senzaţia amară de-a fi fost înşelat. Mai rămîneau pozele aurite schimbate cu colegii, costumul care s-a uzat, gulerul scrobit ce nu mai era bun la nimic, şi un ceas de aur tocmai bun să fie vîndut într-o zi, cîndva, cînd o să fii la ananghie, fără nici un regret. De asemenea, o carte de rugăciuni dăruită de-o verişoara pioasă, şi pe care nimeni nu v-a-ndrăzni s-o arunce din cauză că era frumos legată, dar cu care nu vor şti niciodată ce să facă... Decepţie lipsită de amploare... comedie derizorie... şi un vag regret de-a nu şti dacă l-ai zărit pe Iisus sau dacă te-ai simţit rău din pricina căldurii, a mirosurilor, a faptului că

te-ai trezit prea de dimineaţă sau a gulerului care te strîngea…

Vid. O măsură pe potriva nimicului.

Atunci Wolf se găsi iarăşi la uşa domnului Brul, şi chiar în faţa domnului Brul. Îşi trecu mîna peste frunte şi se aşeză.

– Gata… spuse domnul Brul.

– Gata, spuse Wolf. Fără rezultat.

– Cum? spuse domnul Brul.

– Nimic din ce-a făcut nu se potrivea cu el, spuse Wolf. A turnat întruna gogoşi.

– Dar pe urmă? întrebă domnul Brul. Ţi-ai povestit totul dumitale însuţi. Asta-i esenţial.

– A? spuse Wolf. Da Desigur. Oricum, acest număr ar fi putut lipsi din plan. E găunos, fără substanţă.

– Asta-i raţiunea, spuse domnul Brul, pentru care ţi-am cerut să treci să-l vezi mai întîi. Ca să lichidăm numaidecît un lucru lipsit de importanţă.

– Complet lipsit, spuse Wolf. Niciodată nu mi-am bătut capul cu aşa ceva.

– Desigur, desigur, mormăia domnul Brul, însă aşa e mai desăvîrsit.

– Bunul Dumnezeu, explică Wolf, era Ganard, unul dintre colegii mei de clasă. I-am văzut fotografia. Asta aşază lucrurile la justele lor dimensiuni. De fapt, conversaţia asta n-a fost inutilă.

– Acum, spuse domnul Brul, să vorbim serios.

– Toate astea se desfăşoară pe atît de mulţi ani… spuse Wolf. Totul s-a amestecat pe parcurs. Va trebui sa punem ordine în întîmplări.

XXV

– Punctul cel mai important, spuse domnul Brul înşiruind cu grijă cuvintele, este să definim în ce măsura studiile

dumitale au contribuit la sentimentul de dezgust faţă de viaţă. Căci ăsta e motivul care te-a adus aici, nu?

– Cam aşa ceva, spuse Wolf. De ce şi în această privinţă am fost decepţionat.

– Dar mai întîi, spuse domnul Brul, care-i partea dumitale de responsabilitate în privinţa acestor studii?

Wolf îşi amintea foarte bine că dorise să se ducă la şcoală, îi spuse asta domnului Brul.

– Dar, completă el, este cinstit, cred, să adaug că şi dacă n-aş fi dorit-o, tot aş fi ajuns acolo.

– E chiar aşa de sigur? întrebă domnul Brul.

– Învăţam repede, spuse Wolf, voiam să am cărţi şcolare, tocuri, un ghiozdan şi hîrtie, e adevărat Dar orice-ar fi fost să fie, părinţii nu m-ar fi lăsat să stau acasă.

– Puteai să încerci altceva, spuse domnul Brul. Muzica. Desenul.

– Nu, spuse Wolf. Privi distrat prin încăpere. Pe un dosar împrăfoșat trona un vechi bust de ipsos căruia o mînă îi adăugase stîngaci o mustaţă.

– Tatăl meu, explică Wolf, şi-a întrerupt studiile încă din prima tinereţe, căci mijloacele sale îi permiteau să se lipsească de ele. Iată de ce ţinea atît de mult ca eu să le termin pe ale mele. În consecinţă, să le încep.

– Pe scurt, spuse domnul Brul, te-a dat la liceu.

– Voiam să fiu cu camarazi de vîrsta mea, spuse Wolf. Şi asta juca un rol.

– Şi totul a fost aşa cum trebuie, spuse domnul Brul.

– Într-o oarecare măsură, da... spuse Wolf. Tendinţele care îmi dominau deja viaţa de copil s-au dezvoltat în voie. Să ne înţelegem bine. Pe de-o parte, liceul m-a eliberat, căci îmi oferea posibilitatea să văd oameni cu obişnuinţe şi patimi izvorînd din cele deprinse în mediul lor, şi care nu erau identice cu cele din mediul meu; şi prin urmare asta m-a făcut să mă îndoiesc de ansamblu şi să aleg, dintre toate, pe cele mai apte să-mi satisfacă dorinţa de a-mi făuri o personalitate.

– Fără îndoială, spuse domnul Brul.

– Pe de altă parte, continuă Wolf, liceul a continuat să întărească acele semne distinctive de care i-am vorbit domnului Perle: pe de-o parte dorinţa de eroism, iar pe de altă parte vlăguiala fizică, şi drept corolar decepţia pricinuită de incapacitatea de-a mă lăsa complet în voia unuia sau altuia.

– Înclinaţia spre eroism te determina să candidezi la primul loc, spuse domnul Brul.

– Dar lenevia îmi interzicea permanent accesul spre această ţintă, spuse Wolf.

– Asta-nseamnă un adevărat echilibru, spuse domnul Brul. Ce-i rău în asta?

– Este un echilibru instabil, fu de părere Wolf. Un echilibru care te epuizează. Un sistem în care toate forţele ce acţionează sînt nule mi-ar fi convenit mult mai mult.

– Nimic mai stabil... începu domnul Brul... apoi îl privi pe Wolf într-un mod straniu şi nu mai spuse nimic.

– Ipocrizia mea a sporit, spuse Wolf fără să clipească, nu eram ipocrit în felul în care unii se prefac: mă limitam doar la munca mea Aveam norocul să fiu înzestrat şi dădeam impresia că muncesc, cînd de fapt depăşeam media fără nici un efort. Dar oamenii înzestraţi nu sînt iubiţi niciodată.

– Ai vrea poate să fii iubit? spuse domnul Brul cu un aer nepăsător.

Wolf păli şi chipul lui păru că se întunecă.

– Să nu mai vorbim de asta, spuse el. Să discutăm despre studii.

– Bine, să discutăm despre studii, admise domnul Brul.

– Puneţi-mi întrebări, spuse Wolf, şi o să vă răspund.

– În ce fel, întrebă numaidecît domnul Brul, studiile te-au format? Te rog să nu te limitezi a-ţi aminti doar de copilăria cea mai fragedă. Care-a fost rezultatul acestei strădanii - căci a fost o strădanie şi o anume asiduitate, exterioară poate; or, o armonie a obişnuinţelor sfîrşeşte

prin a acţiona asupra individului atunci cînd ea persistă un timp atît de lung.

– Atît de lung... repetă Wolf. Ce calvar! Şaisprezece ani... şaisprezece ani cu curul pe băncile tari... şaisprezece ani de şiretlicuri alternînd cu bunăcuviinţă. Şaisprezece ani de plictiseală - ce mai rămîne din ei? Imagini disparate, frînturi... mirosul cărţilor noi la întîi octombrie, filele pe care le desenam, pîntecele dezgustător al broaştei disecate la lucrările practice, mirosul ei de formol şi ultimele zile ale anului cînd observam că şi profesorii sînt oameni, căci urmau să plece în vacanţă şi vedeam că şi noi am rămas mai puţini. Şi spaimele mari care ne apucau şi cărora nu le descopeream motivul, spaimele din ajunul examenelor... O armonie a obişnuinţelor... totul se limita la asta... dar ştiţi, domnule Brul, că este o infamie să le impui copiilor o armonie de obişnuinţe care să dureze şaisprezece ani?

Timpul e falsificat, domnule Brul. Timpul adevărat nu-i mecanic, divizat în ore egale... timpul adevărat este subiectiv... îl purtăm în noi înşine... Sculaţi-vă la ora şapte în toate dimineţile... Luaţi-vă masa de prînz, culcaţi-vă la ora nouă... şi niciodată nu veţi avea o noapte a dumneavoastră... niciodată nu veţi şti că există un moment cînd marea se opreşte din urcuş şi rămîne, o clipă, liniştită, înainte de-a porni iar să urce, moment cînd noaptea şi ziua se amestecă şi se topesc una într-alta formînd o deltă fierbinte ca fluviile cînd se varsă în Ocean. Mi-au fost furate nopţile din şaisprezece ani, domnule Brul. M-au convins că progresul însemna exclusiv să treci dintr-a şasea într-a cincea...

Într-a-ntîia mi-a trebuit bacul... şi apoi diploma... Da, am crezut că aveam un ţel, domnule Brul... şi de fapt n-aveam nimic... Înaintam pe-un coridor fără început şi fără sfîrşit, la remorca unor imbecili, urmat de alţi imbecili. Viaţa se înfăşoară în piei de măgar. Cum prafurile amare se pun în casete ca să le poţi înghiţi fără strîmbături... dar vedeţi

dumneavoastră, domnule Brul, eu ştiu acum că mi-ar fi plăcut adevăratul gust al vieţii.

Domnul Brul îşi frecă mîinile fără să spună nimic, apoi îşi trase degetele şi le pocni cu putere, lucru dezagreabil, gîndi Wolf.

– Iată de ce am trişat, conchise Wolf. Am trişat... ca să nu fiu decît cel ce cugetă în propria-i colivie, căci mă găseam totuşi acolo împreună cu cei ce rămîneau inerţi... şi n-am ieşit de-acolo nici o secundă mai devreme decît ei.

Desigur, puteau crede că mă supuneam, că făceam ca şi ei, şi asta-mi satisfăcea respectul pentru opinia altuia Totuşi, în tot acest timp, eu trăiam în altă parte... eram teribil de leneş şi mă gîndeam la altceva.

– Ascultă, spuse domnul Brul, nu văd nici o înşelăciune în toate astea Leneş sau nu, ţi-ai terminat complet studiile, şi la un nivel onorabil. Că te gîndeai la altceva nu te face în nici un fel culpabil.

– Dar asta m-a uzat, domnule Brul, spuse Wolf.

Urăsc anii de studii pentru că m-au uzat. Şi urăsc uzura.

Izbi în birou cu latul mîinii.

– Priviţi, spuse el. Biroul ăsta vechi. Tot ce se leagă de studii este asemenea lui. Lucruri vechi, murdare, împrăfoşate. Zugrăveala care cade bucată cu bucată, coji nesănătoase. Lămpi colbuite şi pline de pete de muşte. Cerneală vărsată peste tot. Tabla găurită şi scrijelită cu briceagul.

Vitrine cu păsări împăiate, roase de viermi. Săli de chimie urît mirositoare, săli de gimnastică neaerisite, cu aspect jalnic, curţi pline de zgură. Şi profesori bătrîni şi idioţi senili.

O şcoală care te face senil. Învăţămîntul... toate au îmbătrînit într-un mod penibil. Transformîndu-se în lepră.

Uzîndu-se la suprafaţă şi descoperind dedesubturile. Materie scîrboasă.

Domnul Brul păru că se posomorăşte un pic şi nasul său lung se încreţi într-o bănuială de dezaprobare.

– Ne uzăm cu toţii… spuse el.

– Da, desigur, răspunse Wolf; dar nu chiar în felul ăsta. Ne exfoliem... uzura noastră vine din interior. Este mai puţin urît.

– Uzura nu-i un cusur, spuse domnul Brul.

– Ba da, spuse Wolf Trebuie să-ţi fie ruşine că te uzezi.

– Dar, obiectă domnul Brul, toată lumea ajunge acolo.

– N-are importanţă, spuse Wolf, dacă se întîmplă atunci cînd ai trăit. Dar cînd începi cu asta… iată obiectul revoltei mele. Vedeţi dumneavoastră, domnule Brul, punctul meu de vedere este simplu: atîta vreme cît există un loc cu aer curat, soare şi iarbă, trebuie să regreţi că nu poţi fi acolo. Mai cu seamă atunci cînd eşti tînăr.

– Să revenim la subiectul nostru, spuse domnul Brul.

– Dar sîntem în miezul lui, spuse Wolf.

– Înlăuntrul dumitale ce lucru te macină-ntr-atît de vrei să-l pui pe seama studiilor?

– A!… spuse Wolf… Domnule Brul, nu aveţi dreptul să mă-ntrebaţi aşa ceva…

– De ce? spuse domnul Brul. Mie, vezi bine, totul îmi este absolut egal.

Wolf îl privi şi umbra încă unei decepţii îi trecu prin faţa ochilor.

– Da, spuse el, scuzaţi-mă.

– Totuşi, spuse domnul Brul, trebuie să ştiu…

Wolf dădu din cap în semn că da, şi-şi muşcă buza de jos înainte de-a începe.

– Nu trăieşti nepedepsit, spuse el, într-un timp compartimentat, fără a rămîne cu gustul facil al unei anumite ordini aparente. Şi pe urmă ce-i mai firesc decît s-o desfășori în juru-ţi…

– Nimic mai firesc, admise domnul Brul, deşi cele două afirmaţii sînt în realitate caracteristici speciale ale propriului dumitale spirit, şi nu ale spiritelor celorlalţi… dar să trecem peste asta.

– Îmi acuz învăţătorii, spuse Wolf, că prin stilul lor şi cel al cărţilor lor, m-au făcut să cred într-o imobilitate posibilă a lumii. Că mi-au îngheţat gîndurile la un stadiu determinat (care nu era deloc clar, de altfel asta nu-i contrazicea defel) şi m-au făcut să cred c-ar putea exista într-o zi, undeva, o ordine ideală.

– Ei bine, spuse domnul Brul, e o credinţă care-ar putea să-ţi dea curaj, nu crezi?

– Cînd îţi dai seama că nu vei ajunge niciodată acolo, spuse Wolf, şi că eşti silit să laşi bucuria pe seama generaţiilor tot atît de-ndepărtate ca nebuloasele din cer, acest curaj se transformă în disperare şi te azvîrle în adîncurile dinlăuntrul tău, aşa cum acidul sulfuric precipită sărurile de bariu. Şi mă exprim aşa doar pentru a rămîne în cadrul şcolar. Iar în cazul bariului, aşa cum ştiţi, precipitatul este tot alb.

– Ştiu, ştiu, spuse domnul Brul. Nu-ţi pierde timpul cu comentarii fără relevanţă.

Wolf îl privi răutăcios.

– Ajunge, spuse el. V-am spus destule. Aşa că descurcaţi-vă.

Domnul Brul ridică o sprinceană şi bătu cu degetele în masă.

– Şaisprezece ani din viaţa dumitale, spuse el, şi zici că ai spus destul. Nu ai păţit cine ştie ce. Şi crezi că-i cazul să iei totul peste picior.

– Domnule Brul, spuse Wolf apăsînd pe fiecare cuvînt, iată ce o să vă răspund. Ascultaţi cu atenţie. Studiile dumneavoastră, ce glumă. Nimic mai uşor pe lume. De generaţii întregi se-ncearcă să le fie inculcată oamenilor convingerea că un inginer, un savant, este un om de elită.

Ei bine, mor de rîs; nimeni nu se-ndoieşte - în afară de pretinşii oameni de elită -, domnule Brul, că-i mai dificil să înveţi boxul decît matematica Căci dacă n-ar fi aşa, în şcoli ar exista mai multe ore de box decît ore de matematică. Este mai greu să devii un bun înotător decît să ştii a scrie

franţuzeşte. Dacă n-ar fi aşa, ar fi mai mulţi maeştri de înot decît profesori de franceză. Toată lumea poate să-şi ia bacalaureatul, domnule Brul... de altfel, există mulţi bacalaureaţi, dar număraţi-i pe cei ce-s în stare să participe la probele de decatlon. Domnule Brul, urăsc studiile pe care le-am făcut pentru că există prea mulţi imbecili care ştiu să citească: şi aceşti imbecili nu se-ndoiesc nici o clipă, se bat pe ziarele sportive şi-i glorifică pe luptătorii stadioanelor. Şi valorează mai mult să-nveţi să faci dragoste cum trebuie decît să te-ndobitoceşti trudind pe-o carte de istorie.

Domnul Brul ridică timid o mînă.

– N-am sarcina să te-ntreb despre toate astea, spuse, încă o dată, nu te-ndepărta de subiect.

– Dragostea este o activitate fizică tot atît de neglijată ca atîtea altele, spuse Wolf.

– Posibil, spuse domnul Brul, dar de obicei i se consacră un capitol special.

– Bine, spuse Wolf, să nu mai vorbim de asta. Ştiţi acum tot ce gîndesc despre studiile voastre. Despre vederile voastre limitate. Despre propaganda voastră. Despre cărţile voastre. Despre clasele rău mirositoare şi despre tot ce vă priveşte: puşlamalele care se masturbează, cancelariile pline de rahat, scandalagii vicleni, normaliştii ochelarişti galbeni ca ceara, politehnicienii afectaţi, inspectorii principali zaharisiţi în burghezie, doctorii hoţi şi judecătorii veroşi... la dracu'... vorbiţi-mi mai curînd de-un meci de box... şi-ăsta-i trucat, dar cel puţin te simţi mai uşurat.

– Te simţi uşurat doar prin contrast, spuse domnul Brul. De-ar exista tot atîtia boxeuri cît studenţi, ar fi ridicat în slăvi premiantul Concursului general.

– Poate, spuse Wolf, însă alegerea a fost deja făcută: să fie promovată cultura intelectuală. Cu atît mai bine pentru cea fizică... Şi acum, de-aţi putea să mă lăsaţi draculuijri pace ar fi cel mai bine.

Îşi luă capul în mîini şi cîteva momente nu se mai uită la domnul Brul. Cînd îşi ridică privirea, domnul Brul dispăruse, şi el era aşezat în mijlocul unui deşert cu nisip auriu: lumina părea că izvorăşte din toate jiărţile şi un zgomot vag de valuri venea din spatele său. Întorcîndu-se, zări la o sută de metri marea, albastră, călduţă, primordială, şi-şi simţi inima cum îi înfloreşte, îşi scoase pantofii şi-i lăsă alături, îşi scoase haina de piele şi casca şi alergă în întîmpinarea ghirlandelor de spumă strălucitoare care tiveau întinderea azurie. Dar brusc totul se-amestecă, se topi. Şi năvăli iarăşi vîrtejul, vidul, frigul glacial al carlingii.

XXVI

WOLF se găsea iar în biroul lui, trăgînd cu urechea

Deasupra auzea paşii neliniştiţi ai lui Lazuli patrulînd prin cameră. Probabil nu departe Lil îşi vedea de treburile casei.

Wolf se simţea împresurat, epuizase toate distracţiile în aşa de puţin timp, încît se vedea golit de idei, nemairămînîndu-i decît o imensă sfîrseală, nimic altceva decît carlinga de oţel; şi a te smulge din încercarea de-a te împotrivi amintirilor părea acum un lucru îndoielnic.

Nu se simţea deloc în apele lui. Se ridică şi-o căută pe Lil din cameră în cameră. O găsi în bucătărie, îngenuncheată în faţa cuştii senatorului. Îl privea cu ochii în lacrimi.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Wolf.

Uapiricul dormea între labele senatorului; senatorului îi curgeau balele, ochii i se bulbucaseră şi îngîna frînturi din cîntece ininteligibile.

– Senatorul, spuse Lil, şi glasul i se frînse.

– Ce are? spuse Wolf.

– Nu ştiu, spuse Lil. Nu mai ştie ce spune şi nu răspunde atunci cînd i se vorbeşte.

– Dar are un aer mulţumit, spuse Wolf. Cîntă.
– S-ar spune că s-a ramolit, spuse Lil.
Senatorul dădu din coadă şi preţ de-o clipă o undă de înţelegere păru că-i traversează privirile.
– Corect! remarcă el. M-am ramolit şi vreau să rămîn aşa.
Apoi se întoarse la groaznica lui melopee.
– Totul va fi bine, spuse Wolf. Ştii, e bătrîn.
– Părea a fi atît de mulţumit că are un uapiric, răspunse Lil cu ochii în lacrimi.
– A fi mulţumit sau ramolit, spuse Wolf, e foarte asemănător. Cînd nu mai ai chef de nimic e ca şi cum te-ai ramoli.
– O! spuse Lil. Sărmanul meu senator.
– Ia aminte, spuse Wolf, există două moduri de-a nu mai avea chef de nimic: să ai ceea ce vrei sau să fii descurajat fiindcă nu-l ai.
– Dar nu va rămîne aşa ! spuse Lil.
– Dar el ţi-a spus contrariul, spuse Wolf. E în plină beatitudine. Pentru că are ceea ce-a vrut. Cred că-n amîndouă cazurile totul duce la inconştienţa.
– O să mă dea gata, spuse Lil.
Senatorul făcu un ultim efort.
– Ascultaţi, spuse el, voi avea o ultimă scînteie. Sînt mulţumit, înţelegeţi? Eu nu mai am nevoie să-nţeleg. Există o înţelegere integrală, care-i vegetativă, astea fi-vor ultimele mele cuvinte. Simt că iau contactul cu... Mă întorc la izvoare... din moment ce-s viu şi nu mai doresc nimic, nu mai am nevoie să fiu inteligent. Adaug că ar fi trebuit săncep de-aici.
Îşi linse nasul cu poftă şi scoase un sunet ciudat.
– Funcţionez, spuse el. Restul nu-i decît o glumă. Şi acum intru în rînd. Vă iubesc mult, poate voi continua să vănţeleg, dar nu voi mai spune nimic. Eu mi-am găsit uapiricul. Găsiţi-l şi voi pe-al vostru.
Lil îşi şterse nasul şi îl mîngîie pe senator care dădu din coadă, îşi puse nasul pe gîtul uapiricului şi adormi.

– Şi dacă nu există uapirici pentru toată lumea? spuse Wolf.

O ajută pe Lil să se ridice.

– O! spuse ea, nu pot deloc să mă obişnuiesc cu gîndul.

– Lil, spuse Wolf. Te iubesc atît. De ce lucrul ăsta nu mă face tot atît de fericit ca pe senator?

– Asta fiindcă sînt prea mică, spuse Lil ghemuindu-se lînga el. Sau pentru că vezi greşit lucrurile. Le iei drept altele.

Părăsiră bucătăria şi se duseră să se aşeze pe un divan mare.

– Am încercat aproape totul, spuse Wolf, şi nu există nimic pe care să am chef să-l reiau.

– Nici măcar să mă săruţi? spuse Lil.

– Ba da, spuse Wolf în timp ce făcea acest lucru.

– Şi-ngrozitoarea, străvechea ta maşină? spuse Lil.

– Mă-nspăimîntă, şopti Wolf. Modul în care cugeți din nou la lucruri atunci cînd te găseşti înlăuntrul ei...

Simţi în gît o senzaţie neplăcută de crispare.

– Am făcut-o ca să obţin uitarea, dar mai întîi regîndeşti totul, continuă el. Fără să omiţi nimic. Ba cu tot felul de detalii în plus. Şi fără să simţi ceea ce se simte de obicei.

– E atît de enervant? spuse Lil.

– E ucigător să tîrăşti cu tine tot ceea ce a fost înainte, spuse Wolf.

– Nu vrei să mă iei cu tine? spuse Lil alintîndu-l.

– Eşti drăguţă, spuse Wolf. Eşti îndatoritoare. Te iubesc. Şi sînt decepţionat

– Eşti decepţionat? repetă Lil.

– E posibil ca totul să nu fie decît atît, spuse Wolf cu un gest vag, jocul de buffk, maşina, iubăreţele, munca, muzica, viaţa, ceilalţi oameni...

– Şi eu? spuse Lil.

– Da, spuse Wolf. Vei fi existînd desigur şi tu, dar nimeni nu poate să fie în pielea altuia Ar însemna că-s doi.

Tu eşti desăvîrşită. Tu în întregime, e prea mult; şi totul merită să fie păstrat, atunci ar trebui să fii într-adevăr diferită.

– Intră în pielea mea laolaltă cu mine, spuse Lil. Voi fi fericită, doar noi doi singurei.

– Nu-i posibil, spuse Wolf. Nu poţi intra în pielea altuia decît dacă-l ucizi, o jupoi de pe el şi i-o iei.

– Jupoaie-mă, spuse Lil.

– După, spuse Wolf, n-o să mai fii a mea; voi fi tot eu într-o altă piele.

– O! spuse Lil şi se-ntristă.

– Aşa e cînd eşti decepţionat, spuse Wolf. Se-ntîmplă să fii decepţionat cu totul. N-are remediu, aşa-i de fiecare dată.

– Nu mai ai pic de speranţă? spuse Lil.

– Maşina asta... spuse Wolf. Am maşina asta. La urma urmei, nici măcar n-am stat prea mult acolo.

– Cînd trebuie să te întorci acolo? spuse Lil. Îmi e atît de frică de carlinga aia Şi tu nu-mi spui nimic.

– O s-o pun iar pe picioare mîine, spuse Wolf. Acum trebuie să mă duc să lucrez. Iar în privinţa faptului că nu-ţi spun nimic, aşa-i, nu pot

– De ce? întrebă Lil.

Chipul lui Wolf se înnegura.

– Pentru că nu-mi amintesc nimic, spuse el. Ştiu doar că o dată înăuntru, amintirile revin; dar maşina e acolo tocmai ca să le distrugă numaidecît.

– Nu te-apucă spaima, întrebă Lil, să-ţi distrugi toate amintirile?

– O! spuse Wolf evaziv, nu am distrus încă nimic important.

Ciuli urechea. Uşa de deasupra, de la camera lui Lazuli, se trînti şi apoi urmă un puternic zgomot de paşi pe scară. Se ridicară amîndoi şi priviră pe fereastră. Lazuli se-ndepărta parcă în fugă în direcţia Careului, înainte de-a ajunge acolo, se trînti în iarba roşie şi-şi ascunse capul în palme.

– Du-te s-o vezi pe Folavril, spuse Wolf. Ce-i cu el? E surmenat.

– Nu vei putea să-l consolezi, spuse Lil.

– Un bărbat se consolează singur, spuse Wolf intrînd iarăşi în biroul său.

Minţea cu firesc şi sinceritate. Un bărbat se consolează exact ca şi o femeie.

XXVII

LIL era oarecum stînjenită la gîndul de-a se duce să-i mai dea curaj lui Folavril, pentru că era ceva indiscret, dar, pe de altă parte, Lazuli se comporta într-adevăr altfel decît de obicei şi, aşa cum fugea, avea înfăţişarea unui om terorizat, mai curînd decît a unuia mînios.

Lil ieşi pe palier şi urcă cele optsprezece trepte. Bătu la uşa lui Folavril. Se auzi pasul lui Folavril apropiindu-se, iar Folavril deschise şi-i spuse bună ziua.

– Ce se întîmplă? întrebă Lil. Lui Lazuli îi e teamă de ceva sau e bolnav?

– Nu ştiu, spuse Folavril, blîndă ca întotdeauna, dar puţin comunicativă A plecat brusc.

– Nu vreau să fiu indiscretă, spuse Lil. Dar avea un aer ciudat.

– Mă săruta, explică Folavril, şi apoi iar a văzut pe cineva, şi de data asta n-a mai putut rezista. A plecat.

– Şi nu era nimeni? întrebă Lil.

– Mie-mi este totuna, spuse Folavril. Dar el cu siguranţă a văzut pe cineva.

– Ce-i de făcut?

– Cred că-i e ruşine de mine, spuse Folavril.

– Nu, zise Lil, probabil că-i e ruşine că s-a îndrăgostit.

– Şi totuşi n-am vorbit-o niciodată de rău pe maică-sa, protestă Folavril.

– Te cred, spuse Lil. Dar ce-i de făcut?

– Nu-mi vine să mă duc după el, spuse Folavril. Am impresia că eu sînt cauza chinurilor sale; şi nu vreau să-l chinuiesc.

– Ce-i de făcut… repetă Lil. Dacă vrei, pot să mă duc eu după el.

– Nu ştiu, spuse Folavril. Cînd este lîngă mine, doreşte mult să mă atingă şi să mă sărute, să mă aibă, o simt, şi în i-ar plăcea mult s-o facă; şi apoi nu-ndrăznește, îi e teamă ca acel tip să n-apară iar, dar nu-i nimic, mie mi-e totuna, căci nu-l văd; dar pe el îl paralizează; şi acum e groaznic, îi e frică.

– Da, spuse Lil.

– Şi în curînd, spuse Folavril, asta-l va înfuria cumplit, căci mă doreşte din ce în ce mai tare. Şi eu pe el.

– Sînteți amîndoi prea tineri pentru asta, spuse Lil.

Folavril izbucni în rîs, un rîs uşor şi scurt.

– Şi tu eşti prea tînără pentru tonul ăsta, observă ea.

Lil surise cam în silă.

– Nu vreau sa-mi dau aere de bunică, spuse ea, dar sînt măritată de cîţiva anişori cu Wolf.

– Cu Lazuli nu-i acelaşi lucru, spuse Folavril. Nu vreau să spun că el e mai bun; dar e răscolit de-un alt lucru decît Wolf; iar Wolf e şi el frămîntat, nu-mi spune că nu.

– Da, spuse Lil.

Folavril îi spunea cam tot ce-i spusese ei Wolf şi asta-i părea curios.

– Totul ar fi atît de simplu, suspină ea.

– Da, spuse Folavril, dar există atîtea lucruri simple, doar că ansamblul devine tare complicat şi-l pierzi din vedere. Ar trebui să poţi privi toate astea de foarte sus.

– Şi atunci, spuse Lil, ai fi speriat să vezi că totul e atît de simplu, şi că nu există remediu şi că nu poţi spulbera pe loc iluzia.

– Probabil, spuse Folavril.

– Ce faci cînd eşti speriat? spuse Lil.

– Faci ca Lazuli, spuse Folavril. Îţi e teamă şi fugi.

– Sau altădată faci o criză, şopti Lil.
– Ăsta-i riscul, spuse Folavril.
Tăcură amîndouă.
– Dar ce s-ar putea face ca să-i scoatem din apatie? spuse Lil.
– Mă străduiesc cît pot de mult Şi tu la fel. Suntem drăguţe, încercăm să-i lăsăm liberi, încercăm să fim atît de proaste cît trebuie, fiindcă o femeie trebuie să fie proastă - asta-i tradiţia - şi e tot atît de dificil ca orice altceva, le punem la dispoziţie trupul nostru şi-l luăm pe-al lor; cel puţin e cinstit, şi ei pleacă fiindcă le este frică.
– Şi nici măcar nu le e frică de noi, spuse Lil.
– Ar fi prea frumos, spuse Folavril. Chiar şi frica lor, e sigur că le vine dinlăuntru.
Soarele dădea tîrcoale împrejurul ferestrei şi trimitea din cînd în cînd o mare pată albă pe parchetul lustruit.
– De ce noi rezistăm mai bine? întrebă Lil.
– Pentru că avem împotriva noastră o prejudecată, spuse Folavril, şi asta ne dă fiecăreia forţa unui tot. Şi ei cred că sîntem complicate din pricina acestui tot. Ceea ce ţi-am spus.
– Atunci sînt proşti, spuse Lil.
– Nu-i generaliza, spuse Folavril. Asta-i va face şi pe ei complicaţi. Şi nici unul dintre ei n-o merită. Nu trebuie niciodată să te gîndești la „bărbaţi". Trebuie să te gîndești la „Lazuli" sau la „Wolf. Ei se gîndesc întotdeauna la „femei" şi asta-i pierde.
– De unde-ai pescuit toate astea? întrebă Lil mirată.
– Nu ştiu, spuse Folavril. Eu îi ascult. De altfel, probabil că n-am spus decît neghiobii.
– Poate, spuse Lil, dar oricum, e clar.
Se apropiară de fereastră. Acolo jos, pe iarba stacojie, pata gălbuie a trupului lui Lazuli făcea o gaură în relief. O movilă, spun unii. Şi îngenuncheat lîngă el, Wolf îi pusese o mînă pe umăr. Se aplecase spre el, probabil că-i vorbea.

XXVIII

ERA o altă zi. În camera lui Lazuli, care mirosea frumos a lemn din nord şi a răşină, Folavril tînjea. Lazuli va reveni.

Pe tavan se zăreau crăpături aproape paralele, fibra lemnului, împestriţată cu noduri întunecate, mult mai netede, lustruite de pînza fierăstrăului.

Afară vîntul se tîra prin pulberea drumului şi se-ncolăcea înprejurul gardurilor vii. Trecea prin iarba stacojie născînd valuri ondulate cu coamă înspumată de micuţe flori proaspete. Aşternutul lui Lazuli era răcoros sub trupul lui Folavril. Dăduse la o parte cuvertura pentru a-şi lipi gîtul direct de pernă.

Lazuli va veni. Se va lungi alături de ea şi-şi va petrece braţul pe după pletele-i blonde. Cu mîna dreaptă Lazuli o va ţine de umărul pe care ea şi-l pipăi uşor.

Era timid.

Visele defilau prin faţa lui Folavril; cînd treceau, ea îşi fixa privirile pe ele; leneşă, nu le urma niciodată pînă la capăt. La ce bun să visezi atunci cînd Lazuli va veni, el care nu era un vis. Folavril visa într-adevăr. Sîngele-i tresărea, îl simţea în deget şi de-a lungul tîmplei, îi plăcea să închidă şi să deschidă pumnul ca să-şi pună în mişcare muşchii. Chiar în acest moment nu-şi mai simţea piciorul stîng care era amorţit, şi întîrzia înadins clipa în care se va clinti, căci cunoştea ce senzaţie va-ncerca în acel moment şi era dublă plăcerea de a o încerca dinainte.

Soarele materializa aerul în milioane de puncte aeriene în care dansau insecte înaripate. Uneori dispăreau subit, ca înghiţite într-o rază de umbră vidă, şi Folavril simţea de fiecare dată o mică strîngere de inimă. Şi apoi revenea iar la visul ei, încetînd să se mai preocupe de dansul paietelor scînteietoare. Auzeau zgomotele familiare ale casei, uşile de deasupra care se închideau, apa pe care cineva o făcea să cînte în ţevi, şi prin uşa închisă auzea plesnind din timp în timp frînghia pe care cineva o trăgea ca să deschidă

ferestruica de pe coridorul sonor, frînghie legănată de cîte-un curent de aer mai tare sau mai slab.

În grădină bătea vîntul. Folavril îşi clinti piciorul şi piciorul i se realcătui celulă cu celulă; şi fu un moment cînd debandada mişunătoarelor celule deveni aproape intolerabilă.

Era delicios. Se întinse din toate încheieturile, scoţînd un mic geamăt de plăcere.

Lazuli urcă scările fără grabă şi Folavril simţi cum inima i se trezeşte. Nu bătea mai repede - dimpotrivă, căpăta un ritm stabil, statornic şi viguros. Simţea cum obrajii i se înroşesc şi scoase un suspin de mulţumire. Simţea că trăieşte.

Lazuli bătu la uşă şi intră, în cadrul gol al uşii i se contura silueta, părul de culoarea nisipului, umerii largi şi talia subţire. Purta salopeta din pînză şi cămaşa deschisă.

Ochii îi erau cenuşii ca griul metalic al unor emailuri, gura bine conturată cu o umbră uşoară sub buza inferioară, şi liniile gîtului său musculos dădeau gulerului cămăşii o alură romantică.

Ridică o mînă şi se sprijini de tocul uşii. O privi pe Folavril întinsă pe pat. Ea surîdea cu pleoapele pe jumătate lăsate. Din ochi nu-i vedea decît un punct scăpărător pe sub genele arcuite. Piciorul drept îi era îndoit şi rochia uşoară i se ridicase, iar Lazuli urmărea tulburat linia suplă a celuilalt picior, de la pantofiorul decupat pînă la umbra de mai sus de genunchi.

– Bună... spuse Lazuli fără să înainteze măcar cu un pas.

– Bună, tu, zise Folavril.

EI nu se clinti. Mîinile lui Folavril se apropiară de colierul de flori galbene şi îl desfăcură Fără să-l slăbească pe Lazuli din priviri, îşi roti braţul şi lăsă să-i scape firul greu pe podea Acum îşi scoase fără grabă un pantof, bîjbîind un pic ca să deschidă catarama cromată.

Se opri şi tocul izbi uşor pămîntul, apoi ea îşi desfăcu şi cealaltă cataramă.

Lazuli respira mai adînc. Fascinat, urmărea gesturile lui Folavril. Ea avea buzele mustoase şi stacojii ca umbra dinăuntrul unei flori însorite.

Acum îşi rula pînă la gleznă un ciorap cu ochiuri impalpabile, care se îngrămădi formînd un ghemotoc cenuşiu. Un al doilea ghemotoc îl urmă şi într-o clipă amîndoi se regăsiră lîngă pantofi.

Folavril avea unghiile de la picioare vopsite cu sidef albastru.

Purta o rochie de mătase cu un şir de nasturi într-o parte de la umeri la pulpă începu de la umăr şi desfăcu doi nasturi. Apoi reveni la cealaltă extremitate, eliberînd trei piedici - una sus, una jos, două de fiecare parte. Mai rămînea un singur nasture, la mijloc. Pulpanele rochiei atîrnau de cele două părţi ale genunchilor săi netezi, şi pe picioare, în locul în care bătea soarele, se zărea tremurînd un pufuleţ auriu.

Un dublu triunghi de dantelă neagră se agăţă de lampa de noapte, şi acum nu mai era de desfăcut decît ultimul nasture, căci veşmîntul uşor ca spuma pe care îl mai purta încă în partea de jos a pîntecelui ei plat făcea parte integrantă din propria-i persoană.

Zîmbetul lui Folavril concentra dintr-o dată tot soarele din cameră. Fascinat, Lazuli se apropie, nesigur şi cu braţele bălăngănindu-se pe lîngă trup. În clipa asta, Folavril se descotorosi complet de rochie şi, parcă epuizată, rămase neclintită cu braţele încrucişate. În timpul cît se dezbrăcă Lazuli, ea nu făcu nici o mişcare, dar sînii ei tari, destinşi de poziţia în care se găseau, îşi ridicau fără nici o tăgadă vîrfurile roz.

XXIX

LAZULI se întinse alături de ea şi o înlănţui. Folavril, întorcîndu-se înspre el, începu să-l sărute, îi mîngîia obrajii

cu mîinile ei fine şi cu buzele îi urmărea genele atingîndu-i-le în treacăt. Lazuli se înfiora, simţea o căldură puternică pîrjolindu-i spatele şi luînd forma stabilă a dorinţei.

Nu voia să se grăbească, nu voia să se lase cu totul în voia dorinţei carnale, căci era altceva, o anume nelinişte care-i tortura mintea şi-l împiedica să se abandoneze, închisese ochii, murmurul dulce al vocii lui Folavril îi insufla un fals somn senzual. Stătea întins pe partea dreaptă, iar ea era întoarsă către el. Ridicînd mîna stingă, îi întîlni partea de sus a braţului ei alb şi-l urmă pînă la subsuoara aurie abia acoperită de-un smoc de puf mărunt şi mlădios. Deschizînd ochii văzu un bob transparent de sudoare rostogolindu-se de pe sînul lui Folavril şi se aplecă să-l soarbă; avea gust de lavandă sărată; îşi puse buzele pe pielea tare şi Folavril, gîdilată, îşi lipi braţul de el şi chicoti. Lazuli îşi lăsă mîna să alunece sub pletele lungi şi o apucă de gît. Sînii ascuţiţi ai lui Folavril se cuibăriră lîngă pieptul lui, nu mai rîdea, avea gura pe jumătate întredeschisă şi părea mai tînără ca de obicei; era ca un bebeluş ce se va trezi dintr-o clipă într-alta.

Dincolo de umărul lui Folavril apăru un om care, cu un aer întristat, îl privea ţintă pe Lazuli.

El nu se clinti. Cu mîna căută încet în spatele lui. Patul era destul de scund şi putu să-şi atingă pantalonul căzut pe jos. Prins de centură, găsi pumnalul scurt a cărui lamă avea o zgîrietură adîncă, pumnalul de pe vremea cînd era cercetaş.

Nu-şi dezlipea privirea din ochii omului. Nemişcată,

Folavril ofta, între buzele întredeschise dinţii îi sclipeau.

Lazuli îşi eliberă braţul drept. Tipul nici nu se clintea, stătea în picioare lîngă pat, de cealaltă parte a lui Folavril.

Încet, fără să-l piardă din vedere, Lazuli îngenunche şi-şi trecu pumnalul în mîna bună. Transpira, mici broboane de sudoare îi apărură pe tîmple şi pe buza de sus. Din cauza năduşelii ochii îl înţepau. Cu un gest violent al mîinii stîngi, îl luă de guler pe tip şi-l culcă pe pat. Simţea cum creşte-n

el o forţă fără limite. Omul rămase inert ca un cadavru, şi după anume indicii Lazuli simţi că avea să se dizolve în aer şi să dispară pe loc. Atunci, sălbatic, îi înfipse pumnalul în inimă, pe deasupra trupului lui Folavril care şoptea cuvinte menite să-l liniştească. Gestul lui provocă un zgomot surd, ca o lovitură într-un butoi cu nisip şi lama intră pînă la mîner, antrenînd în rană şi ţesătura cămăşii. Lazuli scoase lama - un sînge vîscos se prelingea pe ea Lazuli o şterse pe reverul hainei tipului.

Îşi puse pumnalul ceva mai încolo, împinse trupul inert pînă la celălalt capăt al patului. Cadavrul aluneca pe covor; în tăcere Lazuli îşi şterse fruntea năduşită cu braţul drept. Simţea clocotindu-i în fiecare muşchi o putere sălbatică, îşi duse mîna în dreptul privirilor ca să vadă dacă tremura. Era dură şi liniştită ca o mîna de oţel.

Afară începea să se ridice vîntul. Vîrtejuri de praf se ridicau oblic din ţărînă şi alergau peste ierburi. Vîntul se agăţa de grinzi şi de vîrfurile acoperişurilor, şi pe unde trecea îşi lăsa jelania cîrîitoare, scamele sonore. Fereastra de pe condor se trînti brusc, în faţa biroului lui Wolf copacul se frămînta şi scîrţîia încontinuu.

În camera lui Lazuli totul era calm. Soarele rotindu-se puţin cîte puţin descoperea culorile unei poze de deasupra comodei. O poză drăguţă, planul unui motor de avion în care verdele însemna apa, roşul benzina, galbenul gazele arse şi albastrul aerul de admisie. În spaţiul combustiei, roşul şi albastrul se suprapuneau şi dădeau o splendidă culoare purpurie ca a ficatului crud.

Ochii lui Lazuli se opriră asupra lui Folavril. Ea încetase să mai zîmbească Avea aerul unui copil dezamăgit fără motiv.

Motivul zăcea afară în stradă, continuînd să reverse sînge îngroşat printr-o tăietură neagră din dreptul inimii.

Lazuli, eliberat, se aplecă peste Folavril. Îi depuse un sărut imperceptibil pe gît, într-o parte, şi buzele lui coborîră de-a lungul umărului dăruit, continuară mai jos pe

pielea prin care abia se ghicea locul coastelor, ajunseră în adîncitura mijlocului şi urcară pe coapsă. Folavril, culcată pe partea stîngă, se lăsă dintr-o dată să alunece pe spate şi gura lui.

Lazuli ajunse în dreptul vintrei; sub pielea transparentă, o venă desena o linie subţire şi albastră, estompată. Mîinile lui Folavril apucară capul lui Lazuli şi-l ghidară - dar deja Lazuli rupsese contactul şi se ridica, furios.

Lîngă pat, în picioare în faţa lui, apăruse un om îmbrăcat în negru, cu un aer trist, care-l privea.

Năpustindu-se după pumnal, Lazuli făcu un alt salt şi lovi. La prima izbitură, omul închise ochii. Pleoapele îi căzură grele ca nişte capace de metal. Dar rămînea în picioare; a fost nevoie ca Lazuli să-i înfigă a doua oară lama între coaste pentru ca trupul să-şi piardă echilibrul şi să se prăbuşească la picioarele patului ca un odgon tăiat.

Cu pumnalul în mînă, gol, Lazuli privi la cadavrul lugubru şi o grimasă de ură şi de furie îi schimonosi faţa.

Nu îndrăzni să-i dea o lovitură de picior.

Folavril, aşezată pe pat, îl privi neliniştită pe Saphir.

Aşa cum stătea, pletele ei blonde îi acopereau pe jumătate chipul şi-atunci îşi aplecă în cealaltă parte capul ca să poată vedea mai bine.

– Vino, îi spuse ea lui Lazuli întinzîndu-i o mîna, las-o baltă, te necăjeşti degeaba.

– A rămas cu doi mai puţin, spuse Lazuli.

Avea un glas pierdut, aşa cum ai în vis.

– Calmează-te, spuse Folavril. Nu-i nimic. Te asigur.

Nu-i absolut nimic. Destinde-te. Vino lîngă mine.

Lazuli lăsă în jos capul cu un aer descurajat Veni să se aşeze lîngă Folavril.

– Închide ochii, spuse ea închide ochii şi gîndeşte-te la mine... şi iubeşte-mă, acum, iubeşte-mă, te rog, te doresc mult. Saphir, dragul meu.

Lazuli avea încă pumnalul în mînă. Îl puse sub pernă şi, întorcînd-o pe Folavril, se trase către ea. Ea se agăţă de el

ca o plantă aurie şi-i tot murmura cuvinte menite să-l liniştească.

În cameră nu se mai auzea decît zgomotul făcut de respiraţiile lor amestecate, şi jelaniile vîntului care scîncea afară pălmuind arborii cu pale puternice şi răsunătoare.

Acum soarele era întunecat cînd şi cînd de nori rapizi, alungaţi după alţii precum greviştii de către poliţie.

Braţele lui Lazuli înlănţuiră strîns mijlocul nervos al lui Folavril. Deschizînd ochii, văzu striviţi de pieptul lui, sînii lui Folavril umflaţi de strînsoare şi linia de umbră ce apărea între ei, o linie rotunjită şi jilavă.

O altă umbră îl făcu să tresară. Soarele care revenise subit decupa în cadrul ferestrei silueta unui om îmbrăcat în negru, avînd un aer trist, şi care îl privea fix.

Lazuli gemu încetişor şi-o strînse şi mai tare pe fata de aur. Vrea să-şi închidă iar pleoapele, dar ele refuzară să-l asculte. Tipul nu se clintea de la locul lui. Nepăsător, puţin mustrător, aştepta.

Lazuli o lăsă pe Folavril. Bîjbîi sub pernă şi-şi regăsi pumnalul. Cu mare grijă îşi stabili ţinta şi-apoi azvîrli pumnalul.

Arma străpunse dintr-o dată gîtul livid al omului.

Mînerul ieşea în relief şi sîngele începu să curgă. Impasibil, omul rămînea pe loc. Cînd sîngele atinse parchetul, se clătină şi-apoi căzu dintr-o dată în clipa cînd se prăbuşi, vîntul gemu mai tare şi acoperi zgomotul căderii lui, dar Lazuli simţi vibraţia parchetului. Se smulse din braţele lui Folavril care voia să-l reţină şi, bîjbîind, se îndreptă spre tip. Cu un gest brutal îi smulse pumnalul din rană.

Atunci cînd se întoarse scrîşnind din dinţi, văzu la stînga sa un om în negru absolut identic cu ceilalţi trei. Cu pumnalul ridicat se arunca asupra lui. De data asta îl lovi de sus în jos, vîrîndu-i lama între umeri. Şi, în acest moment, un om răsări la dreapta lui, apoi un altul chiar în faţa lui.

Folavril, aşezată pe pat, cu ochii măriţi de groază, strîngea din dinţi ca să rămînă calmă. Atunci cînd îl văzu pe Lazuli întorcîndu-şi arma împotrivă-i şi străpungîndu-şi inima, începu să urle. Saphir căzu în genunchi. Făcu un efort ca să-şi înalţe capul şi mîna, înroşită pînă la încheietură, îşi lăsă amprenta pe parchet. Horcăia ca un animal şi respiraţia îi era ca un gîlgîit de apă. Vru să spună ceva, dar începu să tuşească. La fiecare acces, sîngele împroşca parchetul în mii de puncte stacojii. Scoase un fel de suspin care-i trase în jos colţul gurii şi braţul lui cedă. Se prăbuşi în faţă. Plăselele pumnalului atinseră podeaua şi lama oţelită îi ieşi prin spatele gol, ridicînd pielea înainte s-o străpungă. Nu mai mişca.

Atunci, dintr-o dată, toate cadavrele deveniră vizibile pentru Folavril. Îl văzu pe primul, întins de-a lungul patului, şi pe cel ce dormea la picioare, şi pe cel de la fereastră cu rana îngrozitoare la gît... şi de fiecare dată distingea aceeaşi rană pe trupul lui Lazuli. Îl ucisese pe ultimul tip cu o lovitură de pumnal în ochi, şi cînd Folavril se aruncă pe trupul prietenului ei ca să-l reînsufleţească, văzu că ochiul lui drept nu mai era decît o cloacă neagră.

Afară era acum o teribilă vînzoleală nesigură şi-o lumină lividă ca înainte de-a începe furtuna.

Folavril tăcea. Gura îi tremura de parcă i-ar fi fost frig.

Se ridică şi se îmbrăcă cu gesturi automate. Dar ochii nu i se dezlipeau de la cadavrele din odaie, toate asemănătoare.

Le privi mai bine, pe fiecare în parte.

Unul dintre oamenii îmbrăcaţi în negru, cel ce era întins pe burtă, se găsea aproape în aceeaşi poziţie ca Lazuli şi profilurile lor păreau curios de asemănătoare.

Aceeaşi frunte, acelaşi nas. Pălăria tipului se rostogolise pe jos, descoperind nişte plete asemănătoare. Folavril simţea că înnebuneşte. Plîngea în tăcere, lacrimi şiroaie îi curgeau din ochi, şi nu îndrăznea să se mişte. Toţi tipii erau identici cu Lazuli. Şi dintr-o dată trupul primului mort

îi apăru mai puţin clar. Contururile se îndulciră ca într-o ceaţă îndepărtată. Transformarea se acceleră, în faţa ochilor ei trupul începu să se dizolve. Hainele negre se destrămară în fîşii de umbră, înainte să dispară, ea avu timp să vadă că trupul omului era chiar acela al lui Lazuli, dar se topea, şi fumul cenuşiu se ridica din parchet, şi zorea înspre deschizăturile ferestrelor. De-acum şi metamorfoza celui de-al doilea cadavru începuse. Folavril, covîrşită de spaimă, aştepta fără să facă nici o mişcare, îndrăzni să-l privească pe Lazuli. Pe pielea lui arsă rănile dispăreau una cîte una pe măsură ce oamenii, unul cîte unul, se transformau în ceafă.

Cînd în cameră nu mai rămase decît Folavril şi Lazuli, trupul bărbatului redevenise tînăr şi frumos în moarte aşa cum fusese şi în timpul vieţii. Chipul îi era destins, intact.

Ochiul drept strălucea stins, sub genele lungi şi lăsate.

Doar un mic triunghi de oţel albăstrui făcea pe spatele puternic o pată ciudată.

Folavril făcu un pas către uşă Nimic nu se mişca. O ultimă fîşie de aburi cenuşii alunecă insinuantă pe pragul ferestrei. Atunci Folavril alergă spre uşă, o deschise şi năvăli pe culoar, îndreptîndu-se spre scară în clipa asta vîntul se dezlănţui afară, un tunet teribil se auzi şi-o ploaie în rafale începu să răsune pe acoperiş. Apoi un fulger mare, şi iarăşi tunetul, Folavril cobora scara fugind, ajunse la camera lui Lil şi intră O dată intrată acolo, închise ochii.

Căci o strălucire mai puternică decît toate izbucni, urmată numaidecît de-un bubuit aproape de nesuportat. Casa se cutremură din temelii de parcă un pumn formidabil,s-ar fi abătut pe acoperiş. Şi brusc se făcu o tăcere absolută, lăsîndu-i în urechi un zbîrnîit ca şi cum ar fi plonjat într-o apă prea adîncă.

XXX

FOLAVRIL stătea acum pe patul prietenei sale. Aşezată lîngă ea, Lil o privea cu o tandreţe compătimitoare.

Folavril mai plînse o vreme, smiorcăindu-se cu suspine întretăiate şi apăsătoare, continuînd să strîngă mîna lui Lil.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Lil. Nu-i decît furtuna, nimic mai mult Caraghioaso, nu trebuie s-o iei în tragic.

– Lazuli a murit... spuse Folavril.

Şi lacrimile i se opriră Se aşeză pe pat în ochi i se citea nehotărîrea, avea aerul că nu înţelege nimic.

– Haide, spuse Lil. Nu se poate.

Simţea o încetinire generală a tuturor reflexelor sale.

Lazuli nu murise, Folavril probabil că se-nşela.

– A murit, e acolo sus, spuse Folavril. E culcat pe jos, complet gol, şi lama îi iese prin spate. Iar toţi ceilalţi au şters-o.

– Care ceilalţi? spuse Lil.

Oare Folavril delira sau nu? Mîna ei nu era într-atît de caldă.

– Oamenii îmbrăcaţi în negru, spuse Folavril. A încercat să-i ucidă pe toţi, şi cînd a văzut că nu-i dovedea s-a omorît pe sine însuşi. Şi eu, în clipa aia, i-am văzut.

Credeam că dragul meu Lazuli înnebunise... dar i-am văzut, Lil, cînd el s-a prăbuşit i-am văzut.

– Şi cum arătau? întrebă Lil.

Nu îndrăznea să vorbească despre Lazuli. Lazuli ce se afla încă în odaia de sus cu tăişul în spate. Mort. Se ridică fără să mai aştepte răspuns.

– Trebuie să mergem acolo... spuse ea.

– Nu îndrăznesc... spuse Folavril. Ei s-au topit... ca un fum, şi toţi semănau ca două picături de apă cu Lazuli.

Lil ridică din umeri.

– E-o copilărie, spuse ea Ce s-a întîmplat oare? N-ai avut chef de el, şi-atunci s-a omorît... Asta-i?

Folavril o privi ca trăsnită.

– O, Lil! şopti ea şi se puse din nou pe bocit.
Lil se ridică.
– Nu putem să-l lăsăm singur acolo, murmură ea.
Trebuie să-l aducem jos.
Folavril se ridică şi ea.
– Vin cu tine.
Lil era năucă şi nehotărîtă.
– Lazuli n-a murit, murmura Nu moare nimeni cu una cu două.
– S-a omorît... spuse Folavril. Îmi plăcea atît de mult cînd mă săruta.
– Biata de tine, spuse Lil.
– Bărbaţii sînt prea complicaţi, spuse Folavril. O!
Lil, aş vrea atît de mult să nu se fi întîmplat, să fie încă ieri... sau chiar alaltăieri, cînd mă strîngea în braţe... O!... Lil...
O urma pe Lil care deschise uşa şi ieşi. Trase cu urechea, apoi, cu hotărîre, urcă scările. Sus, la stînga era camera lui Folavril şi la dreapta cea a lui Lazuli. Era camera lui Folavril... Acolo la stînga... şi era...
– Folavril, spuse Lil, ce s-a întîmplat?
– Nu ştiu, spuse Folavril agăţîndu-se de ea în locul unde se aflase camera lui Lazuli nu mai era nimic altceva decît acoperişul casei, acum situat în partea de jos a coridorului care semăna cu o loggia.
– Camera lui Lazuli? întrebă Lil.
– Nu ştiu, spuse Folavril. Nu ştiu, Lil. Vreau să plec de-aici. Lil, mi-e teamă.
Lil deschise uşa apartamentului lui Folavril. Nimic nu era deranjat de la locul lui; măsuţa de toaletă, patul, dulapul. Ordine peste tot şi un uşor miros de iasomie. Ieşiră din cameră amîndouă. De pe coridor se vedeau acum ţiglele unei jumătăţi din acoperiş, în rîndul şase era una un pic ciobită.
– Fulgerul... spuse Lil. Din cauza lui s-au volatilizat Lazuli şi camera în care locuia.

– Nu, spuse Folavril.

Acum ochii îi erau goi. Şi devenise ţeapănă.

– Dintotdeauna a fost aşa... se sforţa ea să articuleze. N-a existat nici o cameră şi nici un Lazuli. Și nu iubesc pe nimeni. Și vreau să plec de-aici, Lil, trebuie să vii cu mine.

– Lazuli... şopti năucită Lil.

Nereuşind sa-şi revină din uluială, coborî iarăşi scara.

Deschizînd uşa camerei sale, abia îndrăzni s-atingă clanţa, de teamă ca nu cumva totul să se transforme în umbră.

Trecînd prin dreptul ferestrei începu să tremure.

– Iarba asta roşie, spuse, e sinistră.

XXXI

AJUNS la malul apei, Wolf trase adînc în piept aerul sărat şi se întinse. Oriunde îţi îndreptai privirea nu zăreai decît oceanul abia vălurit, calm, şi nisipul fără capăt Wolf se dezbrăcă şi intră în mare. Era caldă şi odihnitoare, ca o catifea gri-bej sub picioarele lui goale. Plaja cobora pe nesimţite în pantă dulce şi trebui să înainteze mult timp ca apa să-i ajungă pînă la umeri. Era pură şi transparentă; îşi vedea picioarele albe, mai mari decît în realitate, şi norişorii de nisip stîrniţi de paşii săi. Pe urmă începu să înoate, cu gura întredeschisă ca să guste sarea fierbinte, plonjînd din cînd în cînd, ca să se simtă în apă pe de-antregul. Se zbengui multă vreme şi reveni apoi spre mal. Acum, alături de veşmintele lui se zăreau două forme întunecate, imobile, stînd pe şezlonguri subţiri cu picioare galbene. Cum erau cu spatele la el, nu-i fu ruşine să iasă din apă gol şi să se apropie de ele ca să se îmbrace. Cînd ajunse într-o ţinută decentă, parcă avertizate printr-un instinct secret, cele două bătrîne doamne se întoarseră.

Purtau negre pălării de pai şi şaluri decolorate, aşa cum au bătrînele doamne pe malul mării. Fiecare dintre ele

avea un săculeţ de lucru croşetat, cu un fermoar din imitaţie de sidef auriu. Cea mai în vîrstă purta ciorapi de bumbac albi şi nişte botine scîlciate, gen Charles IX, din piele cenuşie murdară Cealaltă era încălţată cu nişte espadrile jerpelite şi sub ciorapii negru se distingeau urmele lăsate de bandajele contra varicelor. Între ele Wolf observă o placă micuţă de aramă gravată Cea cu pantofi fără toc se numea domnişoara Heloise şi cealaltă domnişoara Aglae. Purtau amîndouă pince-nez din oţel albăstrui.

– Dumneata eşti domnul Wolf? întrebă domnişoara Heloise. Avem misiunea să te interogăm.

– Da, aprobă domnişoara Aglae, să te interogăm.

Wolf făcu un efort şi-şi încorda memoria, ca să-şi amintească planul pe care-l pierduse din vedere, şi se scutură de groază.

– Să mă... interogaţi în legătură cu dragostea?

– Chiar aşa, spuse domnişoara Heloise, noi sîntem specialiste.

– Specialiste, conchise domnişoara Aglae.

Observă la timp că i se vedeau puţin prea mult gleznele şi-şi trase pudic rochia.

– Nu vă pot spune nimic... şopti Wolf... niciodată nu voi îndrăzni...

– O! spuse Heloise, putem să înţelegem orice situaţie.

– Orice! asigură Aglae.

Wolf privi nisipul, marea, soarele.

– Pe-această plajă nimeni nu va vorbi de aşa ceva, spuse el.

Şi totuşi pe o plajă încercase una dintre primele uimiri.

Trecea împreună cu unchiul său prin faţa cabinelor şi o tînără femeie tocmai ieşise. Wolf nu găsea normal să privească o femeie de cel puţin douăzeci şi cinci de ani, dar unchiul său se întorsese cu satisfacţie şi făcuse o remarcă privind frumuseţea picioarelor respectivei persoane.

– După ce-ţi dai seama de asta? întrebă Wolf.

– Se vede, spuse unchiul.
– Nu sînt în stare să-mi dau seama, spuse Wolf.
- Ai să vezi, spuse unchiul, după un timp vei putea.
Asta-l neliniştea Te pomeneşti că-ntr-o zi, trezindu-se din somn va spune: asta are picioare frumoase, iar cealaltă nu. Şi ce poţi simţi oare atunci cînd treci din categoria celor care nu ştiu în categoria celor care ştiu?
– Ia să vedem, glăsui domnişoara Aglae trezindu-l la realitate, ţi-au plăcut întotdeauna fetiţele atunci cînd şi tu erai de vîrsta lor?
– Mă tulburau, spuse Wolf. Îmi plăcea să le pun mîna pe păr şi pe gît. Nu îndrăzneam să merg mai departe. Toţi prietenii mei mi-au mărturisit că încă de la zece sau doisprezece ani ştiau ce-nseamnă o fată; probabil că eram deosebit de înapoiat, sau că nu avusesem niciodată ocazia.
Dar cred că şi dacă aş fi avut chef, m-aş fi abţinut cu cea mai mare plăcere.
– Şi de ce, mă rog? întrebă domnişoara Heloise.
Wolf cugetă niţel.
– Staţi puţin, spuse el, mi-e teamă că mă pierd în atîtea hăţişuri. Dacă vreţi într-adevăr să ştiţi, trebuie să-mi daţi răgaz să mă gîndesc.
Răbdătoare, ele aşteptară. Domnişoara Heloise scoase din săculeţ un tub cu pastile verzi şi-i oferi una lui Aglae, care o luă. Wolf refuză.
– Iată, în mare, spuse Wolf, cum au evoluat raporturile mele cu ele pînă atunci cînd m-am căsătorit. La început, fără îndoială... am simţit dorinţă, nu-mi mai aduc aminte prima dată cînd m-am îndrăgostit... trebuie să caut departe în trecut... aveam cinci sau şase ani şi nu-mi mai amintesc cine era... o doamnă în rochie de seară pe care-am zărit-o la o petrecere pe care-o dădeau ai mei.
Rîse.
– Nu mi-am mărturisit-o în acea seară, continuă el.
Nu mai mult decît în alte daţi. Cu toate că şi-n alte daţi le-am dorit... desigur, nu era un lucru uşor, dar anume detalii

mă fascinau. Vocea, pielea, părul... e foarte frumoasă o femeie.

Domnişoara Heloise tuşi şi domnişoara Aglae luă o înfăţişare modestă.

– Sînii mă bulversau şi ei în cel mai înalt grad, spuse Wolf. În ceea ce priveşte restul, trezirea... sexuală, să spunem că s-ar fi produs pe la paisprezece-cincisprezece ani. În ciuda limbajului slobod pe care-l foloseam între colegii de liceu, cunoştinţele mele rămîneau destul de vagi... eu... vă daţi seama că mă simt stînjenit, domnişoarelor...

Heloise făcu un gest liniştitor.

– Noi putem într-adevăr înţelege totul, spuse ea, nu mă face să ţi-o repet.

– Am fost infirmiere... adăugă Aglae.

– Atunci să continuu, spuse Wolf. Îmi plăcea mai ales să mă frec de ele, să le ating sînii, fesele. Nu neapărat sexul. Tînjeam după femei voluminoase pe care m-aş fi întins ca pe-o plapumă. Visam femei solide, negrese. O!

Îmi închipui că toţi băieţii au trecut printr-asta. Doar că sărutul juca în orgiile mele imaginare un rol mai important decît actul propriu-zis... adaug că aveam în vedere pentru sărut un cîmp de acţiune foarte întins.

– Bine, bine, spuse iute Aglae, iată un punct rezolvat, îţi plăceau femeile. Şi cum s-a materializat asta?

– Să n-o luăm atît de repede, protestă Wolf. Şi ca să mă abţin... cîte lucruri...

– Orice lucru în afara aceluia? întrebă Heloise.

– E-o prostie, suspină Wolf. Şi cîte lucruri tîmpite... lucruri adevărate... şi pretexte. Asta mai întîi. Studiile...

Îmi ziceam, de exemplu, că studiile erau mai importante.

– Mai crezi şi azi aşa? spuse Aglae.

– Nu, răspunse Wolf, dar nu îmi fac iluzii. Dacă mi-aş fi neglijat studiile, aş regreta absenţa lor tot pe-atît pe cît regret acum că le-am dat prea mult din timpul meu. Şi pe urmă orgoliul.

– Orgoliul? întrebă Heloise.

– Cînd văd o femeie care-mi place, spuse Wolf, niciodată nu-mi trece prin minte să i-o spun. Căci mă gîndesc că dacă o doresc, un altul înaintea mea a dorit-o probabil şi el... şi mi-e groază de-a lua locul cuiva care este fără îndoială tot atît de drăguţ ca şi mine.

– Şi unde vezi orgoliul? spuse Aglae. Dragă tinere, asta nu-i decît modestie.

– Înţeleg ce vrea să spună, explică Heloise. Într-adevăr, grozavă idee să-ţi spui că dacă tu o găseşti interesantă, alţii o găsesc tot aşa... asta înseamnă să-ţi promulgi judecata drept lege universală şi să acorzi brevet de perfecţiune propriului tău gust.

– Aşa îmi spuneam, admise Wolf, şi gîndeam că orice s-ar zice, judecata mea e tot aşa de valabilă ca şi a altuia.

– Te complăceai, spuse Heloise.

– Aşa am şi spus, răspunse Wolf.

– Și ce procedeu curios, continuă Heloise. Nu era mai simplu ca atunci cînd o femeie îţi plăcea să i-o spui pur şi simplu?

– Am ajuns astfel la al treilea pretext demn de reţinut, spuse Wolf. Dacă întîlnesc o femeie care mă tentează, într-adevăr, primul meu reflex este să i-o spun pur şi simplu. Să ne-nchipuim deci că i-aş spune: „Vreţi să faceţi dragoste cu mine?" Cîte dintre ele mi-ar răspunde cu aceeaşi sinceritate? Ar fi simplu să răspundă „Vreau" sau

„Nu" - dar ele răspund printr-o eschivă... spun o prostie... sau fac pe mironosiţele... sau izbucnesc în rîs.

– Dacă o femeie întreabă acelaşi lucru pe un bărbat, protestă Aglae, e oare mai sincer?

– Un bărbat acceptă întotdeauna, spuse Wolf.

– Bine, spuse Heloise, dar nu confunda sinceritatea cu brutalitatea... În exemplul dat, modul dumnitale de-a te exprima nu-i oare un pic deşănţat?

– Vă asigur, spuse Wolf, că la aceeaşi întrebare exprimată tot atît de direct, dar în formă mult mai politicoasă, lucru

după care s-ar părea că jinduiţi, răspunsul nu va fi niciodată direct.

– Trebuie să fii galant!... se sclifosi Aglae.

– Ascultaţi-mă, spuse Wolf, niciodată n-am agăţat o necunoscută - chit că aveam chef sau nu - pentru că, pe de-o parte, găsesc că şi ea avea acelaşi drept de-a alege, şi pe de alta fiindcă mi-a fost întotdeauna silă să fac curte unei persoane după reţeta clasică, adică să-i vorbesc de clarul de luna, de misterul pe care-l poartă-n priviri şi de infinitul pe care-l degajă surîsul ei. Spuneţi ce vreţi, dar eu mă gîndeam la sînii ei, la pielea ei, sau mă întrebam dacă, o dată dezbrăcată, este blondă cu adevărat. Cît despre galanterie... dacă se admite egalitatea bărbatului şi a femeii, politeţea este de-ajuns şi nu există nici un motiv să te porţi mai politicos cu o femeie decît cu un bărbat. Ce mai încolo şi-ncoace, femeile nu sînt sincere.

– Dar cum ar putea fi ele atît de directe într-o societate care le maltratează? spuse Heloise.

– Eşti nesăbuit, se fandosi Aglae. Vrei să le tratezi aşa cum ar trebui să fie tratate dacă n-ar fi fost condiţionate de secole de sclavagism.

– E posibil să fie asemeni bărbaţilor, spuse Wolf, şi asta-i ce voiam să spun atunci cînd doream ca ele să aleagă tot aşa ca mine, dar ele-s obişnuite, vai! să procedeze într-altfel, şi nu vor ieşi din acest sclavagism niciodată dacă nu vor începe să se schimbe de pe-acum.

– Cel ce încearcă primul un lucru are întotdeauna destule neplăceri, spuse sentenţios Aglae. Ai verificat asta atunci cînd te-ai decis să le tratezi aşa cum ai făcut-o - şi ai avut dreptate.

– Da, spuse Wolf, dar profeţii n-au niciodată dreptate: proba stă în faptul că sînt distruşi.

– Recunoaşte, spuse Heloise, că, exceptînd o anume prefăcătorie, reală poate, dar scuzabilă, ţi-o spun încă o dată, toate femeile sînt destul de cinstite atunci cînd e cazul să-ţi spună ca le placi...

– Şi cum o spun? întrebă Wolf.
– Prin priviri, spuse Heloise, languroasă Wolf rînji tăios.
– Scuzaţi-mă, răspunse el, dar în toată viaţa mea n-am putut citi nimic într-o privire.
Aglae îl ţintui cu severitate.
– Spune că n-ai avut curajul, răspunse ea, dispreţuitoare. Că ţi-a fost frică.
Wolf o privi tulburat. Fata bătrînă îi păru dintr-o dată uşor neliniştitoare.
Bineînţeles, spuse el cu greutate. Trebuia să ajung aici.
Oftă.
– Încă un lucru pe care-l datorez părinţilor mei, spuse el, teama să nu mă-nbolnăvesc. Da, groaza de-a nu mă molipsi cu cine ştie ce nu era egalată decît de dorinţa de-a mă culca cu toate fetele care-mi plăceau. E clar, mă amăgeam singur cu unul dintre motivele-pretext de care v-am vorbit pînă acum: dorinţa să nu-mi neglijez învăţătura, teama de-a mă impune, sila de-a face curte, după metode demne de dispreţ, femeilor cărora mi-ar fi plăcut să le vorbesc cu sinceritate - dar adevăratul temei al tuturor acestor lucruri era teama profundă infiltrată, sub acoperirea unor vederi largi, de poveştile cu care îmi împuiaseră capul învăţîndu-mă, încă din adolescenţă, tot ceea ce riscam.
– Şi ce a urmat? întrebă Heloise.
– Urmarea e că am rămas cast în ciuda dorinţelor pe care le nutream, spuse Wolf, şi că-n fond, ca atunci cînd aveam şapte ani, trupul meu slab era satisfăcut de interdicţiile cu care se acomoda şi împotriva cărora spiritul meu se prefăcea că luptă.
– Erai neschimbat în toate cele... spuse Aglae.
– La bază, spuse Wolf, corpurile fizice sînt aproape asemănătoare, cu nevoi şi reflexe identice - la astea se adaugă o sumă de concepţii care rezultă din mediul ambiant şi care se acordă mai mult sau mai puţin cu nevoile şi reflexele respective. Desigur, poţi încerca să modifici

concepţiile dobîndite. Uneori asta este posibil, dar vine o vîrstă cînd şi scheletul moral încetează să mai fie maleabil.

– Ei hai, spuse Heloise, revino la lucruri mai serioase. Povesteşte-ne prima dumitale pasiune...

– Ceea ce îmi cereţi este o prostie, remarcă Wolf.

Înţelegeţi doar că-n astfel de condiţii nu puteam ajunge să am o pasiune. Prin prisma interdicţiilor şi-a propriilor mele idei greşite, am fost condus mai întîi spre o selecţie mai mult sau mai puţin conştientă a flirturilor într-un mediu „convenabil" - în care restricţiile educaţiei corespundeau mai mult sau mai puţin celor ale mele - astfel că nimeream aproape sigur o fată sănătoasă, poate şi virgină, şi cu care îmi ziceam că mă pot căsători în caz că se-ntîmplă ceva rău... totdeauna această străveche nevoie de-a fi în siguranţă inculcată de părinţii mei: un pulover în plus n-are ce să strice. Cum să vă spun, pentru a exista pasiune, adică reacţie explozivă, trebuie ca întîlnirea să fie brutală, ca unul dintre trupuri să fie însetat de tot ce i-a lipsit, iar celălalt să aibă acest lucru însutit.

– Ascultă, tinere, spuse Aglae, şi buzele îi schiţară un surîs, am fost profesoară de chimie şi-ţi voi aduce aminte că pot exista reacţii în lanţ care pornesc foarte încet şi se alimentează din ele însăşi, putînd să se termine într-un mod violent.

– Principiile după care mă ghidam constituiau un ansamblu solid de anticatalizatori, spuse Wolf zîmbind la rîndul lui. Nici un fel de reacţie în lanţ, cu atît mai mult în astfel de cazuri.

– Atunci n-ai avut nici o pasiune? spuse Heloise vizibil decepţionată.

– Am întîlnit femei, spuse Wolf, pentru care aş fi putut să fac o pasiune; înaintea căsătoriei a fost de vină reflexul de teamă După, era doar lipsă de energie... aveam un motiv în plus... teama de-a nu provoca un necaz.

Frumos, nu? merita sacrificiul. Al cui? Pentru cine? Cine profita de asta? Nimeni, în realitate, nu era un sacrificiu, ci o soluţie facilă.

– E-adevărat, spuse Aglae. Şi-acum soţia Povesteşte.

– Ei! Ei! staţi puţin, spuse Wolf, după tot ce v-am spus e foarte uşor să-ţi dai seama de împrejurările în care m-am căsătorit şi de semnele distinctive ale acestei căsnicii…

– E uşor, spuse Aglae, dar am vrea ca să le povesteşti dumneata însuţi. Pentru asta am venit aici.

– Bine, spuse Wolf. Voi povesti. Motivele? M-am căsătorit pentru că, trupeşte, aveam nevoie de o femeie; pentru că repulsia pe care-o aveam minţind şi făcînd curte mă silea să mă căsătoresc destul de tînăr ca să mai pot plăcea trupeşte, şi pentru că am găsit o femeie pe care mă gîndeam s-o iubesc şi care provenea dintr-un mediu convenabil, avea opinii şi însuşiri convenabile. M-am căsătorit aproape fără a cunoaşte femeile - rezultatul tuturor acestor lucruri? Nici o pasiune, iniţierea lentă a unei femei prea virgine, plictis din parte-mi... În momentul în care ei a început să-i placă, eu eram prea obosit ca s-o mai fac fericită; prea obosit de-a fi aşteptat emoţiile puternice pe care le sperasem în pofida oricărei logici. Era drăguţă. O iubeam mult, îi doream tot binele. Nu era de-ajuns. Şi acum nu voi mai spune nimic.

– O! protestă Heloise. E-atît de nostim să vorbeşti de dragoste.

– Da, poate, spuse Wolf. Sînteţi foarte amabilă, în orice caz, dar gîndindu-mă bine, mi se pare necuviincios să povestesc toate astea unor domnişoare. O să mă duc să mă scald Vă prezint omagiile mele.

Se întoarse şi se duse la întîlnirea cu marea. Se scufunda tot mai adînc spre larg, deschizînd ochii în apa tulburată de nisip.

Cînd îşi reveni în simţiri era singur în mijlocul Careului cu iarbă roşie, în spatele lui, sinistră, se căsca uşa carlingii.

Se ridică încetişor, îşi dezbrăcă echipamentul şi-l aranja în dulap, în apropierea carlingii. Nimic din ceea ce văzuse nu-i mai rămăsese în minte. Era beat, parcă dezechilibrat. Pentru prima oară se întrebă dacă poţi continua să trăieşti după ce ţi-ai distrus toate amintirile. Dar acesta nu fu decît un gînd fugar care-l străbătu preţ de-o clipită. De cîte şedinţe mai avea oare nevoie?...

XXXII

DEVENI vag conştient de-o anume vînzoleală ce venea dinspre locuinţă atunci cînd acoperişul se săltă şi căzu din nou ceva mai jos. Mergea fără să se gîndească la nimic, fără să vadă nimic. Dar o senzaţie de aşteptare-i da ocol. În curînd ceva urma să se petreacă.

Ajungînd foarte aproape de casă, remarcă aspectul ei ciudat şi faptul că dispăruse jumătate din etajul doi.

Intră. Lil era acolo, prinsă cu lucruri fără importanţă.

Tocmai cobora.

– Ce se petrece? întrebă Wolf.

– Ai văzut... spuse Lil aproape şoptind.

– Unde-i Lazuli?

– Nu mai există nimic, spuse Lil. Camera lui s-a dus împreună cu el, asta-i tot.

– Şi Folavril?

– Se odihneşte în camera noastră. N-o deranja, e zguduită profund.

– Lil, ce-i cu toată povestea asta? spuse Wolf.

– O! nu ştiu, spuse Lil. O s-o întrebi pe Folavril atunci cînd va fi în stare să-ţi răspundă.

– Ţie nu ţi-a spus nimic? insistă Wolf.

– Ba da, spuse Lil, dar n-am înţeles nimic. Probabil că sînt idioată.

– Nu spune aşa, spuse politicos Wolf.

Tăcură amîndoi cîteva clipe.

– Omul acela a apărut iar şi l-a privit Atunci el s-a enervat şi s-a luat la ceartă cu ea, aşa-i?

– Nu, spuse Lil. S-a luat la bătaie cu el şi a sfîrşit prin a se răni singur prăvălindu-se în tăişul pumnalului.

Folavril pretinde că şi-a înfipt conştient pumnalul de cîteva ori, dar nici vorbă de-aşa ceva, mai mult ca sigur e un accident S-ar părea că erau o grămadă de oameni, şi toţi semănau cu el, şi după moartea lui au dispărut cu toţii. O poveste să adormi de-a-npicioarelea.

– Tot sîntem cu toţii în picioare, spuse Wolf; trebuie să tragem un profit din asta. Să dormim, de exemplu.

– Şi fulgerul a căzut tocmai pe camera lui, spuse Lil, şi totul a dispărut o dată cu el.

– Aşadar, Folavril nu era acolo?

– Tocmai cobora, se ducea să caute ajutor, spuse Lil.

Wolf cugetă, fulgerul are efecte bizare.:

– Fulgerul are efecte curioase, spuse el.

– Da, spuse Lil.

– Îmi amintesc, spuse Wolf, în ziua-n care am fost la vînătoare de vulpi s-a stîrnit o furtună şi vulpea s-a transformat într-un vierme.

– O!... spuse Lil deloc interesată.

– Şi altă dată, spuse Wolf, pe-un drum un om a fost despuiat pînă la piele şi vopsit în albastru. Şi a căpătat o cu totul altă formă Ai fi crezut că-i o maşină. Și atunci cînd te urcai înăuntru, pornea.

– Da, spuse Lil.

Wolf tăcu. Gata cu Lazuli. Și totuşi trebuia să urce sus, căci situaţia nu se schimbase cîtuşi de puţin. Lil aşternuse faţa de masă şi acum deschidea bufetul ca să pună tacîmurile. Luă farfurii şi pahare şi le aşeză pe masă.

– Dă-mi salatiera cea mare de cristal, spuse.

Era un vas la care Lil ţinea enorm. Un obiect mare şi transparent, cu încrustaţii şi destul de greu.

Wolf se aplecă şi luă salatiera Lil terminase de aşezat paharele. El ridică salatiera la nivelul ochilor şi privi înspre

fereastră ca să zărească spectrele multicolore. Apoi se plictisi şi-i dădu drumul. Salatiera căzu la pămînt şi se transformă într-o ţiuitoare pulbere albă, emiţînd o notă ascuţită.

Înlemnită, Lil îl ţintui cu privirea pe Wolf.

– Mi-e totuna, spuse el. Am făcut-o înadins, şi-acum văd că mi-e totuna Chiar dacă te supăr. Ştiu că asta te enervează, şi cu toate astea nu simt nimic. Aşa că o iau din loc. E timpul.

Ieşi fără să se mai uite în urmă. Umerii lui trecură prin faţa ferestrei.

Lil, cu sufletul amorţit, nu făcu nici un gest ca să-l reţină înăuntru-i se cristaliza deodată o înţelegere lucidă, împreună cu Folavril o să părăsească această casă. Vor pleca neînsoţite de nimeni.

– În realitate, spuse ea cu voce tare, ei nu-s făcuţi pentru noi. Ei sînt făcuţi doar pentru ei. Şi noi pentru nimeni.

O vor lăsa pe Marguerite, fata în casă, ca să aibă grijă de Wolf.

Dacă avea să se mai întoarcă.

XXXIII

DE îndată ce uşa carlingii se închise după el, Wolf simţi cum îl apucă o spaimă groaznică; sufla greu; aerul împietrit de abia îi pătrundea în plămîni şi un cerc de fier îi strîngea tîmplele. Firişoare uşoare îi treceau pe chip şi, dintr-o dată, se pomeni în apa înţesată de nisip a plajei.

Deasupra lui zări membrana albastră a văzduhului, înota disperat; o siluetă încorsetată în mătase albă se şterse de el.

Cu un reflex elementar îşi trecu mîna prin păr înainte să urce la suprafaţă Ieşi din apă şiroind, la capătul puterilor, şi înainte-i zări zîmbetul şi părul ondulat al unei fete brunete căreia soarele-i dăruise un ten auriu închis. Ea înota, dînd repede din mîini, îndreptîndu-se către plajă - el

descrise un arc de cerc şi o urmă. Observă că cele două bătrîne nu mai erau acolo. Totuşi, la o distanţă oarecare, în mijlocul plajei, se ridica o mică gheretă pe care n-o observase pînă acum. Va vedea mai tîrziu despre ce-i vorba Puse piciorul pe ţărmul galben şi se apropie de fată. Ea îngenunchease pe nisip şi cu mîinile întoarse la spate îşi dezlega şiretul costumului de baie ca să se poată expune mai bine la soare. Wolf se lăsă să cadă alături de ea.

– Unde ţi-e plăcuţa de aramă? o întrebă el.

Ea îi întinse braţul drept.

– O port la încheietură, spuse ea. E mai puţin stereotip. Mă numesc Caria.

– Ai venit pentru sfîrşitul interviului? întrebă Wolf, cu o notă de amărăciune.

– Da, spuse Caria îmi vei spune poate ceea ce n-ai vrut să le spui mătuşilor mele.

– Cele două doamne erau mătuşile tale? întrebă Wolf.

– Chiar aşa arătau, spuse Caria. Nu găseşti?

– Sînt nişte ploşniţe îngrozitoare, spuse Wolf.

– Ei hai, spuse Cada, erai mai afectuos odinioară.

– Sînt nişte măgăriţe împuţite, spuse Wolf.

– O! spuse Caria, exagerezi. Nu ţi-au cerut să spui nimic scabros...

– Dar le lăsa gura apă, spuse Wolf.

– Aşadar cine-i demn să-ţi cîştige afecţiunea? întrebă Caria.

– Nu mai ştiu, spuse Wolf. Era odată o pasăre în tufa de trandafiri agăţători de la fereastra mea Mă scula de dimineaţă cu mici lovituri de cioc în geam. Era şi un şoarec gri care venea noaptea şi se plimba pe lîngă mine şi rnînca zahărul pe care-l lăsam pentru el pe măsuţa de noapte. Era o pisică albă şi neagră care se ţinea după mine tot timpul şi alerga să-mi anunţe părinţii dacă mă urcam într-un copac prea înalt...

– Numai animale, constată Caria.

– De-asta am încercat întotdeauna să-i fac pe plac.

Senatorului, explică Wolf. Din cauza păsării, a şoarecelui şi a pisicii.

– Spune-mi, întrebă Caria, cînd erai îndrăgostit de-o fată... vreau să spun o pasiune adevărată... te durea rău dacă nu o aveai?

– Mă durea, spuse Wolf, şi apoi a încetat, căci găseam că e ceva meschin să te doară fără să mori şi eram sătul să tot fiu meschin.

– Rezişti dorinţelor, spuse Caria E caraghios... de ce oare nu te laşi în voia lor?

– Dorinţele mele atrăgeau mereu în joc pe un al treilea, spuse Wolf.

– Şi, bineînţeles, n-ai ştiut niciodată să citeşti într-o privire, completă Caria.

O privea cum stă acolo, atît de aproape de el, proaspătă, aurie, genele întoarse îi umbreau pupilele galbene.

Ochi în care citea acum mai bine decît într-o carte deschisă.

– Cartea, spuse el ca să se scuture de forţa care-l atrăgea, nu-i neapărat scrisă într-o limbă pe care s-o înţelegi.

Caria rîse şi nu întoarse capul; avea cu totul altă expresie. Acţum era prea tîrziu. Vizibil prea tîrziu.

– Ai putut întotdeauna să rezişti dorinţelor, spuse ea.

Şi poţi şi de acum înainte. Aşa că vei muri decepţionat.

Se sculă, ridică braţele în sus şi se întinse, apoi intră în apă. Wolf o urmări cu privirile pînă-n clipa cînd capul cu păr negru dispăru sub pardoseala albastră a mării. Nu înţelegea nimic. Aşteptă puţin. Dar ea nu mai reapăru.

Buimac, se ridică şi el în picioare. Se gîndea la Lil, la iubita lui. Ce altceva era pentru ea decît un străin? Ori şi mai mult: un mort.

Moleşit, Wolf păşea pe nisipul moale. Descurajat, pustiit, golit de el însuşi. Mergea bălăngănindu-şi braţele, transpirînd sub soarele feroce. O umbră se desena în faţa lui. Umbra unei gherete. Se adăposti acolo, în perete era tăiat un ghişeu în spatele căruia se zărea chipul unui

slujbaş pricăjit, avînd pe cap o canotieră galbenă şi purtînd guler tare şi-o cravată mică şi neagră.

– Ce-i cu tine? întrebă bătrînelul.

– Aştept să mă interoghezi, spuse automat Wolf în timp ce se aşeză cu coatele pe ghişeu.

– Trebuie să-mi plăteşti taxa, spuse slujbaşul.

– Ce taxă? întrebă Wolf.

– Te-ai îmbăiat, trebuie să plăteşti taxa.

– Cu ce? spuse Wolf. N-am bani.

– Trebuie să-mi plăteşti taxa, repetă celălalt.

Wolf făcuun efort să se concentreze. Umbra gheretei îi făcea bine. În orice caz, era ultimul interogatoriu. Sau penultimul, la dracu' cu planul.

– Care-i numele tău? întrebă el.

– Taxa... o ţinea de zor celălalt.

Wolf izbucni în rîs.

– N-am decît s-o şterg fără să plătesc.

– Nu, spuse celălalt. Nu eşti de capul tău. Toată lumea plăteşte taxa, trebuie să faci ca toată lumea.

– Care-i rostul tău, întrebă Wolf.

– Să storc taxa, spuse bătrînelul. Fiecare cu munca lui. Tu ţi-ai îndeplinit-o pe-a ta? Care-i rostul tău?

– Destul faptul că exişti... spuse Wolf.

– Nu-i deloc aşa... spuse bătrînelul. Fiecare trebuie să-şi îndeplinească rostul.

Wolf încercă uşor ghereta. Era destul de şubredă.

– Ascultă, spuse Wolf, ce am să-ţi spun înainte să plec. Ultimele puncte ale planului, e-n regulă. Vi le fac cadou. Dar voi aduce o mică schimbare.

– Fiecare cu munca lui, repetă bătrînelul. Aşa trebuie.

– Nu munceşti, nu somezi, spuse Wolf. E-aşa sau nu-i aşa?

– Taxa, spuse bătrînelul. Plăteşte taxa Nu teorii. Nu interpretări.

Wolf rînji.

– O să cedez în faţa instinctelor, spuse el afectat.

Pentru prima dată. Ba nu, a doua oară, aşa-i. Am spart deja o salatieră de cristal. Vei vedea cum se dezlănţuie pasiunea dominantă a vieţii mele: ura faţă de tot ce-i inutil.

Se încorda într-un efort violent şi răsturnă ghereta.

Bătrînelul rămase aşezat pe scaun, cu canotiera pe cap.

– Ghereta mea, spuse.

– Ghereta e la pămînt, răspunse Wolf.

– O să ai neplăceri, spuse bătrînelul. O să întocmesc un raport.

Mîna lui Wolf se abătu şi-l luă de gît pe bătrînelul care începu să geamă. Wolf îl sili să se ridice.

– Vino, spuse. O să facem împreună raportul.

– Lasă-mă, protestă bătrînelul zbătîndu-se. Lasă-mă numaidecît în pace sau strig.

– Pe cine? întrebă Wolf. Vino cu mine. Să mergem niţeluş. Fiecare cu munca lui. A mea este, întîi de toate, să te iau cu mine.

Înaintau pe nisip, mîna lui Wolf era crispată ca o gheară pe gîtul bătrînelului adus din umeri care se-mpiedica mereu în ghetele-i galbene. Soarele de plumb cădea ca un bloc dur peste Wolf şi peste tovarăşul său.

– Întîi de toate să te iau cu mine, repetă Wolf. Iar pe urmă… să te trîntesc la pămînt

O făcu. Bătrînelul gemea de frică.

– Pentru că eşti inutil, spuse Wolf. Şi mă deranjezi.

Și acum o să mă descotorosesc de tot ce mă deranjează. De toate amintirile. De toate obstacolele, în loc să mă deprind cu ele, să mă domin, să mă abrutizez… să mă uzez… mi-e groază să mă uzez în halul ăsta… căci mă uzez, mă auzi! urlă Wolf. Sînt de pe-acum mai bătrîn decît tine.

Îngenunche lîngă bătrînul domn care-l privea cu ochi îngroziţi şi căsca gura mare ca un peşte pe uscat. Apoi luă un pumn de nisip şi-l vîrî în gura fără dinţi.

– Unul pentru copilărie, spuse Wolf.

Apoi luă un al doilea pumn de nisip.

– Altul pentru religie.

La al treilea, bătrînelul începuse să devină livid.

– Altul pentru studii, spuse Wolf. Şi altul pentru iubire. Şi-nghite-le sănătos, ce mama dracului.

Cu mîna stingă ţintui la pămînt ruina hărtănită care se sufoca în faţa lui scoţînd ghioräieli înfundate.

– Încă unul, spuse el parodiindu-l pe domnul Perle, pentru activitatea dumneavoastră în calitate de celulă a unui corp social...

Cu mîna dreaptă făcută pumn îndesa nisipul între gingiile victimei sale.

– Iar pe ultimul, conchise Wolf, îl pregătesc pentru eventualele tale nelinişti metafizice.

Celălalt nu mai mişca Ultimul pumn de nisip se-mprăştie pe chipul lui negricios şi se-adună în găvanele orbitelor, acoperindu-i ochii injectaţi de sînge care i se bulbucaseră peste măsură. Wolf îl privea.

– Ce poate fi mai singur decît un mort... şopti Wolf.

Ce poate fi mai îngăduitor? Şi mai statornic... hei, domnule Brul, ce poate fi mai binevoitor? Şi mai adaptat funcţiilor sale... mai străin de orice nelinişte?

Se opri, apoi se ridică.

– Te descotoroseşti de ceea ce te stînjeneşte, primul punct, spuse el, şi-l transformi în cadavru. Aşadar ceva perfect, căci nimic nu-i mai perfect, mai încheiat decît un cadavru. Asta-i o acţiune rodnică. O dublă lovitură.

Wolf mergea, soarele dispăruse. O ceaţă urca lent dinspre pămînt şi se tîra în valuri neguroase, în curînd nu-şi mai văzu nici picioarele. Simţi că solul se întăreşte şi apoi calcă pe piatră uscată.

– Un mort, continuă Wolf, e ceva bun. E complet.

N-are amintiri. E terminat. Nu eşti complet atîta timp cît nu eşti mort.

Simţi că drumul urcă o pantă abruptă Se ridică un vînt care împrăştie ceaţa, încovoiat, Wolf lupta agăţîndu-se, ajutîndu-se acum de amîndouă mîinile ca să poată înainta.

Era tot mai întuneric, dar distingea deasupra lui un perete de stîncă aproape perpendicular de care se agăţau plante căţărătoare.

– Bineînţeles, e suficient să aştepţi şi uiţi, spuse Wolf. Tot aşa de bine vom ajunge şi noi. Numai că, acolo sau în altă parte… sînt oameni cărora le vine greu să aştepte.

Era parcă lipsit de peretele vertical şi urca încet. O unghie i se înţepeni în crăpătura unei pietre. Cu un zvîcnet scurt îşi smulse mîna. Degetul începu să-i sîngereze şi înăuntru sîngele îi zvîcnea precipitat.

„ - Şi cînd îţi vine greu să aştepţi, spuse Wolf, şi cînd îţi stai în cale ţie însuţi, ai motivul şi scuza - şi dacă te descotoroseşti atunci de ce-ţi stă în cale… de tine însuţi… atingi perfecţiunea Cercul se închide.

Muşchii i se contractau în eforturi nebuneşti şi urca mereu, lipit de perete ca o muscă Plante cu ţepi tăioşi îi sfîşiau trupul în mii de locuri. Epuizat, suflînd din greu, Wolf se apropia de vîrf.

– Un foc de ienupăr… într-un cămin din cărămizi decolorate… mai spuse el.

În această clipă atinse vîrful peretelui de stîncă şi, ca într-un vis, simţi sub degete senzaţia de frig a carlingii de oţel, iar pe chip pala de vînt a înaintării. Gol în văzduhul îngheţat, tremura şi clănţănea din dinţi. Sub o rafală mai violentă era cît pe ce să-şi dea drumul.

– Atunci cînd voi vrea… bolborosi printre dinţii strînşi. Întotdeauna am ştiut să rezist dorinţelor…

Descleştă mîinile, chipul i se linişti şi muşchii i se destinseră.

– Dar mor pentru că le-am epuizat…

Vîntul îi smulse trupul din carlingă şi i-l învîrteji prin văzduh.

XXXIV

– ATUNCI, spuse Lil, ne facem valizele?

– Le facem, spuse Folavril.

Erau aşezate pe pat în camera lui Lil. Aveau feţele obosite. Amîndouă.

– Şi-apoi, n-o să ne mai încurcăm cu bărbaţi de treabă, spuse Folavril.

– Nu, spuse Lil. Doar fustangii scîrboşi. Care ştiu să danseze, să se-mbrace bine, să fie-ntotdeauna raşi şi să poarte şosete roz de mătase.

– Sau verde, în ce mă priveşte, spuse Folavril.

– Şi maşini de douăzeci şi cinci de metri lungime, spuse Lil.

– Da, spuse Folavril. Şi-o să-i facem să se tîrască.

– În genunchi. Şi pe burtă. Şi-o să ne cumpere blăni de vizon, danteluri, bijuterii şi femei de menaj.

– Cu şorţuri de organdină.

– Şi nu-i vom iubi, spuse Lil. Şi-o să-i facem să vadă asta Şi nu-i vom întreba niciodată de unde au banii.

– Şi dacă-s inteligenţi, spuse Folavril, îi vom părăsi.

– Va fi grozav, se extazie Lil.

Se ridică şi ieşi cîteva clipe. Apoi reveni trăgînd după ea două enorme valize.

– Iată, spuse, una pentru fiecare.

– Niciodată n-o voi putea umple, o asigură Folavril pe prietena ei.

– Nici eu, admise Lil, dar dă bine. Şi desigur va fi mai uşor de purtat.

– Şi Wolf? întrebă deodată Folavril.

– Iată, se-mplinesc două zile de cînd a plecat, spuse Lil foarte calmă Nu se va mai întoarce. De altfel, nu mai avem nevoie de el.

– Visul meu, spuse Folavril, gînditoare, visul meu este să mă căsătoresc cu un pederast plin de bani.

XXXV

SOARELE era deja sus cînd Lil şi Folavril ieşiră din casă. Amîndouă erau foarte bine îmbrăcate. Poate un pic cam ţipător, dar cu gust. În cele din urmă îşi lăsaseră valizele prea grele în camera lui Lil. O să trimită după ele.

Lil purta o rochie din lînă albastră, care-i mula perfect bustul şi coapsele; o despicătură lungă într-o parte lăsa să i se zărească ciorapii gri-fumurii. Pantofiori albaştri cu noduri de panglică, o poşetă mare din piele de căprioară în culori asortate şi o egretă prinsă în părul ei blond îi completau ţinuta Folavril avea un taior negru foarte sever şi o bluză cu jabou vaporos, purta lungi mănuşi negre şi o pălărie cu negru şi alb. Era greu să nu le remarci; dar în tot Careul nu era nimeni decît maşina, proiectîndu-se sinistră pe cerul gol.

Dintr-un rest de curiozitate îşi abătură paşii pe lîngă ea. Groapa care primise amintirile se căsca, întunecată, şi aplecîndu-se deasupra ei văzură cum un lichid sumbru o umplea parcă sub ochii lor. Începeau să se distingă pe metalul montanţilor dîre de rugină ciudat de profunde. Iarba roşie începea să crească iar peste tot pe unde Wolf şi Lazuli degajaseră terenul ca să-şi instaleze aparatura.

- N-o să mai reziste mult, spuse Folavril.

- Nu, spuse Lil. Încă un lucru pe care l-a ratat.

- Poate că a găsit ceea ce căuta, spuse absentă Folavril.

- Da, observă distrată Lil. Poate. S-o ştergem.

Se angajară pe drumul lor.

- De cum vom ajunge ne vom duce să vedem un spectacol, spuse Lil. Sunt luni de zile de cînd n-am ieşit.

- O! da, spuse Folavril. Doresc din toată inima. Şi apoi ne vom căuta un apartament drăguţ.

- Doamne! Spuse Lil. Oare cum de am putut trăi atît de mult timp cu nişte bărbaţi?

- E-o nebunie, aprobă Lil.

Micuţele lor tocuri ţăcăniră pe drum imediat ce depăşiră zidul Careului. Vastul patrulater rămînea pustiu şi imensa maşină de oţel se descompunea încet în voia furtunilor cerului. La cîteva sute de paşi spre vest, trupul lui Wolf, gol şi aproape intact, zăcea cu faţa întoarsă spre soare. Capul, răsucit către umăr într-un unghi neverosimil, părea dezlipit de trup.

Nimic nu rămăsese în ochii săi larg deschişi. Erau goi.

Tehnoredactor: NICOLAE ŞERBĂNESCU
Tehnoredactare computerizată
„UNIVERS INFORMATIC"
Tipărit la Atelierele Tipografice METROPOL

coperta a IV-a

„Înzestrat cu sensibilitatea unui «jupuit de viu» şi, în acelaşi timp, cu acea pudoare caracteristică doar nobleţii, Boris Vian n-a făcut niciodată paradă de suferinţele sale. Rămînă altora exhibiţionismul, dezvelirea indecentă a rănilor. El a ales jocul, magia verbului poetic, pirueta şi hohotul de rîs sub care saltimbancul îşi ascunde neliniştea."

(MAURICE PADIOU)

„Romanele lui Boris Vian sînt tot atîtea blues-uri tandre sau crude, elegiace sau sentimentale, şi numai un muzician, fără îndoială, putea să scrie un text atît de liric şi de profund cum. este Iarba roşie."

(FRANCOIS CARADEC)

*

ISBN 973-34-0449-7
EDITURA UNIVERS